

VNITŘNÍ PREDIKTOR SSSR

Věnováno 200. výročí narození A. S. Puškina

MĚDĚNÝ JEZDEC, TO VÁM NENÍ MĚDĚNÝ HAD...

O nejstarší mafii v obrazech A. S. Puškina

© Publikované materiály jsou vlastnictvím Ruské kultury a z toho důvodu k nim nikdo nedisponuje autorskými právy. V případě přisvojení si práv v rámci zákona právnickou nebo fyzickou osobou, bude dotyčná strana čelit odplatě za krádež, která se projeví nepříjemnou „mystikou“, jdoucí nad rámec právní vědy. Nicméně každý zájemce má plné právo, vycházející z jeho vlastního chápání společenské užitku, kopírovat a šířit, včetně komerčních cílů, uvedené materiály v plném rozsahu, nebo jejich části, všemi dostupnými prostředky. Každý, kdo tyto materiály použije v podobě jejich částečných citací, úryvků nebo odkazů ponese osobní odpovědnost, pokud to povede ke změně jejich smyslového kontextu, tedy k překroucení jejich celkového smyslu, a vystaví se tak možnosti střetnout se s „mystickou“ odplatou přesahující hranice právní vědy. 1

1 Tento © Copyright neodstraňujte v případě, že budete knihu publikovat, neboť je to v rozporu s jeho smyslem. V případě nutnosti za ním můžete umístit ještě jeden © Copyright vydavatele. TUTO POZNÁMKU V PŘÍPADĚ PUBLIKOVÁNÍ KNIHY ODSTRÁŇTE.

Obsah

Obsah	2
Úvod	3
PŘEDMLUVA.....	10
PRVNÍ ČÁST	16
Kapitola 1. Co se skrývá ve jméně?	16
Hlava 2: Vlnobití různých úvah	26
Hlava 3. Postavím si sobě.....	32
Hlava 4. „Zlé“ vlny a „malý ostrov“	36
Hlava 5. Lvi strážní	41
Hlava 6. „Chci Ti porozumět...“	49
Odbočení č. 1.....	49
Odbočení č. 2.....	52
Odbočení č. 3.....	54
Hlava 7. Nebo to vidí ve snu?	57
Část druhá	62
Hlava 1. „Jiná“ a „nová“ voda.....	62
Hlava 2. Svoboda zániku.....	70
Hlava 3. Karmínem již bylo přikryto zlo	81
Hlava 4. Tajemství „hraběte Chvostova“	89
Hlava 5. Ani zvíře, ani člověk... ..	91
Hlava 6. Zachránili se i lidé, i dobytek.....	101
Hlava 7. Svěží tradice.....	110
ZÁVĚR.....	115

Úvod

Je ve znamenité básni Alexandra Sergejeviče Puškina „Měděný jezdec“ zápleтка? Pokud existuje, pak z pohledu běžného vnímání se vejde na pár řádků:

„Bezvýznamný petrohradský úředník jménem Jevgenij, pozdního podzimního večera přichází domů a před spaním se probírá kaleidoskopem svých nesouvislých myšlenek. Ve snu vidí řeku Něvu, jak se vylévá z břehů a on sám, „sedí na mramorovém zvířeti“. Nečas utichá, voda opadá, ale vidění, které měl ve snu, pronásleduje Jevgenije ještě dlouho potom. Snaže se vrátit do minulosti, hledá Parašin „zchátralý domek“, nenachází ho a přichází o rozum, a poté se mu zdá, že ho pronásleduje jezdecká socha Petra I. Na konci je smrt hrdiny na bezejmenném „malém ostrově“.

Nu, a co je zde zajímavé? Kde je tam zašmodrchané spiknutí? Nicméně už půldruhého století zájem o tuto báseň neochabuje. Je to opravdu jen kvůli neobvyklému rytmu? Ne, všichni hloubaví čtenáři a badatelé zkoumající báseň zmiňují její mysterióznost a hledají v ní skrytý smysl. Proč? Proto, že ten není na úrovni takzvané zápletky; je zakrytý určitým systémem symbolů, ať už vypracovaným samotným Puškinem, nebo vnuknutím Shora.

Aby bylo možné pochopit tento systém, musíme se vrátit do starověkého Řecka, do VI. století př.n.l. a položit si otázku: Proč nikdy nikoho nešokovala symboličnost Ezopových básní, básní frýgijského otroka, když vyprávěl historky vzájemných vztahů Vlka a Lva, nebo Osla a Lva? To proto, že člověk si od nepaměti zvykl na příběhy vzájemných vztahů mezi zvířaty, jako alegorii o životě lidí. Je to takový velmi starý zvyk, nebo jak se dnes obvykle říká „ustálený stereotyp vnímání okolní reality“. „Tradiční symbolika vyprávěčů příběhů umožňuje ujasnění, přesné poznání „charakterů“ zvířecích postav čtenářem. Již V. Trediakovskij² si všiml, že básník zobrazuje „citovou podobnost tichosti a jednoduchosti v Beránkovi, věrnosti a přátelství u Psa; naproti tomu opovážlivosti, zlodějny a krutosti Vlka, Lva, Tygra... Toto je němý jazyk, kterému rozumí všechny národy“³

Budeme-li zkoumat bajku jako jeden z nejstarších literárních žánrů⁴, tak vniká nevědomky otázka, proč nikdo z takzvaných „profesionálů“ puškinistů nevěnoval svou pozornost jedné podivné okolnosti: Puškin, zkoušeje svůj talent ve všech literárních žánrech (povídka, novela, román, báseň, skladba, epigram) nenapsal žádnou bajku? Nebo přeci jen napsal, ale nějak jinak? Pro správnou odpověď na tuto otázku si je třeba uvědomit, že Puškin nikdy nikoho nekopíroval; byl novátorem, ale ani ne tak samotných literárních žánrů, jako jejich obsahů. Novost obsahu, na rozdíl od novosti formy, nebije tolik do očí; aby ji bylo možné ocenit, je třeba umět vidět „celkový chod věcí“. Je téměř nepostřehnutelná, ale každý ji svým způsobem pocítuje přes systém symbolů, který se formuje autorem nevědomě během procesu samotné tvorby.

Umění je převážně symbolické. Ale jedni umělci přes svůj systému symbolů (možná že si to ani neuvědomují) „zvedají člověka na nohy“, jiní sráží, někdy i na všechny čtyři. Abychom pochopili o čem je řeč, je nezbytné udělat malý výlet do oblasti lidské psychiky, konkrétně do těch jejích oblastí, které jsou obvykle považovány za „to se rozumí samo sebou“ nebo, jinými slovy, o kterých

2

Vasilij Kirilovič Trediakovskij (1706 – 1769), básník a literární teoretik, jako jeden z prvních v Rusku, začal překládat prozaické Ezopovy básně do veršů.

3

A. Potěbnja „Z lekcí teorie slovesnosti“, Charkov, r. 1894, str. 27

4

Ezop, otrok-invalida z Frýgie, sám bajku nikdy nenapsal, ale sbíral je mezi lidmi a vyprávěl, obveseluje okruh hospodáře-otrokáře Ksanfa, který dal Ezopovi svobodu. Démétrios z Faléru chodí mezi lidmi, shromáždil dohromady bajky připisované Ezopovi. O mnohem později zpracoval takzvané Ezopovy bajky Babrio z Fedru. Ezopovy bajky měly vliv na tvorbu Luthera, La Fontaina a Krylova. „Slovník starověku“, překlad z němčiny. Vydavatelství „Progres“, r. 1994, str. 648

se hovoří v kruzích profesionálních psychologů.

Člověk je multikomponentní systém. A jedny a ty samé komponenty v psychice různých lidí nejen, že mohou nejen dosahovat různého stupně rozvoje, ale mohou být i různým způsobem vzájemně propojeny mezi sebou, tvořící kvalitativně rozličnou strukturu řízení informačních toků. V závislosti na stavbě psychiky se ukazuje schopnost podporovat jeden obraz myšlenek a jím projevované chování jedince, a neschopnost podporovat jiné, s ní neslučitelné.

Ovšem, lidí je na *Zemi* kolem 6 miliard, a psychice každého jedince je vlastní unikátnost, neopakovatelná originalita. Nicméně celá tato rozmanitost se podřizuje přesně stanovené klasifikaci. Puškin měl evidentně o tomto rozdělení nějakou představu již začátkem minulého století. Podstata námi upomenuté otázky o psychickém pozadí kultury spočívá v tom, že chování jedince živočišného druhu, jež nyní nazýváme *Člověk rozumný, misty bez jakéhokoliv opodstatnění v chování většiny představitelů toho druhu*, je budováno na základě vzájemné interakce:

- vrozených instinktů a nepodmíněných reflexů;
- podvědomě automatické aplikace zvyků a osvojených návyků v situačních podnětech;
- rozumového vypracovávání svého chování na základě zapamatované a opakovaně přicházející informace;
- intuice, jdoucí za hranice instinktů a rozumu, jejíž doporučení mohou být následně pochopeny rozumem.

Přinejmenším v lidské psychice to celé tak či onak existuje, ale u různých lidí jsou tyto komponenty mezi sebou různě provázány a navzájem na sebe působí různě. V závislosti na tom, jak jsou tyto komponenty v psychice jedince hierarchicky uspořádány, je možné hovořit o stroji (typu) psychiky každého z nich. Rozlišujeme základní, níže uvedené, individuální stroje psychiky jedinců:

- **Živočišný stroj** psychiky, pokud je chování jedince podmíněno instinkty nezávislými na úrovni jeho otesanosti kulturou, ve které se holé instinkty skrývají pod různými slupkami, poskytovanými civilizací, podrobující si rozum a intuici (tj. teoreticky je možná, i když historicky nerealizovaná, *civilizace* dokonale člověku podobných a hovořících, ale přesto, *podstatou svého psychického uspořádání, opic*);
- Stroj psychiky **zombie-biorobota**, pokud v chování jedince převládají nad instinkty bezmyšlenkovité návyky a kulturně podmíněné komplexy, jak tradiční, tak i nově vytvořené, potlačující jeho vůli, svobodomyšlnost, intuici a bezprostřední vědomí Božího Záměru na základě svědomí.
- Stroj psychiky **démona**, pokud se jedinec vědomě či nevědomě opíjí silou své vůle, možnostmi podřízenými vůli a individuální racionalitě, osvobozujícími se, dle jeho názoru, z diktátu instinktů a kulturně podmíněných programů chování.

Ale to není všechno. Jedincům, tvořícím společnost a její podskupiny, je příznačné, že vyvolávají kolektivní duševní činnost a tato kolektivní duševní činnost může být obecně rozdělena na dva druhy:

- V jednom případě se k chybám spáchaným jedním jedincem statisticky přidává vršení chyb, páchaných druhými. Množství jejich chyb roste a trápí skupinu do té doby, dokud nezmizí pod jejich tlakem, nebo pokud se nezačne vyvolávat kolektivní psychická činnost jiného druhu;
- V druhém případě převládá jiná statistika, ve které chyby, páchané jedním jedincem, mizí a jsou kompenzovány jinými, ale přitom se každý stará o to, aby on sám páchal menší množství chyb, aby nezatěžoval ostatní nutností odstraňování jejich následků.

Ale mimo to se jedinci mohou lišit i vzájemnými vztahy jejich individuální psychiky s jimi zrozenou psychikou kolektivní. Přitom jedinec:

- Je buď podřízen kolektivní psychické činnosti, a pak je to stádní instinkt dokonce i v tom případě, když je v této psychické egregoriální stádnosti vůdcem, despotou nad stádem, ale stále součástí stáda, je podřízen stádnosti;
- nebo je nezávislý účastník kolektivní psychické činnosti (nicméně i při tom ve vztahu k nějaké stádnosti, možná, vystupuje v roli pastevce, jsa nesvobodným v nějaké jiné roli).

Taktéž je potřeba mít na zřeteli, že i „stádnost/stádní instinkt“, i „kolektivní svoboda“ v závislosti na charakteru informačních procesů v nich, mohou vyvolávat jak „lavinu katastrof a chyb“, tak i určité bezchybné fungování kolektivu jako celku.

To znamená, že všechny úspěchy, jak duchovní kultury, tak i kultury materiální, všechny teoretické poznatky a praktické návyky (teoreticky formalizované i neformalizované), osvojené jedincem, jsou jen přídatkem k jeho typu psychiky.

Jinými slovy, lidská důstojnost se projevuje nikoliv ve vzdělání, znalostech a návycích, ale v určitém stroji psychiky. To se týká i společenství: společenství lidí není charakterizováno úspěchy jeho kultury v oblasti vědy, techniky či „magie“, ale určitou organizací individuální a kolektivní psychiky.

Z toho plyne že, úspěšnými lidmi jsou ti, jejichž rozum se v jejich životním rozvoji opírá o instinkty a vrozené reflexy, kdo věnují pozornost intuitivním prozřením, obecně rozeznávajíce v intuíci Boží vedení, mámení satanismu, projevy aktivity kolektivní psychiky společnosti i své, a svobodnou vůlí staví své chování do souladu s Boží prozřetelností, nezpůsobující ve společnosti kolektivní psychiku typu rozrůstajících se lavin chyb.

Aniž by si to všechno uvědomovali, mnozí jedinci se celý svůj život nacházejí v jednom a tom samém stroji psychiky, ale mnoho dalších během svého života mění stroj své psychiky nezvratně nebo opakovaně; taktéž je mnoho těch, jejichž stroj psychiky se opakovaně, ale vratně mění dokonce i v průběhu jednoho dne, nemluvě o v průběhu jejich života.

Celá tato variabilita organizace psychiky těch, kterým bylo Shora dáno být lidmi v *Bohem předurčeném smyslu tohoto slova*, je objektivní realita v každé etapě historického vývoje, kterou je možné zkoumat ještě více detailně, než je to uděláno v tomto dokumentu.

A jmenovitě z pozice uznání této objektivní reality je možné říct, že společenský pokrok se ve společnosti projevuje vytěsněním jedněch typů organizace psychiky druhými. V souladu s tím může lidstvo postupovat:

- ve směru dobytčím při statistickém převaze živočišného stroje psychiky, kdy člověku se podobající civilizované opice budou pást bioroboti, naprogramovaní kulturou, při vládě démonických osobností nad prvními i druhými;
- ve směru biorobotizace, kdy živočišnost bude nemilosrdně potlačována, ale nad masou biorobotů budou, stejně jako v prvním případě, vládnout démonické osobnosti;
- ve směru lidskosti, ve kterém živočišnost, biorobotizace a démonismus budou uvedeny do stavu nemožnosti realizace.

Nemůžeme přesně říct, nakolik to vše chápali Ezop, La Fontaine, Krylov a další známí bajkaři; jen je možné připustit, že, pozorující podobnost charakteristických znaků charakterů zvířat a lidí, oni

jen zachycovali (nejdříve nevědomě) na úrovni druhé smyslové roviny bajky přítomnost zvířecího stroje psychiky u člověka. A tradičně všichni kulturní (ve smyslu příslušnosti k davově-„elitární“ kultuře) lidé vnímali tvorbu bajkařů, jako upřímnou snahu vymýtit lidské neřesti. Ale stěží se někdo z tvůrců bajek a jejich čtenářů zamyslel nad tím, že sama zvířata jsou nevinná; jakými je stvořil Všemohoucí, taková odcházejí i na onen svět. Tj. od narození až do smrti, jsou vždy plnohodnotní berani, býci a vlci, protože jsou ochuzeni o svobodnou vůli a svobodnou volbu, a není to jejich vinou. Jinou záležitostí je člověk: ten je od Boha nadán rozumem, intuicí, svobodnou vůlí; ale ne každý, kdo se jako člověk narodil, obstál ve svém životě jako člověk. Tak, jedni, díky výchově, již ve stadiu dětství překonávají ve svém stroji psychiky některé rysy zvířat, druzí v letech dospělosti, ale mnozí si do konce života neuvědomí, že zvířecí zdroj psychiky dominuje v jejich chování.

Jiná, neméně závažná otázka, je: nakolik bajky, vysmívající se neřestem od přírody nevinných zvířat, mohly opravdu člověku pomoci v překonání jeho živočišného stroje psychiky? Pokud to posuzujeme podle vymožeností kultury nejrozvinutějších Západních států, pak je možné dojít k neblahému závěru: živočišný stroj psychiky tam stále dominuje jak v osobní rovině, tak na úrovni kolektivního nevědomí. Příčina takového stavu je v tom, že celé Západní umění je naskrz prostoupené ironií, satirou a humorem. Již Thomas Mann, jeden z pilířů současné západní kultury, říkal, že „svět spasí ironie“.

Ale ve skutečnosti je to tak, že vysmívané zlo přestává být děsivé a není chápáno jako reálné nebezpečí, ale znamená to, že si v určité míře zachovává svou přitažlivost. Stačí si vzpomenout, s jakým nadšením se Západ vysmíval Hitlerově podobě a jeho plánům, vytvářené geniálním satirikem a humoristou první poloviny 20. století Charlie Chaplinem. Tento komik vykonal mnoho pro přípravu Západní společnosti na druhou světovou válku a, nepochybně, ne náhodou mu postavili vděční režiséři tohoto tragického globálního divadelního představení památník ve Švýcarsku, na břehu Ženevského jezera. Přejde čas a, zcela pravděpodobně, podobné památníky budou postaveny Rajkinovi, Altovovi, Žvaněckému a jiným génům humoru období „studené války“: oni také ne úplně špatně zapracovali „na vítězství“, o kterém dosud nadšeně hovoří Západní lídři. Naši humoristé celým svým chováním také demonstrují svému okolí zvířecí stroj psychiky v každodenním životě, protože o jiném, lidském, nemají ani ponětí. Bajkařům minulosti toto všechno nelze dávat za vinu, poněvadž žili a tvořili v rámci davově-„elitární“ logiky sociálního chování, která ve společnosti dominovala do poloviny 20. století.

Abychom pochopili, jak se to projevilo na samotném procesu tvorby, je nezbytné si připomenout, že bajka, jako ústní forma tvorby, se objevila v daleké minulosti, ne později než otrokářské kultury. Otrokáři považovali otroky za „mluvící zvířata“; otroci, chráníce po svém svou lidskou důstojnost, si vymýšleli historie, ve kterých jejich páni také vystupovali jako zvířata. Historie mluví o tom, jak Ezop, sbíraje na trhu mistrovská díla ústní tvorby, je vyprávěl v kruhu blízkých přátel svého pána-otrokáře a ti se nad nimi s potěšením smáli. Jinými slovy, ať o to tvůrci bajek a jejich vypravěči usilovali či nikoliv, všichni v nějaké míře přispívali k upevnění živočišného stroje psychiky v lidské psychice.

Současným humoristům toto není dovoleno dělat, žijí v období, kdy se ve společnosti aktivně formuje jiná, alternativní k davově-„elitární“, logika sociálního chování, jejíž budoucí projevy pociťoval již A. S. Puškin v dávné minulosti. On je svým způsobem také velký bajkař, ale novověku, nové logiky sociálního chování. Jako nový Ezop budoucí epochy, intuitivně pozoroval podobné znaky lidských charakterů a jednotlivých sociálních jevů a my je můžeme rozeznat, díky jím zpracovanému systému symbolů. Odtud plyne tajemnost a také určitá mystika mnoha jeho nesmrtelných děl.

Lze konstatovat, že „Ezop s jeho vařeným jazykem“ dovolil právě zdůraznit existenci živočišného stroje psychiky v lidském chování, ale nevytvářel orientaci na lidský stroj psychiky. A nikoliv proto, že nechtěl, ale proto, že na to v davově-„elitární“ logice sociálního chování ještě nebyly podmínky. Puškin, jako symbolická odpověď ruského národa na reformy Petra Velikého, se zjevil v Rusku století před začátkem procesu změny logiky sociálního chování, a živým Ezopovým jazykem své múzy vytvářel v kolektivním vědomí a nevědomí orientační body lidského stroje psychiky.

Člověk je tvor společenský. Individualismus, egoismus, nehledě na filozofické konstrukce, aspirující na to, aby se proslavily jako „památníky zdravé mysli“⁵, to nezakrývaly, zůstávajíce v lidské kultuře konce 20. století právě jako projev zvířecího stroje psychiky. Puškin, očividně, o tom měl představu již začátkem 19. století: „**Může být vadou v konkrétním člověku to, co se považuje za blaho v celém národě? Tento předsudek, stvrzovaný demokratickou závistí některých filozofů, slouží pouze k rozšíření nízkého egoismu**“⁶ Tímto krátkým komentářem Puškin předjímá celou hojnost rozvláčných výkladů oficiální puškinistiky o příčinách nepochopení Západu jak lásky Ruska k Puškinovi, tak i náklonnosti jeho národů k duchu kolektivismu, ke komunitě.

Ruská inteligence, nabitá z petrovských časů duchem liberalismu (který je jen pohodlným názvem pro sobectví), nenaslouchá živému jazyku ruského Ezopa a je jí nepochopitelný smysl jinotajných klíčů, zmíněný v 22-oktávové předmluvě k „Domku v Kolomně“

Jazyk môj – vrah môj, všade sa dostane
i kvákať o všetkom neprestane.
Otrok frýgsky, jazyk vzal na rýnku,

Zvaril ho (v Udenára hospodára dýmku),
i on, Ezop, tak priniesol na stôl..
Opäť, prečože Ezopa som tu vplietol,
s jeho **jazykom vareným**,
do básne mojich rým?

Язык мой — враг мой: все ему доступно,
Он обо всем болтать себе привык.
Фригийский раб, на рынке взяв язык,

Сварил его (у господина Копа
Коптят его). Эзоп его потом
Принес на стол... Опять, зачем Эзопа
Я вплел, с его **вареным языком**,
В мои стихи?

Mistr zamlčování, Puškin v poslední 22. oktávě předmluvy, nazvav Ezopův jazyk „vařeným“, přes srovnávací systém, umožňuje čtenáři pochopit, že ještě existuje i živý jazyk, kterému, na rozdíl od jazyka mrtvého vařeného, „je vše srozumitelné“. 22. oktáva předmluvy básně je nejtěžší jak pro básníka, tak pro čtenáře. Básníkovi proto, že do osmi slok bylo nutné zabalit ohromný objem informací historického a světonázorového charakteru, neklesnout při tom k poučování. Bez systému oznamování a zamlčování to nebylo možné udělat; přitom bylo nezbytné, aby se oznamování a zamlčování navzájem nepotlačovala. Obtížnost je pro budoucího čtenáře v odhalování jinotajů a symboliky dané systémem vyhlásování a zamlčování.

Čo celá čítala Európa,

5

Viz [Ayn Rand](#), „Koncepte egoismu“, Památníky zdravé mysli. Petrohrad, „Maket“, 1995.

6

A.S. Puškin „Úryvky z dopisů, myšlenky a úvahy“, 1827г. ПСС под редакцией П.О.Морозова, 1909г., том 6, с.20.

Nie potrebným jest bavit' sa vnov tým!
Тя́зко, ja veršotepec **nerozvážny**,
Odpútal som sa od tej oktávy!

Что вся прочла Европа,
Нет нужды вновь беседовать о том!
Насилу-то, рифмач я **безрассудный**,
Отделался от сей октавы трудной!

A ešte jednu takovou bajku-podobenství Puškin napsal v r. 1829, rok před tím, než vytvořil „Domek v Kolomně“. V ní nenaleznete, jako v bajkách I. A. Krylova, historii vzájemných vztahů zvířat, účinkují v ní lidé, ale hlavně přes tuto bajku-podobenství je možné pochopit, co znamená „vidět celkový běh věcí“ a jak je nebezpečný úzký profesionalismus.

Сапожник

Картину раз высматривал сапожник
И в обуви ошибку указал;
Взяв тотчас кисть, исправился художник.

Вот, подбочась, сапожник продолжал:
«Мне кажется, лицо немного криво...
А эта грудь не слишком ли нага?...»
Тут Апелесс прервал нетерпеливо:
«Суди, дружок, не свыше сапога!»;

Есть у меня приятель на примете!
Не ведаю, в каком бы он предмете
Был знатоком, хоть строг он на словах;
Но черт его несет судить о свете:
Попробуй он судить о сапогах!

Švec

Švec odbornicky civěl na obraz.
„Tadyhle na botách je chyba,“ pravil.
Malíř vzal štětec, chybu poopravil,

švec ale neměl dost a začal zas:
„A tohle oko, myslím, krapet šilhá“
a na prsou je příliš nahoty...“
Tu malíř ztratil klid a přerušil ho:
„Dost, příteli, nesud' nad boty!“;

Na přítele jsem myslel v tomhle žertu,
čeho je znalcem, to bych neuhod,
zato však vůbec nic mu není vhod,
a soudí vždy a všechno. U všech čertů -
měl by se radši držet u svých bot.

„Prozřetelnost není algebra. Lidský rozum, lidově řečeno, není prorok, ale hádač. Vidí celkový chod věcí a může z toho vyvodit hluboké předpoklady, často časem stvrzené. Ale nemůže předvídat Náhodu – mocný okamžitý nástroj Prozřetelnosti.“ Těmito slovy Puškin završil plán třetí kritické stati k Polevového „Historii ruského národa“, která byla napsána v říjnu 1830 v Boldinu, během práce na „Domku v Kolomně“. Ve zmíněném fragmentu je schopnost „vidět celkový chod věcí“ tím hlavním v umění řídit sociální procesy.

Zajímaly Puškina sociální procesy? Ovšem, jinak by v jeho pětadvaceti nevznikl „Boris Godunov“, a ve třiceti „Skoupý rytíř“. A i články, básníkovy dopisy hovoří o okruhu otázek, které ho zajímaly. Mohla elita jeho doby pochopit problémy, které ho vzrušovaly? Ne, odešel z života nepochopený, dokonce i poté, co mu Mikuláš I., ruský car, dal nejvyšší hodnocení „nejchytřejšího muže Ruska“. Již tehdy se vnucoval veřejnému mínění stereotyp člověka Puškina, jehož zájmy nešly za hranice zájmů lidí, do jejichž okruhu patřil (víno, karty, ženy) a smolícího z nudy a touhy po originalitě, zajímavé verše. Ale i dnes se celá oficiální puškinistika hystericky pere, jakmile narazí na jiný úhel pohledu, podle kterého Puškin, hluboký filozof-myslitel, dosáhnoucí dokonalosti nejen v umění ovládnutí slova (to nikdo z „puškinistů“ neodmítá), ale i v umění přinášet širokému okruhu čtenářů

složitější věci světonázorového, historického a sociálního charakteru za pomoci svého mimořádného systému obrazů, jehož základem je velmi jednoduchý princip: podobnost charakterových vlastností lidí, zvířat, přírodních jevů s vlastnostmi jevů a procesů sociálního života.

Do jisté míry tento systém zamlčení používali a mnozí dodnes používají v umění, protože umění je symbolické, ale Puškin v něm dosáhl dokonalosti.

Z letmého pohledu, umělecká díla, mající ve svém základu jinotaj, nevypadají často dost poutavě, jindy vypadají, že postrádají logiku a integritu vyprávění. Ale to je zvláštní způsob výběru čtenáře, kterým disponuje skutečný mistr, znalý nejen opravdové ceny své tvorby, ale také ceny pro jeho „čtenáře“. Uvedená metoda je založená na chápání, že pro intelekt je charakteristická snaha o celistvost a pochopení příčinně-následkové podmíněnosti procesů, se kterými se myšlení střetává. Ale v tom se projevuje objektivní vlastnost procesů zobrazování v celém vesmíru, jehož součástí je i člověk rozumný.

Proto, pokračující v rozkódování jinotajných děl A. S. Puškina, zaměřili jsme se na „Měděného jezdce“ z toho důvodu, že je to jedinečné dílo, ve kterém záhadné a nejasné obrazy, vyvolávané slovy v textu zároveň s druhou smyslovou rovinou, otevírají ještě třetí smyslovou rovinu, která, jak vidíme, odráží ty jevy jediného a celistvého světa, na které slova textu básně jen ukazují.

Všichni předcházející výzkumníci poslední Puškinovy básně vycházeli z toho, že básník popisoval jen jevy minulosti. Necháпали to hlavní: první básník Ruska ovládal Zákon času a proto se jeho systém obrazů, chápání minulosti a budoucnosti neshodovaly s chápáním výzkumníků jeho tvorby.

Při povrchním pohledu poéma navazuje na dějovou linii „Domku v Kolomně“, která končí záhadným zmizením Mavruši měnící svůj vzhled, přišedší na směnu „kuchařce Fekle, dobré stařeně, co dávno ztratila čich i sluch“. Ale pokud jsou Fekla i Mavruša obrazy ateistických ideologií biblické koncepce, střídajících se v Rusku a vnímaných běžným vědomím davově-„elitární“ společnosti jako křesťanství a marxismus, pak Jevgenij je obraz nositelů celkové koncepce. Z toho, Jevgenijův příběh je historií utváření a likvidace nejstarší a „nejkulturnější“ mafie, která kdy existovala na Zemi. Podle našeho názoru, příčina mimořádného a v mnohém nevědomého zájmu o poému se skrývá v tom, že tento proces ještě neskončil a generace žijící na konci 20. století je bezděčným svědkem jeho zakončení.

Rusko, soběstačná regionální civilizace, nevědomky posledních tisíc let stojí proti expanzi ateistické (ve své podstatě) biblické koncepce, jíž padl Západ ve svém historickém a kulturním rozvoji za oběť. Dvacáté století je kulminací této konfrontace: jde v něm o složitý informační proces sebeurčení a likvidace nejstarší a „nejkulturnější“ mafie, ukázavší světu svoji skutečnou tvář ve dvou sociálních kataklyzmatech, otřásajících na začátku a na konci století ruskou společností. Popisu tohoto složitého procesu, objevujícího se na úrovni druhé smyslové roviny jako dvě revoluce (začátkem století – říjen 1917 a na jeho konci – srpen 1991), jsou posvěceny dle našeho názoru obě části této tajemné poémy.

PŘEDMLUVA

V roce 1994 vyšla v Petrohradu nákladem 2000 výtisků nevelká kniha pod názvem „Nepublikovaný Puškin“, ve které se pojednává o prvním vydání úplného a nejdůvěrnějšího textu znamenité poémy „Měděný jezdec“. Jak uvádějí členové redakční skupiny, na základě dříve neznámých dokumentů se jim podařilo najít jedinečný smysl záhadné básně. Přitom jsou přesvědčeni, že „Všechny četné pokusy interpretovat význam básně se dělí na dvě základní skupiny. První z nich je založena na vysvětlení přímých, ničím nezakrytých informací textu poémy. Druhá skupina bere v úvahu možnou přítomnost skrytých prvků smyslu v textu, znesnadňující její celkové pochopení. Badatelům první skupiny je „vše jasné“. Představitelům skupiny druhé se „Měděný jezdec“ jeví „záhadným“.

Autoři současné práce se počítají k představitelům druhé skupiny a navrhují systém dekódování obrazů básně, na jejichž základě lze pochopit integritu celého literárního dědictví Puškina. Mimořádnou roli v tomto systému zaujímá téma starověkého Egypta.

Nejprve se na něj básník zaměřil v průběhu práce nad „Kleopatrou“ na podzim r. 1824, během pobytu ve vyhnanství v Michajlovském a také na podzim, ale už r. 1835. Tak se egyptské téma stalo originálním orámováním 11-ti letého tvůrčího cyklu, ve kterém vznikla mnohá známá díla („Boris Godunov“, „Domek v Kolomně“, „Pověsti Bělkina“, Malé tragédie“, „Měděný jezdec“, „Piková dáma“), ale také některé méně známé věci, zanechávající, přesto, jedinečnou stopu na druhé smyslové rovině všech Puškinových děl. Zvláštní místo mezi nimi zaujímá „Odpověď anonymu“:

О, кто бы ни был ты, чье ласковое пенье

Приветствует мое к блаженству возрожденье,

Чья скрытая рука мне крепко руку жмет,

Указывая путь и посох подает;

О, кто бы ни был ты: старик ли вдохновенный,

Иль юности моей товарищ отдаленный,

Иль отрок, музами таинственно храним,

Иль пола кроткого стыдливого херувим, —

Благодарю тебя душою умиленной.

Вниманья слабого предмет уединенный,

К доброжелательству досель я не привык —

И странен мне его приветливый язык.

Смешон, участия кто требует у света!

Холодная толпа взирает на поэта,

Как на заезжего фигляра: если он

Глубоко выразит сердечный, тяжкий стон,

И выстраданный стих, пронзительно-унылый,

Ó, nech si, kto si, koho láskavé spievanie

Víta moje k blaženosti znovuzrodenie

Koho skrytá ruka tú moju mocne stíska,

Ukazujúc cestu a barlu pod druhú vtíska;

Ó, nech si, kto si: starec a či osvietený,

Alebo mladosti mojej priateľ oddialený,

A či otrok múzami tajomne ochránený,

Vari kraja mierneho cnostný cherubín

Vďačím ti dušou dojatím.

Vnímanie jemného, predmetom nečastým,

Doprapravnosť dosiaľ pre mňa je nezvyk

A cudzí mi jej prívetivý jazyk.

Smiešny, komu žiada sa uznania sveta!

Chladný dav civí na poéta,

Sťa na padlého figliara: ak on

Hlboko vyjadrí, srdečný, ťažký ston,

A vytrpený verš, prenikavo clivý,

Udrie do srdca z nepoznanej sily, -

Ona do dlani bije a chváli, či s dobou

Nepriaznivou kýve hlavou.

Ak zasiahnu pevca náhle nepokoje,

Újma žalostná, vyhnanstvo, väzenie -

„Tým lepšie, - vravia milovníci umenia, -

Tým lepšie! naberie nových dŕm a vnímania

I nám ich predá“. No šťastie poéta

Medzi nimi nenájde srdečného prijatia.

Keď ustráchané mlčí bieda..

*Ударит по сердцам с неведомою силою, —
Она в ладони бьет и хвалит, иль порой
Неблагодарно кивает головой.
Постигнет ли певца внезапное волненье,
Утрата скорбная, изгнание, заточенье, —
«Тем лучше, — говорят любители искусств, —
Тем лучше! наберет он новых дум и чувств
И нам их передаст». Но счастье поэта
Меж ними не найдет сердечного привета,
Когда боязненно безмолвствует оно...*

Anonym – Ivan Alexandrovič Guljanov (1789 – 1841), znamenitý egyptolog, člen Ruské akademie; v souvislosti s Puškinovou svatbou mu poslal, aniž se podepsal, uvítací báseň, vyjadřující přesvědčení, že rodinné štěstí poslouží básníkovi jako zdroj nových tvůrčích inspirací. A věděl Puškin, kdo byl I.A. Guljanov? Věděl. „Odpověď anonymu“ napsal během věhlasného Boldinského podzimu 26. září 1830, tj. chronologicky někde mezi zakončením „Slečny selky“ (20. září 1830) a začátkem „Domku v Kolomně“ (9. října 1830). Puškina informoval o Guljanovovi o rok dříve v dopise psaném francouzsky P. J. Čaadajev:

„Má nejhrošlivější touha, můj příteli, je vidět Vás zasvěceného do tajemství historie. Není v duchovním světě smutnější podívané, než génius, nerozumějící své době a svému poslání. Když vidíš člověka, který má vládnout nad umy, sklánějícího se před míněním davu, cítíš, že se sám zastavuješ na cestě. Ptáš se sám sebe: proč člověk, který mi má ukazovat cestu, překáží mi v cestě vpřed? Opravdu, to se se mnou děje pokaždé, když o Vás přemýšlím, a přemýšlím o Vás tak často, že už jsem tím unavený. Dejte mi možnost, prosím Vás, jít v před. Pokud se Vám nedostává trpělivosti sledovat všechno, co se na světě děje, ponořte se do sebe a ve svém vnitřním světě najděte světlo, které se jistě ukrývá ve všech duších, jako je Vaše. Jsem přesvědčen, že můžete přinést nekonečný užitek nešťastnému Rusku, které sešlo z cesty. Nezpronevěřte se svému předurčení, můj příteli.

Od určité doby ruské (autory) čtou všude; je Vám známo, že byl přesunut p. Bulgarin a umístěn k p. de Jouy; a o Vás je řeč v každém vydání *Přehledu*; v jedné tlusté knize se uctivě vzpomíná jméno mého přítele Guljanova, taktéž slavný Klaproth mu uděluje egyptský věnec; mně, skutečně, zdá se, že rozhoupal základy pyramid. Představte si, jaké slávy Vy můžete dosáhnout. Proste nebe, a ono odpoví.“

Proč Čaadajev, přesvědčený liberál a „západník“, upřímně přesvědčený, že pochopil svou dobu a je zasvěcen do jejího tajemství, si stěžuje na to, že mu Puškin „brání jít vpřed“? Zjevně proto, že sám není schopen rozlišit, kde je na cestě k pravdě „vzadu“ a kde „vpředu“. Neplyne-li odsud jeho pohled na Rusko, jako „nešťastné a sešlé z cesty“? A tento člověk dává rady básníkovi, který napsal „Borise Godunova“ a pozvedl se v něm do chápání osobité cesty svébytnosti Ruské civilizace. Je to náhoda, že Puškin začal tvořit „Borise Godunova“ krátce po prvním obratu ke

staroegyptskému tématu, tj. v prosinci 1824? Ne, není to náhoda!

„Již v letech 1824 – 25, v samotě svého Michajlovského, básník, inspirovaný příběhem římského spisovatele Aurelia Victora o Kleopatře, prodávající své noci, načrtnul báseň na toto téma a, jak je vidět z jeho nahrubo popsanych sešitů, několikrát se k ní vracel, tu měníce její jednotlivé části, tu přecházeje k novému rozměru básně. Myšlenka na Kleopatru ho neopustila mezi „Napodobeninou Koránu“, hrubými návrhy „Cikánů“ a „Godunova“, mezi pestrými slokami „Oněginovými“... Ale báseň i tak zůstala neopracovaná a nedokončená během celých deseti let. Vzpomněl si na ni teprve v r. 1835 a usmyslil si, že ji vsune do rámce příslušného příběhu.“⁷

To je vnější strana egyptského tématu, postřehnutá (jak je zřejmé z výše uvedeného úryvku) ještě začátkem 20. století. Její významová stránka, stojící nepovšimnutá všemi vykladači Puškinova odkazu, se odhaluje jen při pozorném srovnání následujících částí textů „Kleopatry“ a „Egyptských nocí“:

Rukou posvätnou blahoslavení,
z urny žreby ťahajú v poradí,
a prvý Archelaos, druh Pompea smelý,
v bojoch doráňaný, pochodmi ošedelý.
Ohrdnutie chladné nezniesol od ženy
A hrdo vystúpil drsný syn od vojny,
Na výzvu osudných posledných slastí,
Ako vždy odvetil na volanie slávne
k boju strastí.
Krytón za ním, Krytón, pohodlný
mudrc,
V ychovaný pod nebom Argolidy,
Od liet mladých ctiteľ a pevec
Hostín vášní kasty a rozkoší Kypridy.
Posledný mena éram nepredalý.
„Kleopatra“, r. 1824

Blahoslavený žrecami,
Teraz z urny osudu
Pred strnulými hostami
Vychádzajú žreby poradu.
I prvý – Flávius, vojak smelý,
V družinách rímských zšedivělý;
Zniest' nemohol on od ženy
Povyšného prehliadania
On prijal výzvu opojenia,

Ako prijímal vo dni bojov
On výzvy zúrivého šarvátenia.
Za ním Krytón, mladý mudrc,
Zroden v hájoch Epikura,
Krytón, ctiteľ a pevec,
Charitiiek, Kypridy i Amora.
Drahý srdcu i očiam,
Ako kvet večný, práve vstalý,
Posledný mena éram
Nepredalý.
„Egyptské noci“, r. 1835

Klíč k tajemství jména třetího uchazeče na poslední „egyptskou noc“ s Kleopatrou lze obdržet až po odpovědi na otázku: proč se Puškin po uplynutí 11 let rozhodl změnit jméno Archelaje, Pompeiova společníka, na Flavia. Ale ke zvládnutí tohoto klíče je třeba uskutečnit nevelký exkurz ke „skutkům dávných časů“.

Skutečná Kleopatra, Kleopatra VII. Filopátor, se narodila r. 69 př. n.l. a byla třetí dcerou egyptského faraona Ptolemaia XII. Auleta. Ukončila svůj život v r. 30 př.n.l., když jí bylo 39 let. Roku 48 př.n.l. měla skutečně milostný poměr, ale ne s Archelajem ani s Pompeiem Velikým, ale s jeho starším synem, Gneiem Pompeiem, který přijel do Alexandrie, jako vojenská posila pro svého otce, válečnického s Júliem Caesarem. Za rok (r. 48 př.n.l.) uřízli Pompeiovi Velikému hlavu, nikoliv za „egyptskou noc“ s Kleopatrou, ale na pokyn Potheina, dvorního eunucha a hlavního poradce Ptolemaia XIII, Kleopatřina bratra, který tehdy vedl boj se svou mocichtivou sestrou o následnictví Ptolemaia XII.

Historicky skutečný Archelaos, syrský princ, druhý muž Bereniky (IV. Egyptské – pozn. přek.), starší sestry Kleopatry VII. Oba (Berenika i Archelaos) byli popraveni r. 58 př.n.l. po neúspěšném pokusu sesadit z egyptského trůnu Ptolemaia XII. Auleta.

Dynastie císařů Flávioců (Vespasianus, Titus, Domitianus) vládla Římu v letech 69 – 96 n.l. Ale i nejstarší z nich spatřil světlo světa až v r. 9 n.l., to je přes 39 let po Kleopatřině smrti. Jinými slovy, pokud se Archelaos a Pompeios ve skutečném životě potkávali s Kleopatrou a opravdu přišli o hlavy (i když za jiných okolností, než se čtenáři dočetli v „Kleopatře“), to ani jeden z Flávioců, i kdyby sebevíc chtěl, se nemohl účastnit událostí, převyprávěných básníkem podle příběhu, napsaného údajně římským spisovatelem Aureliem Victorem.

Ale pak vyvstává otázka: proč Puškin v r. 1824 používá v „Kleopatře“ jedny hodnověrné historické postavy (Archelaos, Pompeios), ale za 11 let v „Egyptských nocích“ přivádí další (Flavius), které se za jakýchkoliv podmínek nemohly objevit v reálné historii s Kleopatrou?

Je možné samozřejmě připustit, že Puškin popletl Pompeia s Flaviem. Ale kdo je skutečně obeznámen se systémem vzdělávání ve šlechtických rodinách té doby a se systémem výuky historie v lyceu, ten ví, že [Thúkydida](#), [Plútarcha](#) a [Livia](#) studenti lycea četli v originále, stejně tak měli řečtinu a latinu jako povinné předměty. Navíc, na rozdíl od našich současníků, historii starověkého světa (minimálně Egypta, Řecka a Říma) znali mnohem lépe, než „Dějiny Státu Ruského/ [История Государства Российского](#)“, které teprve tvořil [N. M. Karamzin](#).

Kdo dobře zná Puškinovy rukopisy, ten musí potvrdit, že básník vždy přísně dodržoval chronologii a pokud se mu Pompeius a Flavius objevili v jednom tématu, svázaném s Egyptem, znamená to, že pro to byly vážné důvody. Řešení, podle našeho názoru, je v tom, že v reálné historii tyto dvě osobnosti spojuje nejedna okolnost. Oba ozbrojenou silou připojovali starověkou Judeu k Římskému imperiu a oba, brutálně potlačivše povstání v Jeruzalémě, přispěli k rozptýlení židů po světě. Pompeius však konal v 70-tých letech před naším letopočtem, a Flavius v 70-tých letech našeho letopočtu. V tomto období, trvajícím téměř jeden a půl století, se v masovém vědomí

mnohonárodnostní Římské říše udály vážné světonázorové přeměny, které budou definovat charakter rozvoje celé západní civilizace v nastávajících dvou tisících letech. Hlavně v tomto těžkém období, téměř sektářský monoteismus, objevivší se neznámo odkud v polytheistickém světě židů, se díky jednomu proroku Východu stal majetkem civilizací starověkého světa. Jak se to mohlo stát? Jaký je mechanismus vzniku náboženských systémů? Je historie řetězem nahodilých událostí nebo existuje nějaká, člověkem dosud nedoceněná, zákonitost utváření globálního historického procesu?

Všechny tyto otázky nemohly neznepokojoval „nejchytřejšího muže Ruska“⁸ a v té či oné formě je možné najít odpovědi v jeho dílech. Byla-li by touha hledat. Ale za tímto účelem je třeba se zbavit vnuceného oficiálního puškinovského pohledu na Puškina jako na člověka lehkomyšlného a bezstarostného, neschopného opustit při pohledu na historii hranice představitosti své doby. Možná, protože předpokládal takový přístup ke svým pracem, básník (spíše nevědomě⁹) vybudoval zvláštní systém ochrany jejich obsahové stránky, jejíž zpřístupnění určuje míra chápání čtenáře. Tak se stalo, že všichni čtou, ale i přečíst nemohou. Kdo žije obyčejně, ten vždy najde navenek obyčejný příběh, ale nepronikne do smyslové podstaty díla. Kdo hledá vyšší poznání, kdo se snaží proniknout za závoj obyčejného pohledu, musí na začátku vyhledat klíče ke každému dílu. Jeden z nich sám básník nazval klíčem „kastalským“¹⁰

V nejobecnější podobě „klíče“ k obsahové stránce druhé smyslové roviny „Měděného jezdce“ vypadají následovně (viz tabulka níže).

Seznámivše se s zde předloženými „klíči“ k jinotaji „Měděného jezdce“, jakýkoliv čtenář, schopný bez podjatosti přistoupit k nevědomým zákazům ve svém vnitřním světě s ohledem na posouzení uvedené tematiky, se může v míře svého chápání obecného chodu věcí a sám pokusit odhalit jak druhou, tak i třetí smyslovou rovinu poémy. Je možné nabídnout i jinou tematiku a jí odpovídající klíče k jinotaji. Ale v jakékoliv variantě rozšířování druhé smyslové roviny se musí dodržet základní kritérium: celostnost celého smyslu odkrývajícího se obsahu jinotaje.

Slovo-termín-kód-míra	První smyslová rovina	Druhá smyslová rovina	Třetí smyslová rovina
On, Bůh, Držitel púlsvéta, hrozný car, měděný jezdec, idol na bronzovém koni.	Car Petr I., jehož památník stojí na Senátním náměstí, ožil v představách šíleného Jevgenije.	Idea Boha – vnější, rituální stránka mnohých věrouk, využívaných hierarchy biblické civilizace.	Bůh, nadpozemská (nadvesmírná) realita, hierarchicky nejvyšší všeobjímající řízení.

8

Tak básníka charakterizoval car Mikuláš I., po rozhovoru s ním v Kremlu, 8. září 1826.

9

V marxistické epoše jsme i zvykli vyzdvihovat vědomé, ale nevědomé jsme ztotožnili s něčím bezmyslenovitě/tupě automatickým. Ve skutečnosti nevědomí člověka, jako systém zpracování informace, přicházející z jeho vnějšího a vnitřního světa, je mnohem výkonnější než vědomí (jak v objemu, tak i rychlosti jejího zpracování). A problém člověka není ani tak v tom, co se mu děje vědomě, ale co nevědomě; problém je, aby vědomé a nevědomé spolu nebyli v konfliktu, ale vzájemně se doplňovali, pomáhající mu řešit problémy, které před ním vyvstávají v různých životních situacích. Ale hlavně, tato část otázky byla v marxistické ideologii obcházena mlčením.

10

Кастальский ключ волною вдохновенья
В степи мирской изгнанников поит.
А.С.Пушкин, „Три ключа“, 1827 год.

Kastalský klíč vlnou inspirace
Ve stepi světské uhasí žízeň vyhnanců.
A.S. Puškin, „Tři klíče“, r. 1827

Slovo-termín-kód-míra	První smyslová rovina	Druhá smyslová rovina	Třetí smyslová rovina
On, Bůh, Držitel púlsvěta, hrozný car, měděný jezdec, idol na bronzovém koni.	Car Petr I., jehož památník stojí na Senátním náměstí, ožil v představách šíleného Jevgenije.	Idea Boha – vnější, rituální stránka mnohých věrouk, využívaných hierarchie biblické civilizace.	Bůh, nadpozemská (nadvesmírná) realita, hierarchicky nejvyšší všeobjímající řízení.
Řeka Něva; pleskajíc bouřlivou vlnou, až na kraj své ohrady pevné, Něva se zmítala jak nemocná, ve svém korytě neklidném.	Řeka Něva, na které stojí druhé, nyní bez oficiálního statusu, hlavní město civilizace Ruska.	Dav – množina lidí, žijící podle tradic a soudící podle autorit vůdců nebo autorit tradic.	«Řeka času» - globální historický proces, ve se s určitou pravidelností (podobně vlnám) objevují a mizejí pokolení lidí.
Povodeň, Boží hněv, Boží živel.	Řeka Něva v období záplav – přírodní živel.	Sociální kataklyzmata: světové, občanské války, revoluce.	Perioda směny logiky sociálního chování v globálním historickém procesu.
Paraša, národ.	Dcera vdovy, nevěsta místního petrohradského úředníka (hodnostáře) jménem Paraša.	Všechny národy mnohonacionální a mnohokonfesionální civilizace Ruska.	Ideál, sen periferie nejstarší a nejbohatší mafie.
Jevgenij, blázen ubohý, ani zvíře ani člověk, ani to, ani ono, ani obyvatel světa, ani přízrak mrtvý.	Nižší petrohradský úředník.	Liberální, zednářská inteligence, přesvědčená o své „elitární“ převaze nad davem.	Židovstvo, uměle vytvořená nejstarší mafie na světě, vytvořená během 42 letého sinajského „pochodu“.
Strážní lvové.	Sousoší svou mramorových lvů.	Senát a Synod; Nejvyšší rada SSSR a UV KSSS; současné sdělovací prostředky a vláda, osedlané židovskými klany.	Levité, deformující pro vlastní zistné cíle skutečný smysl Vnuknutí Shora (Mojžíše, Ježíše, ...).
Vdova, do purpuru oděná vdova.	Matka Paraši, nevěsty chudého úředníka.	Monarchie – dorevoluční forma státního řízení civilizace Ruska.	Libovolná forma konceptuálně nesamostatného státního řízení.
Bárka, člun, loďka.	Prostředky vodního transportu.	Formy řízení: bezstrukturní, strukturní.	Hierarchie moci: konceptuální, ideologická, zákonodárná.
Vetchý domek, vetchý oděv, obnošený klobouk.	Obecná charakteristika oděvu Jevgenije a místa prožívání jeho nevěsty.	Šaškovské(klaunovské) krytí satiriků-židů, kteří v souladu s Talmudem shazují velké do malého, a malé představují jaké velké.	Starý zákon (v ruštině dosl. „Vetchý zákon“, pozn.) — základ judaizmu.
Zkušený hřebec, bezstarostný převozník.	Obyčejný převozník pasažérů.	Hierarchie věroučení za biblických (desátek) židovstvo. „hřivnu“ pasoucích	Staroegyptské znacharstvo (Globální prediktor), vedoucí expanzi davově-„elitární“ koncepce řízení skrze svou periferii – židovstvo.

PRVNÍ ČÁST

I nejposlednější ubožák, za jiných podmínek, je schopen být největším boháčem.

Kozma Prutkov

Kapitola 1. Co se skrývá ve jméně?

„Část první“ začíná popisem stavu ruské společnosti v právním centru řízení ruské civilizace na začátku dvacátého století.

Над омраченным Петроградом
Дышал ноябрь осенним хладом.

Nad potemnělým Petrohradem
Dýchal listopad podzimním chladem

O existenci a zvláštní roli tehdejšího vněprávního centra civilizace, Moskvy, se mluví v Úvodu:

И перед младшею столицей
Померкла старая Москва,
Как перед новою царицей
Порфиноносная вдова.

A před mladším hlavním městem
Vybledla stará Moskva,
Jako před novou carevnou
Do purpuru oděná vdova.

V Puškinově době byl mladším hlavním městem Sankt-Peterburg. Název Petrohrad (Petrograd) nesl v krátkém období deseti let od začátku První světové války do doby, kdy byl přejmenován na Leningrad po smrti „vůdce světového proletariátu“. Poukázání na listopad hovoří o tom, že autorovo chápání času se poněkud lišilo od chápání těch, kteří se zabývali studiem jeho díla. Je známo, že ozbrojené povstání, v jehož důsledku byla svržena zednářská Prozatímní vláda, bylo v říjnu, ale oslavy během celých 73 let po Velké říjnové socialistické revoluci v souladu s reformou kalendáře probíhaly 7. listopadu. Ale obzvláště pozoruhodné je to, že důvodem k napsání „Měděného jezdce“ byla nejsilnější povodeň v celé historii Petrohradu, ke které došlo 7. listopadu 1824: téměř rok před vystoupením Děkabristů na Senátním náměstí a 93 let před „proletářskou revolucí“, která z důvodů, vypadnuvších z pozornosti historiků, zvítězila v rolnické zemi. Je to náhodná shoda dat? Nebo je taková náhoda dosud ještě nepoznaná statistická zákonitost, nevnímaná jako předurčenost?

Pokud postavíme otázku o celostnosti informace zeširoka, pak může být zformulována přibližně takto: jsou mezi sebou provázány procesy biosféry a sociální úrovně? A pokud jsou provázány, pak jak? Kde je příčina a kde následek?

Ohledně této otázky se v základním traktátu „hermetistů“ - „Smaragdových deskách“ říká následující: všechny procesy makro a mikrosvěta mají oscilační charakter, jsou vzájemně provázány a vzájemně vloženy. A ještě: co je nahoře, to je i dole. Jinými slovy, pokud spojení i existuje, pak se musí projevovat přes hodnoty frekvencí, amplitud a plných period vzájemně vložených periodických procesů, ztotožňovaných v kultuře současné technokratické civilizace s nějakou mírou, vnímanou vědomím jako astronomický čas.

Jak hluboko byl Puškin zasvěcen do vědění „hermetistů“ je složitá otázka. Intuice, básníkův Dar Shora, je hlubší zasvěcení; přináší nám někdy přes staletí básnickým slovem významovou stránku informací o těch jevech, jejichž smysl jím byl přijat intuitivně, možná i ve vnělexikálních obrazech. Tím samým jakoby básník ukazoval na to, že skutečný význam celého obsahu básně bude odhalen

generacemi žijícími „novým způsobem“ a řídicími se novou logikou sociálního chování.

Плеская шумною волной
В края своей ограды стройной,
Нева металась как больной
В своей постеле беспокойной.

Pleskajíc bouřlivou vlnou
až na kraj své ohrady pevné,
Něva se zmítala jak nemocná
Ve svém korytě neklidném

Obraz řeky Něvy v básni ukazuje na dav a čas. V puškinském systému obrazů dav, který nedospěl do národa, zpravidla vystupuje v obrazu koně (viz naše rozšířování druhé smyslové roviny „Ruslana a Ludmily“). V druhé části vidíme, že neexistuje rozpor ani v samotném systému, ani v našem pojetí:

И тяжело Нева дышала,
Как с битвы прибежавший конь.

A těžce Něva dýchala,
Jak z bitvy přiběhnuvší kůň.

Co se týká ztotožnění času s obrazem řeky, bylo to na začátku 19. století poměrně běžné.

Река времен в своем стремленьи
Уносит все дела людей
И топит в пропасти забвенья
Народы, царства и царей.

Řeka času ve své touze
Odnáší všechny lidské skutky
A potápí v propasti zapomnění
Národy, království i krále.

(“На тленность” Г. Державин. 1816 г.)

(„Na pomíjivost“ G. Děržavin, 1816)

Státnost Ruska, na rozdíl od libovolného státu Východu i Západu, svými hranicemi obepíná jednu z regionálních civilizací planety a proto v sobě nese „zvláštní článek“ — funkci řízení civilizace jako celku. Z toho pramení Tutčevovo vyjádření o nepochopení „západníky“ a Západem schopnosti stálé obrody Ruské státnosti pokaždé v efektivnějších formách řízení:

Умом Россию не понять
Аршином общим не измерить,
У ней особенная статья
В Россию можно только верить.

Rozumem Rusko nepochopit
Aršinem v podstatě nezměřit,
Má zvláštní pozici
V Rusko lze jen věřit.

Monarchie, jako forma vládnutí, téměř do konce 19. století se všemi svými vládními instituty navenek vypadala jako „dobře rostlá ohrada“ pro všechny národy, žijící v civilizaci Rusko. Více než sto národů, patřících ke všem v té době existujícím vyznáním, žilo bez vnitřních národnostních a náboženských konfliktů, udržující si svá kulturní specifika. Nicméně civilizace, rusky svébytnost, žije a rozvíjí se podle svých vnitřních zákonů, lišících se od zákonů rozvoje státu, a proto i sám „dobře rostlý plot“ státních řídicích institutů se dříve či později stává překážkou v rozvoji společenského života civilizace. Pochopení tohoto se v kolektivním vědomí ruského národa odráží v pořekadle: „Cizí ústa nejsou vrata, nezavřeš je.“

Neschopnost rozpoznat krizi nesouladu řídicích funkcí státu (= systému řízení) potřebám rozvoje civilizace vytváří u některých politiků pocity onemocnění společnosti, toužící po změnách, a tehdy se objevují formulace vyjadřující revoluční situace typu: „Ti nahoře nejsou schopni řídit po novu, a ti dole nechtějí žít po staru.“

Уж было поздно и темно;
Сердито бился дождь в окно,
И ветер дул печально воя.
В то время из гостей домой
Пришел Евгений молодой...

Už bylo pozdě a tma;
Zlostně bojoval déšť s oknem,
I vítr dul kvílel zarmouceně.
A tehdy z návštěvy domů
Přišel mladý Jevgenij...

Tak se před námi poprvé objevuje ústřední postava poémy. Několik teček na konci druhé věty ukazuje na nějakou charakteristiku jeho jména, za kterou leží tajemství, skryté originálním systémem zamlčení. Ale hlavně tento systém „přecházení mlčením“ ponouká čtenářovu mysl, aby hledala odpovědi na hádanky, umístěné básníkem na úrovni druhé smyslové řady, i včetně vztahu k obrazu Jevgenie.

Мы будем нашего героя
Звать этим именем.

Budeme našeho hrdinu
Nazývat tímto jménem.

(„Budeme nazývat“ znamená, že Jevgenij nemusí být jeho skutečné jméno)

„Budeme nazývat“, tj. jméno Jevgenij je jen prst, ukazující na nějaký jev, na který chtěl obrátit čtenářovu pozornost Puškin, ne však samotný jev.

V různých dobách za ním viděli to samého básníka, nacházejícího se v konfliktu „se světem“, to Děkabristy, pronásledované despotickým carem. Ale nikdo neobrátil pozornost na fakt, že autor se distancuje od své tvorby používaje opět stejný systém zamlčení.

Оно
Звучит приятно; с ним давно
Мое перо к тому же дружно.

Ono
Zní příjemně; s ním dávno
Je navíc mé pero kamarád.

Se jménem „Jevgenij“ se přátelí Puškinovo pero, ale to ještě neznamená, že se s ním přátelí i on sám. Opravdu, s tímto jménem jsou svázány mnohá básníková díla, ale klíč k odhalení jeho významové stránky je v samotném jméně. V překladu ze starořečtiny do ruštiny: „jev“ – dobrý, „genos“ – rod, to znamená doslovně „dobrého rodu“, „požehnaného rodu“. Termín „eugenika“ označující vědu, učící a rozpracovávající metody změny lidské rasy v potřebném (komu?) směru, byl poprvé představen příbuzným Charlese Darwina Angličanem Francisem Galtonem r. 1869 v jeho práci „Dědičnost vloh, její zákony a důsledky“.

Přirozeně, projektanti základů „nové“ vědy předpokládali zlepšení lidské rasy směrem k vlastnostem, které oni považovali za dobré. Ale je známo, že s dobrými úmysly vede cesta do pekel statisticky častěji, než do ráje. Proto můžeme pokládat za přirozené, že stoupenci „eugeniky“ celkem brzy prohlásili, že privilegované třídy disponují ctnostmi ve větší míře, než třídy nemajetné. Nicméně reálný život svědčí o opaku: fyzická i intelektuální degradace se objevuje statisticky častěji v „elitních“ rodinách. Degradace takzvané řídicí „elity“ je logický následek jejího bezduchého parazitismu, který je možný jen proto, že jen „elita“ vždy byla schopná předkládat společnosti monopolně vysoké ceny za produkt řídicí práce. Rodiny, zaměstnané ve sféře výroby materiálních a duchovních statků, takové možnosti nikdy neměly.

Je známo, že mnohé vědy začínaly v období „Renesance“ jakoby znovu, jelikož začátek křesťanské éry (začátek našeho letopočtu) byl charakteristický především tím, že věda a náboženství se „rozešly“ ve svém chápání jediného a celostního světa. Znalosti o šlechtění speciálního plemene lidí byly známy staroegyptskému žrečestvu dávno před „sinajským kruhochodem“, to je popsáno v Bibli, knihách Numeri, Exodus, který byl jen závěrečnou etapou sociálního experimentu globálního významu pro vytvoření zvláštního společenství mafiánského typu, pronikuvšího do

všedního vědomí pod názvem „vyvolený národ“. A nyní se podíváme, jak se tajemství jména Jevgenij odrazilo v kultuře starověkého Egypta:

„Skutečně, v těle člověka je, ve všem, co žije a existuje, nezničitelný konstantní prvek, který žije věčně, protože těla udržují své formy a své orgány netlejícími. To je to, co bychom nazvali tělesnou duší. Egyptané ji nazývali Ka, tj. „génus“. Označují ho obvyklým jinotajem: Dvojník. Dvojník, jakoby druhá kopie podstaty; je to materiální tělo na pohled, duchovní ve své podstatě; je podobné lidskému tělu, ale tělesnými očima neviditelné. Aby se materializovalo, potřebuje oporu, a to není nic jiného, než tělo a netrouchnivější schránka nebo zobrazení (socha, reliéf, malba) živého těla. Pro pokračování života navzdory všem zdáním smrti je nezbytné, aby mumie nebo socha, podobné vyobrazení, přitahovalo k sobě dvojníka, jako to dělalo živé tělo, silou zákona magie: podobné přitahuje podobné¹¹.“

Zde se střetáváme s prvky staroegyptského neurolingvistického programování, v jehož důsledku je slovo Jev. Genius (řecké jméno) zavedeno do kolektivního nevědomí jako pojmenování dobré duše, jako kód–míra obrazu nějakého jevu skrytého před společností, vnímaného všemi jako židovstvo. Znachaři starověkého Egypta byli velkými mistry jak černé, tak bílé magie a chápali: že dát přesnou míru obrazu skrytého jevu znamená přivést ho k životu. Jiná věc je, jak se to jevilo světu ve skutečnosti? Na tuto otázku odpovídá věta, která se stala téměř již okřídlenou (možná proto, že vylétěla náhodou z úst našeho „Černomora“ - narážka na V. Černomyrdina – pozn. přek.): „Chtěli jsme to udělat nejlépe a dopadlo to jako vždycky.“ To je svérázné ohodnocení činnosti dávných „eugeniků“.

Na konci druhého tisíciletí nové éry se míra kvality řízení dávných „eugeniků“ celkově hodnotí katastrofickým průběhem vývoje celé západobiblické civilizace, k jejímuž řízení ne bez jejich účasti byli přivedeni současní „jev.géniové“. A následkem toho je: vedoucích je hodně, ale pro společnost nezbytní pracovníci, gramotní v otázkách řízení, nejsou.

Puškin se v básni snažil slovem co možná nejpřesněji ukázat na ty jevy společenského života, které stabilně existují nejednu generaci a jejichž pochopení bude podle jeho představ vykazovat rozhodující vliv na další směr vývoje globálního historického procesu.

O rozptylu židovstva, navždy „mladé“ mafiózní komunity, je v „První části“ řečeno dohromady dvěma rými:

В то время из гостей домой
Пришел Евгений молодой...

A tehdy z návštěvy domů
Přišel mladý Jevgenij...

Z návštěvy domů se vrací, ne přichází, a Puškin na to ukáže přímo v druhé části básně, když bude jinotajem hovořit o skutečném domu nejstarší „mafíánské společnosti“

Прошла неделя, месяц — он
К себе домой не возвращался.

Uplynul týden, měsíc — он
Стále se k sobě domů nevracel.

Domů přicházejí ti, kteří jsou stále na návštěvě. Podle Slovníku V.I. Dála, **Přicházející a příchozí:** příchozí dokud, cizí, cizí; přistěhovalec, cizinec v cizí zemi – příšlý člověk, tulák, cizozemec, cizorodec.

Prošlo několik tisíciletí a současní znachaři uznali za možné říct o tom přímo:

„Základní židovskou ctností je „vstát a jít“, to není usedlý národ, nehledě na značný

majetek. Je nutné pochopit, že takovými tuláky je neudělal antisemitismus okolního usazeného obyvatelstva, ale jejich vlastní neklidná podstata.... Nejméně ze všeho židé náleží k takzvané kultuře.... Žid i na vrcholu kultury, i na sociálních vrcholech zůstává „provokátorem“. Sféra židovstva není kultura, ale genius, neboť, jak řekl Sartre, genius, **to není dar, ale cesta, zvolená za zoufalých okolností**.... A v Sarterově „Bytí a nicotě“ se objevuje výklad: diasporická (tj. rozestá mezi jinými národy: pozn.autora) existence jako charakteristika člověka, samotného lidského projektu. Hrdina existenciální filozofie se ukazuje, tímto způsobem, židem, existencialismus se opět stává židovským učením.... Nelze říci, že každý žid je geniální, ale v každém géniovi je něco židovského.... Ale „absolutnost“ židovstva, gen geniálnosti, jemu příznačný, ho dělá, z druhé strany, „noční můrou národů“. To jsou slova Martina Bubera.... Žid v diaspoře je záhada a tajemství lidstva. **V historii je jen jedna záhada, a ta záhada je žid**. Židovstvo nelze redukovat k „nacionální otázce“ nebo antisemitismu.“

Nejedná se o primitivní úvahy antisemity, ale o výňatek z knihy „Portrét žida“, která vyšla r. 1996 v USA a je napsaná populárním politickým komentátorem rádia „Svoboda“, dusícího se (jak je slyšet z jeho hovoru) rusofobií Borise Paramonova. Kniha získala podporu v sionistických kruzích a citování Sartre, Buber a mnozí další autoři jsou uznávanými autoritami židovstva.

Souhlasíme-li s tvrzením B. Paramonova, že v „**historii bylo vždy jen jedno tajemství, a to tajemství je žid**“, pak bychom měli souhlasit s tím, že A.S. Puškin si nemohl takové záhady nevšimnout.

Mnozí Puškinovi současníci potvrzují básníkům mimořádný zájem o nejnovější objevy egyptologů:

„Ta podstata Jevgeniova obrazu je pro Puškina mimořádně důležitá, a básník ji považuje za historickou. Aby to mohl čtenář pochopit, obrací se pro pomoc k nejnovějšímu Champollionovu¹² objevu, ukazujícího na přítomnost speciální třídy znaků ve staroegyptském písemnictví, které byly determinanty, tedy identifikátory obsahu slov. Takové determinanty existovali pro označení rostlin, stromů, mužů, žen, abstraktních pojmů atd. Jako determinanta historičnosti vybral Puškin jméno nejznámějšího, a k tomu tehdy i oficiálního historiografa, Karamzina.“¹³

Skutečně, Karamzinovo jméno je v básni zmíněno:

Хотя в минувши времена
Оно, быть может, и блистало
И под пером Карамзина
В родных преданьях прозвучало;

I když v minulosti
Ono, může být, i zářilo
I pod perem Karamzina
V rodných legendách zaznívalo;

Ale v jakém kontextu je třeba vnímat Jevgenijovo jméno v „Historii Říše Ruské“, tento problém musí čtenář rozhodnout sám dle míry svého chápání globálního historického procesu, místa v něm Ruska, a zvláště role v tom všem židovstva. Zvláštní role židovstva vypadá podle kapitoly 7 „Dějiny Říše Ruské“ (Vladimír Monomach, **pokřtěný** Vasiliem 1113 – 1125) takto:

„Příčinou kyjevské vzpoury byla, podle všeho, židovská lichva: je pravděpodobné, že využívali tehdejšího nedostatku peněz a trápili dlužníky **nepřiměřenými úroky**.“

Historik, N.I. Kostomarov (1817 – 1885), následník N.M. Karamzina v koncepci výkladu historie,

12

Tento citát ukazuje, že námi diskutovaný vzájemný vztah: „Egypt – židovstvo – puškinovské pochopení tomuto tématu v obrazech „Měděného jezdce““, jsme si nevycucali z palce.

13

A. P. Mogilňanskij. „Problém výkladu Puškinovy básně „Měděný jezdec“.

popisuje tyto události 11. století mnohem podrobněji:

«Theodosius (máme na mysli Ctihodného Theodosia Pečorského) se surově chová k jinověrcům: „Žijte mírně... s nepřáteli, ale jen se svými nepřáteli, a nikoliv s nepřáteli Božími;... ale Boží nepřátelé jsou židé, kacíři, držitelé křivé víry...“

Nejvíce ze všech nenáviděl Theodosius židy, a jeho životopisec říká, že chodil židy kárat, obtěžoval je, **nazýval je nespravedlnými a odpadlíky** a chtěl být od nich zabit za Krista. (Skonal 2. května 1074)» „Vláda domu sv. Vladimíra“, Moskva. Vojenské vydavatelství, 1993, kap. „Ctihodný Theodesius Pečerský“, str. 32.

„V roce 1113 zemřel Svjatopolk II. Izjaslavič, a Kyjevané se sešli na lidovém shromáždění, vybrali Vladimíra Monomacha za svého knížete; nespokojení s vydíráním svého mírumilovného knížete, zaútočili na dům jeho oblíbence Puťaty a vydrancovali židy, které podporoval Svjatopolk během období, kdy vládl a svěřoval jim výběr daní¹⁴.... Za Monomacha... bylo omezeno svévolné vybírání řezu (procent), které za Svjatopolka bylo velmi zneužíváno a způsobilo po smrti tohoto knížete pronásledování židů, kteří byli lichváři. Za Vladimíra bylo ustanoveno, že lichvář může brát úrok jen třikrát, a pokud vezme třikrát, pak už ztrácí celou jistinu.“ – tamtéž, hlava „Kníže Vladimír II. Monomach“, str. 64 – 65.

Takže, jeden historik obviňuje židy z lichvářství, tj. utiskování dlužníků neúměrně vysokými úroky; jiný, odvolává se na Ctihodného Theodosia Pečorského, ctěného všemi křesťany, je nazývá nespravedlivými a odpadlíky. Podívejme se, nakolik tato obvinění odpovídají pravdě, nebo zda jsou výplodem emocionálního vnímání historické faktologie bez pochopení podmíněnosti příčin a následků.

„**Nedávej na úrok bratru svému** (v kontextu – soukmenovci, tj. židu) **ani stříbro, ani chleba, ani cokoli jiného, co lze dát na úrok; cizinci** (tj. nežidu) **na úrok dávej, aby hospodin bůh tvůj** (tj. d'ábel, pokud se podívat na podstatu doporučení z hlediska svědomí) **ti žehnal ve všem, co děláš rukama svýma na zemi, do které jdeš, abys jí vládl** (to poslední se netýká jen starověku a země zaslíbené starověkým židům, Palestiny, která byla uchválena vojenskou silou, protože je to vzato nejen z jednoho svitku, nalezeného při vykopávkách, ale i z nejvydávanější knihy současnosti, propagované všemi církvemi i částí „intelligence“ jako věčná pravda, daná údajně Shora)“ Deuteronomium, 23:19,20. „**A budeš vládnout nad mnohými národy, a oni nad tebou vládnout nebudou**“ Deuteronomium, 28:12

„**Tehdy synové cizinců** (tj. následující pokolení nežidů, jejichž předkové vlezli do cíleně nesplacitelných dluhů k plemeni lichvářů – jedinověrců) **budou stavět stěny tvé** (jako nyní mnohé rodiny arabů-Palestinců závisí svým životem na možnosti dojíždění za prací do Izraele) **a jejich králové ti budou sloužit; neb v hněvu svém jsem tě porazil, ale ve své dobrotě k tobě budu milostiv. A budou otevřeny brány tvé, nebudou se zavírat ani dnem, ani nocí, aby ti mohly být přinášeny poklady národů a přivádění jejich králové. Neboť národy a království, kterým se nezachce to sloužit, zhynou, a takové národy budou skutečně zničeny**“ Izaiáš, 60:10-12.

Křesťanské církve trvají na svátosti této zřůdnosti, a kánon Nového zákona, prošetřící cenzurou a úpravami ještě před Nikajským koncilem (325 n.l.), ji ve jménu Krista prohlašuje do skonání světa: „**Nemyslete si, že Já jsem přišel narušit zákon nebp proroky. Nenarušit jsem přišel Já, ale naplnit. Vpravdě pravím vám: dokud neskončí nebe a země, ani jedna nota nebo jedno písmeno nebude vytrženo ze zákona, dokud se vše nenaplní**“, Matouš, 5:17,18.

Fakticky, výše citovaný text „svatého písma“ je dlouhodobá strategie porobení všech národů přes lichvu prostřednictvím přišedšího „věčně nuzného žida“. F. Petrarca myšlenku „nuzného žida“ zformuloval extrémně krátce: „Nenasytý je chudý vždy.“ V básni se s epitetem „nuzný“ ve vztahu k Jevgenii potkáme ještě vícekrát.

Pokud při hodnocení událostí, které se odehrály v Kyjevě v 11. století, vycházet z uvedené doktríny „Deuteronomium–Izajáš“, a ne z emocionální percepce historiků, znamená to přiznat, že židé-lichváři, jednající přísně podle biblických zákonů, byli většími zákoníky, než je obviňující Ctihodný Theodosius Pečorský. Chápali „křtitele Rusi“, že s „křestem“, nesli Rusům nejen navenek krásné rituály a společensko-lidské hodnoty, ale také způsobili rozšíření biblické koncepce ekonomického zotročení celého národa? Odpověď na tuto otázku lze nalézt v případě potřeby u N.M. Karamzina:

„Starověký kronikář náš (myšleno Nestor – pozn. aut.) vypráví, že nejen křesťanští kazatelé, ale i mohamedáni, spolu s židy, žijící v zemi kazaňské nebo v Tavidě, posílali do Kyjeva moudré zákoníky, aby naklonili Vladimíra k přijetí víry jejich a jak velký kníže naslouchal jejich učení. Pravděpodobná událost: sousední národy si mohli přát, aby vládce, již slavný vítězstvími v Evropě a Asii, následoval s nimi jednoho boha, a Vladimír mohl také, uviděv nakonec, jako jeho babička, omyly pohanství, **hledat pravdu v různých vírách.**

První poslové byli od volžských a kamských Bulharů. Na východních a jižních březích Kaspického moře již dávno vládla mohamedánská víra, utvrzovaná šťastnými zbraněmi Arabů: Bulhaři ji přijali a chtěli informovat Vladimíra. Popis Mohamedova ráje a kvetoucích gurij dráždil představu požitkářského knížete; ale obřízka mu připadala jako nenávistný obřad a zákaz pití vína jako bezohledné pravidlo. *Víno, řekl, je pro Rusy zábava; nemůžeme bez něj být:* poslové německých katolíků mu říkali o velikosti neviditelného Všemohoucího a ubohosti model. Kníže jim odpověděl: *Vraťte se zpět; otcové naši nepřijali víru od papeže.* Vyslyšev židy, zeptal se, kde je jejich otčina? „V Jeruzalémě, odpovídali kazatelé: ale bůh nás ve svém hněvu rozehnal do cizích zemí.“ A vy, bohem trestaní máte drzost učit jiné? řekl Vladimír: *nechceme, jako vy, přijít o svou vlast.* Konečně, bezejmenný filozof, poslaný Řeky, opovrhnuv v několika slovech jinými vírami, seznámil Vladimíra s celým obsahem Bible, Starého a Nového zákona: historii stvoření, ráje, hříchu, prvních lidí, potopy, vyvoleného národa, spasení, křesťanství, sedmi Concilech a na závěr mu ukázal obraz Posledního soudu s vyobrazením spravedlivých, jdoucích do ráje, a hříšníků, odsouzených k věčným mukám. Zasažen touto podívanou Vladimír vzdechl a řekl: „Blaho ctnostným a utrpení zlým!“ *Pokřti se, odpověděl filizof, a budeš v ráji prvním.*“

Toto převyprávění Nestorových letopisů N.M. Karamzin zakončil pozoruhodným vysvětlením:

„Náš kronikář tušil, jakým způsobem kazatelé věr byli nuceni mluvit s Vladimírem; ale pokud řecký filozof byl hoden toho jména, pak nebylo těžké přesvědčit rozumného jazyčníka (tj. pohana) ve veliké převaze křesťanského zákona.“¹⁵

Vidíme tedy, že „pod perem Karamzina v rodných tradicích zaznělo“ opravdu mnoho zajímavého ve vztahu k tomu historickému jevu, na který Puškin ukázal jménem Jevgenij. Z „Historie Státu Ruského“ také vyplývá, že k volbě věroučení¹⁶ pro svůj národ Vladimír přistoupil nikoliv jako

15

N.M. Karamzin, Dějiny Říše Ruské“, hlava XI.

16

Věřouka se obsahově liší od náboženství. Latinské slovo „religia“ v je překladu do ruštiny „spojení“, ale to není spojení s hierarchií toho či onoho religiozního kultu, ani spojení s samotným kultem, dobrodružství lidských rukou, ale spojení člověka s Bohem, jako nadpozemskou realitou, hierarchicky vyšším všeobecným řízením. Toto spojení se může realizovat ve formě různých věroučení, která mohou obsažně být zcela vzdálená od opravdové religie., tj. spojení člověka s Bohem. Na tento rozdíl mezi opravdovou religii (obsahem) a věroučením (formou) obrátil pozornost již v minulém století V.O. Ključevskij: „Kristus dal pravdu životu, ale nedal mu formu, přenechav je událostem dne.

konceptuálně samostatný státník, ale jako „agent vlivu“, umně zpracovaný filozofem na návštěvě, představitelem okultní věrčušky globálního znacharstva, který ve svém převyprávění Starého a Nového zákona sotva zasvětil knížete do tajemství námi výše uvedené doktríny „Deutoronomium – Izajáš“. Je pochopitelné, že Vladimír ani Korán, ani Bibli nečetl; ale i kdyby je chtěl prostudovat samostatně, takovou možnost prostě neměl: v 10. století ještě nebyly ruské překlady ani Bible, ani Koránu. V kronikách není ani svědectví o tom, že budoucí „apoštolům rovný“ se pokoušel zasadit o studium jazyků a překlady těchto knih do ruštiny.

Postupně se vybrané společnosti (řídící „elitě“) a domácím „vlivovým agentům“ ve spojení s „bezejmennými filozofy“ podařilo metodami „kulturní spolupráce“ potlačit negativní reakci mluvy (kolektivního nevědomí) na projevy parazitické agrese lichvářského židovského génia v ekonomickém životě:

Но ныне светом и молвой
Оно забыто.

Ale nyní smetánkou a mluvou
Je to zapomenuto

Tehdy se židovstvo, následující svůj starý kočovný instinkt a „trest boží“, o kterém Vladimírovi říkal židovský emisar, energicky rozšířilo na obrovské území Ruska a, nehledě na snahu vládců zastavit jeho expanzi přes zavedení hranic osidlování (črty osedlosti), začátkem 19. století napevno usadilo ve všech vládních institucích Ruska. Proto je v básni:

Наш герой
Живет в Коломне. Где-то служит,
Дичится знатных и не тужит
Ни о почюющей родне,
Ни о забытой старине.

Náš hrdina
Žije v Kolomně. Někde slouží,
Straní se urozených a neteskní
Ani po slavných předcích,
Ani po dávné minulosti.

Dva poslední řádky ukazují na neřešitelný rozpor západní historické vědy ve vztahu k hlavnímu nástroji expanze biblické koncepce: z jedné strany, její neustálé pokusy přesvědčit světové společenství o zvláštních, vynikajících vlastnostech židovstva jako národa, a za druhé, její neschopnost odlišit tento „národ“ podle jeho hlavních příznaků od mafie. Jinými slovy, jakoukoliv definici národa by věda nepřijala, vždy vznikne neřešitelné dilema: buď všechny národy, kromě židů, jsou národy (ale tehdy zůstává otázka, kým jsou židé?), nebo jediným národem na světě jsou židé (ale potom všechny ostatní národy přestanou být národy).

Neméně obtížné je pro západní vědu objasnit zvláštní, jen židovstvu vlastní „geniálnost“, která se v Rusku a jiných zemích projevuje skrz jejich převahu ve všech řídicích strukturách, a zejména ve sdělovacích prostředcích a v mínkotvorných a tvůrčích profesích: herci, umělci, spisovatelé, hudebníci atd. Jestliže z úhlu pohledu západní vědy je židovstvo národ, potom vědce, objasňující „zvláštní obdařenost“ židů, lze lehce obvinít z pozic té samé vědy z rasismu; jestliže, dle názoru těchto vědců, židé národem nejsou, potom musí souhlasit s verzí: zvláštní „obdařenost“ židů je projevem jejich (mafiozni) semknutosti.

Společné u židovstva a libovolné mafie:

— mají rozvinutý systém rozlišování „svůj – cizí“. První způsob sebeobrany zloděje, páchajícího loupež v davu, je křičet ze všech sil: chyťte zloděje! Žid je připravven obvinít z nacionalismu představitele jakékoliv národnosti, aby zamaskoval jediný reálně ve světě existující agresivní nacionalismus – sionismus, maskující se pod internacionalismus. Není náhoda, že v libovolné zemi je žid internacionalistou, a u sebe v Izraeli je extrémním nacionalistou;

— rozptýlení mezi lidmi, vyhýbání se produktivní těžké práci, i když navenek mohou být zcela

respektabilními;

— banda je semknuta a není v ní boj za sociální spravedlnost, „malá ryba“ nikdy nepovstane proti „kmotrovi“ – „rabínovi“. „Nuzný žid“ je připraven bojovat za sociální spravedlnost do posledního góje mimo židovstvo a ne na úkor bohatého židovstva. „Kmotr“ příležitostně splácí krví malých ryb, v pogromech nikdy židovská velkoburžoazie a židovští bankéři netrpěli;

— v bandě se používají přezdívky. Židé zbožňují pseudonymy;

— židům je nemístné připomínat jejich „národnost“, slovy Marxe „chimérickou národnost kupce, obecně člověka peněz“. Připomínání vede k teroru: od obvinění z příslušnosti k Černosotěncům až k vraždám;

— kriminál se vysmívá pracujícím – všichni „hrdinové“ Rajkina, Žvaněckého, Altova a dalších „humoristů“ jsou góji-pracanti; ani jeden žid.

— řízení je na nižších úrovních bezstrukturní, přes peníze; vyšší úrovně mají strukturu. Analogicky i u židovstva: nižší úrovně se přes peníze dostanou na nezbytné posty v oficiálních strukturách, v případně nezbytnosti jde přerozdělení příjmů přes židovskou obec. Na vyšších úrovních je zednářská struktura. Každý jednotlivý člen nezná a nezajímá se o strukturu celé bandy. Každý jednotlivý žid se podvědomě takové informace bojí.

Nyní se stává jasnou i zvláštní Jevgenijova osamělost. V básni se to projevuje tak, že „náš hrdina“ nemá ani příbuzné, ani přátele či známé. Při pozornějším zkoumání obsahu básně se čtenáři objeví jakoby dva vzájemně neprovázané světy: v jednom, polofantastickém, v úplné samotě žije Jevgenij, v druhém, reálném, žijí obyčejným životem všechny ostatní postavy.

Do revoluce se všichni lidé ve státní službě dělili na čtrnáct stupňů (úrovně – rangů), a vnějším charakteristickým rysem, hovořícím o příslušnosti k té či oné pozici, byl především plášť uniformy, který N.V. Gogol udělal ústřední postavou jedné ze svých povídek. Neurčitým výrazem „někde slouží“ Puškin, v souladu se systémem zamlčování existujícím v poémě, dává pochopit, že „židovský génius“, tj. druhé „JÁ“ židovstva, jeho informační podstata rozesetá ve společnosti, je přítomna všude, ve všech institutech státního řízení.

Slova libovolného puškinského textu nesou stroze definovaný informační náklad, jehož míra je určena, z jedné strany, stavem kolektivního nevědomí, vždy odpovídajícímu duchu konkrétní historické epochy, a z druhé strany, schopností individuálního vědomí vyjádřit toto kolektivní nevědomí v strohých lexikálních formách, vlastních jen informačnímu stavu dané epochy.

Slovo „знать“ (čti – znat’ – „znát, vědět“, ale i „aristokracie, vyšší kruhy“ – pozn. přek.) vyvolávalo ve vědomí v různých dobách různé obrazy. Pro mnohé je dodnes toto slovo znakem příslušnosti k nějaké „elitě“. Ve své podstatě je toto slovo jen prst, ukazující na určitou sociální skupinu, disponující určitou úrovní řídicích znalostí, překonávající ostatní vrstvy společnosti. Ale poněvadž v puškinské epoše nejvyšší úrovní znalostí takového druhu disponovalo dvořanstvo (ve statistickém smyslu), nejbohatší třída té doby, v běžném chápání se slovo „знать“ (znat’) ztotožňovalo především ani ne tak s dostupem k samotným znalostem o řízení společnosti, jako s urozeností a bohatstvím, předávajícím se z pokolení na pokolení.

„*Stranit se urozených*“ (*znati*), to neznamená, že židovstvo se bojí „šlechty“, ve smyslu urozeného dvořanstva; to znamená, že se vyčleňuje (ovšem nevědomky) podle příslušnosti k představitelům jiných vědomostí o řízení, které jsou nedostupné řídicí třídě Ruské říše, ale které s plným vědomím vyjádřil jeden z Rotschildů, když v odpovědi na nepodařený kompliment: „Vy jste král židů“ odpověděl: „Ne, já jsem žid králů!“. „Král“ je v obvyklém chápání představitel vyšší šlechty (v Puškinově době také vůdce šlechty, ale ne újezdni, jako Kisa Vorobjaninov, ale celostátní) a proto Rotschildova odpověď může být zařazena do kategorie „*strani se znati*“.

Skutečnými předky židů jsou obyčejní semitští kočovníci, početné kmeny, jichž se na konci druhého tisíciletí před naším letopočtem spousta potulovala v pohraničních oblastech rozsáhlé staroegyptské civilizace. „Jev.genij“ se pro ně netrápí ne proto, že nechce, ale protože o nich opravdu nemůže vědět, neboť minulost a daleké příbuzenstvo, z jehož středu byl vydělen

staroegyptskými eugeniky (ve smyslu uměle vytvořen) tento zvláštní kmen „*ani ve světě živý, ani přízrak mrtvý*“¹⁷ upadly již opravdu dávno v zapomnění. Ale to o nich, ztrativších schopnost k rozlišení dobra a zla, a proto stále „*ohlušených hlukem vnitřní úzkosti*“, je řečeno v Koránu, sůře 45:31. A když bylo řečeno: „Vždyť Aláhův slib – pravda a hodina – není v něm pochybnosti,“ - řekli jste: NEVÍME, co je to hodina, MY JEN PŘEMÝŠLÍME NAD RŮZNÝMI MYŠLENKAMI, NEJSME SI NIČÍM JISTI.“³² A ukazovaly se jim ohavnosti toho, co vytvářeli, a postihlo je to, čemu se vysmívali.

Hlava 2: Vlnobití různých úvah

И так домой пришед, Евгений
Страхнул шинель, разделся, лег.
Но долго он заснуть не мог
В волненьи разных размышлений.

A tak přišel domů, Jevgenij
setřásl kabát, svlékl se, lehl,
ale dlouho usnout nemohl,
ve vlnobití různých úvah.

Kudy přichází do libovolného národního domu židovstvo, se v poémě neříká, jako se přímo nemluví ani o tom, že slovem „Jevgenij“ se musí čtenáři vybavit obraz sociálního jevu tak zvláštního, že obyčejnému vědomí lze jeho míru jedním slovem těžko vyjádřit. A proto (čehož si nikdo nevšímá), místo všem známého úvodního slova „и так“ (tak tedy, tedy, takže, čili – pozn. přek.) z kánonických textů básně, v originálním textu vidíme rozdělené „и так“ (a tak – pozn. přek), aby u čtenáře určité epochy, v souladu s principem doplňkové informace, dle míry toho, jak v kolektivním nevědomí dozrál obraz tohoto jevu, jako by sama sebou vznikla i otázka, básníkem nevyřčená: „A jak?“ - Jak nejstarší mafie proniká do libovolné národní společnosti?

Protože se na konci 20. století nakupilo dost informací o židovstvu, aby se o něm v kolektivním nevědomí zformovala ucelená představa, je důležité pochopit objektivní, a ne deklarovanou, mravnost této zvláštní společnosti, která se projevuje nejen v jejím chování, ale i v myšlenkách.

О чем же думал он? о том,
Что был он беден, что трудом
Он должен был себе доставить
И независимость и честь,
Что мог бы Бог ему прибавить
Ума и денег.

O čem přemýšlel? O tom,
že byl chudý, že prací
si musel zajistit
jak nezávislost, tak čest,
že Bůh by mu mohl přidat
Rozumu i peněz,

V tomto krátkém, ale obsažném, Jevgenijově vnitřním monologu je vyjádřena sociálně protirečivá logika chování jak jednoho samostatně vzatého žida, tak i židovstva jako celku. Samozřejmě, každý žid chápe, že jen prací si může „zajistit jak nezávislost, tak čest“, ale v reálném životě se židovstvo jako celek (myšleno statisticky) vyhýbá výrobní sféře, svázané s fyzickou prací, a upřednostňuje práci v řídicí sféře a jiných oblastech informační činnosti, a také v principu imitaci společensky prospěšné činnosti podle principu: co by nedělat, jen nepracovat. Ale činnost podobného druhu potřebuje určité znalosti a proto ne každý, obdařený od Boha rozumem, je schopný efektivní práce, zvláště v řídicí sféře. A toto chápe, Jevgenij prosí Boha o přídavek „rozumu a peněz“, protože židé mají pořekadlo: „Jen by bylo zdraví a peníze, ostatní si koupím.“ Skutečně, za peníze je možné koupit vše, kromě... vědění. Je možné koupit, zvláště dnes, i diplom-vývěsku, ujišťující veřejnost o přítomnosti znalostí v určité sféře činnosti u „předkladatele“, ale koupit samotné znalosti je nemožné.

Znalosti (vědění) je jediná věc na světě, která se neprodává, nekupuje a nevyvlastňuje, ani na příkaz vládce, ale k nimž je od Boha dán přístup, morálně-mravně podmíněný. Proto si lze znalosti osvojit jen skutečnou prací, ale při tom výsledky jejich realizace budou vždy svázané se typem psychiky člověka. Proto, znalosti jsou jen přídatkem (nadstavbou) k typu stroje psychiky.

Jevgenijova mravnost (nedeklarovaná, ale objektivní) se odkrývá v druhé části jeho „různých úvah“, a, jak vidíme, jejich projevy zde vstupují do opozice s úvahami o pravém předurčení práce a rozumu:

Что ведь есть
Такие праздные счастливыцы,
Ума недалёного ленивыцы,
Которым жизнь куда легка!

Co jsou zač
Ti prázdni šťastlivci,
Rozumu mdlého lenivci,
Kterým je život poněkud lehký!

Ve výsledku je před námi sociální typ, dokonce ne s rozdvojeným¹⁸, ale s „roz(s)trojeným“ myšlením: chápe, že prostředky k čestné prosperitě se musí v životě získávat poctivou prací, ale zároveň prosí Boha o peníze, tj. není proti tomu přežívat (užívat si?) „zdarma“ a celkově závidí povalečům a lidem „rozumu mdlého“. Jinými slovy, ve „vlnobití různých úvah“ židovského génia problikávají zjevné příznaky schizofrenie. A o tom, že ji Puškin rozeznal v kolektivním nevědomí židovstva dlouho před tím, než se projevila v individuálním vědomí jednoho samostatně vzatého žida, nás obeznamuje časopis „Petrohradský express/ Петербург экспресс“ č. 10(11), r. 1995, ve kterém ne nejchudší a ne nejnadanější židovský herec Michail Bojarskij na první straně přímo říká: „Kéž bych byl chytřejší a bohatší...“ Přídomek „nuzný“ nedostal Jevgenij od Puškina náhodně: na začátku století byla v Rusku velmi populární bajka I. A. Krylova „Nuzný boháč/ Бедный Богач“. Uvádíme ji zde celou, protože zmíněná bajka, její osobité vyjádření v kolektivním nevědomí současnosti, je problém, který se Puškin na úrovni druhé smyslové roviny snažil v básni osvětlit.

“Ну стоит ли богатым быть,
Чтоб вкусно никогда ни съест, ни спить
И только деньги лишь копить?
Да и на что? Умрем, ведь все оставим.
Мы только лишь себя и мучим, и бесславим.
Нет, если б мне далось богатство на удел,
Не только бы рубля, я б тысяч не жалел,
Чтоб жить роскошно, пышно,
И о моих пирах далеко б было слышно;
Я даже делал бы добро другим.
А богачей скупых на муку жизнь похожа”, —
Так рассуждал Бедняк с собой самим,
В лачужке низменной, на голой лавке лежа.
Как вдруг к нему сквозь щелочку пролез,
Кто говорит — колдун, кто говорит — что бес;
Последнее едва ли не вернее —
Из дела будет то виднее;
Предстал, и начал так: “Ты хочешь быть богат,
Я слышал для чего; служить я другу рад.
Вот кошелек тебе: червонец в нем, не боле;
Но вынешь лишь один, уж там готов другой.
Итак, приятель мой,
Разбогатеть теперь в твоей лишь воле.
Возьми ж — и из него без счету вынимай,
Доколе будешь ты доволен;
Но только знай:
Истратить одного червонца ты не волен,

„Nu, má-li cenu bohatým být,
ale nikdy se dobře nenajíst, nenapít
a pouze peníze jen hromadit?
A na co? Umřeme, vždyť všechno zanecháme.
Pouze se jen mučíme, a zostoužíme.
Ne, pokud bych bohatství měl v úděl,
nejen rubl, tisíců bych nelitoval,
abych žil luxusně, honosně,
O mých hostinách by daleko bylo slyšet;
A ještě bych druhým dělal dobro.
A život skoupých boháčů se mukám podobá“, -
Tak přemýšlel Nuzák sám se sebou,
v přízemní chatičce, leže na holé pryčně,
když najednou k němu trhlínou proklouzl,
někdo říká, že čaroděj, někdo, že démon;
to druhé je přesnější,
z toho, co se stane to bude jasnější;
Objevil se, a takto začal: “Chceš být bohatý,
slyšel jsem proč; posloužím příteli rád.
tady máš měšec, je v něm desetirubl, ne víc;
vyndáš jen jeden, a už tam bude další.
Takže, příteli můj,
zbohatnout je teď jen Tvá vůle.
Vezmi ho tedy a bez počítání si ber,
dokud budeš potřebovat;
Ale věz jen:
Nesmíš utratit desetirubl ani jeden,

18 „Člověk s rozdvojenými/rozdělenými myšlenkami není pevný na všech svých cestách“, Nový zákon, List Jakubův, 1:8

Пока в реку не бросишь кошелька”.
Сказал — с кошельком оставил Бедняка.
Бедняк от радости едва не помешался;
Но лишь опомнился, за кошелек принялся,
И что ж? — Чуть вернется ему, что то не сон:
Едва червонец вынет он,
Уж в кошельке другой червонец шевелится.
“Ах, пусть лишь до утра мне счастье продлится!”

Бедняк мой говорит. —
Червонцев я себе повытаскаю груды,
Так завтра же богат я буду —
И заживу как сибарит”.
Однако ж поутру он думает другое.
“То правда, — говорит, — теперь я стал богат;
Так кто ж добру не рад!
И почему бы мне не быть богаче вдвое?
Неужто лень
Над кошельком еще провесть хоть день !
Вот на дом у меня, на экипаж, на дачу;
Но если закупить могу я деревень,
Не глупо ли, когда случай к тому утрачу?
Так удержу чудесный кошелек;
Уж так и быть, еще я поговею
Один денек;
А, впрочем, ведь пожить всегда успею”.
Но что ж? Проходит день, неделя, месяц, год —
Бедняк мой потерял давно в червонцах счет;
Меж тем он скудно ест, и скудно пьет;
Но чуть лишь день, а он опять за ту ж работу.
День кончится, и, по его расчету,
Ему всегда чего-нибудь не достает.
Лишь кошелек нести сберется,
То сердце у него сожмется;
Придет к реке, — воротится опять.
“Как можно, — говорит, — от кошелька отстать,
Когда мне золото рекою само льется?”
И наконец, Бедняк мой поседел,
Бедняк мой похудел;
Как золото его, Бедняк мой пожелтел
Уж и о пышности он боле не смекает;
Он стал и слаб, и хил; здоровье и покой,
Утратил все; но все дрожжащею рукой
Из кошелька червонцы он таскает.
Таскал, таскал... и чем же кончил он?
На лавке, где своим богатством любовался
На той же лавке он скончался,

Dokud měšec nehodiš do řeky“.
Řekl a nechal Nuzáka s měšcem samotného.
Nuzák se málem pomátl radostí,
Ale jen se vzpamatoval, vzal si měšec do parády,
a co? – Věřit se mu nechtělo, že to nebyl sen:
Ledva vyndal desetirubl,
už v měšci zacinkal další.
„Ach, nechť mé štěstí trvá do rána!“

Nuzák náš si říká:
„Nasypu si hromadu desetirublů,
a zítra budu bohatý,
a začnu žít, jako požitkář“.
Leč ráno přemýšlí jinak.
„Pravda je“, říká, „ted' jsem bohatý;
také, kdo blaho nemá rád!
A proč bych neměl být dvakrát tak bohatý?
Jakápak lenost, jen
nad měšcem strávit alespoň den!
Zde na můj dům, na služebnictvo, na daču;
nu, budu-li nakupovat, mohu vesnice,
byl bych hloupý, kdybych šanci promeškal?
Tak udržím kouzelný měšec;
budiž tak, ještě využiji
jeden malý den;
A, mimochodem, vždyť prožít všechno stihnu.“
Uplyne den, týden, měsíc, rok a
nuzák můj ztratil o mincích přehled;
mezi tím skromě jí, a skromě pije;
ale sotva uplyne den, je zase v práci.
Den končí, a, podle jeho propočtů,
stále mu něco chybí.
Sotva chce měšec odnést,
srdce se mu svírá;
přijde k řece, zas se vrátí.
Jak je možné, říká, měšec nechat na pokoji,
když mi zlato řekou samo přitéká?“
A nakonec, Nuzák můj zešedivěl,
nuzák můj pohubnul;
Jako jeho zlato, Nuzák můj zežloutl.
Už ani po okázalosti nepátrá;
zeslábl, a je křehký; zdraví a klid,
přišel o všechno, ale stále třesoucí se rukou
z měšce desetiruble táhá.
Stále tahal a tahal... a jak skončil?
Na pryčně, kde svým bohatstvím se kochal,
na té samé pryčně také skončil,

Досчитывая свой девятый миллион.

dopočítávaje svůj devátý milión.

Během znamenitého Boldinského podzimu r. 1830, básník věnoval tématu zvláštní pozornost ve „Skoupém rytíři / Скупом рыцаре“.

Ale vrátíme se k nuzákovým úvahám z „Měděného jezdce“

Что вряд еще через два года
Он чин получит; что река
Все прибывала, что погода
Не унималась; что едва ль
Мостов не сымут, что конечно
Параше будет очень жаль...

Že těžko i za dva roky
hodnost získá; že řeka
stále stoupala, že počasí
se nelepšilo; že těžko
mosty nestáhnou, a Paraše
bude jistě velmi smutno...

Nejdříve se v básni objevuje obraz národa, známý z „Domku v Kolomně“ pod jménem Paraša:

Параша, так звалась красотка наша,
Умела мыть и гладить, шить и плесть;
Всем домом правила одна Параша
Поручено ей было счета весть,
При ней варила гречневая каша
(Сей важный труд ей помогала несть
Стряпуха Фекла, добрая старуха,
Давно лишенная чутья и слуха).

Paraša, tak se jmenovala naše kráska,
Uměla práť a žehlit, šít a plést;
Celým domem vládla jen Paraša
Bylo jí svěřeno účty vést,
Za ní se vařila pohanková kaše
(Tuto vážnou práci s ní nesla
Kuchařka Fekla, dobrá stařena,
Co dávno ztratila čich i sluch).

Očividně, proto Jevgenij i:

..... разнежился сердечно
И размечтался как поэт.

..... rozněžnil se srdečně
A rozesnil se jako básník.

První pokus Jevgeniových pánů uklidnit s jeho pomocí ruské národy záměnou křesťanské ideologie (kuchařka Fekla) za ideologii marxistickou (kuchařka Mavra), neskončil úspěchem. O tom, že přezdívkou židovského génia Marxe byl Mavr, ví téměř každý, kdo se zajímal o historii marxismu. Ale ten, kdo se seriózně zabýval křesťanskou historií, také ví, že nejbližší soupeřnicí (bývalého šéfa bezpečnostních služeb Sanhedrinu, jednoho z jeho mladých a perspektivních spolupracovníků) žida Saula, zázračně se přeměnicího v křesťanského apoštola Pavla, byla žena přinášející obět' celibátu jménem Fekla. Takže puškinovský pseudonym pro křesťanství (taktéž svérázný prst, ukazující na určité kvality státní ideologie monarchistického Ruska počátku 19. století) se objevil v textu „Domku v Kolomně“ ne náhodou. My jsme se tak, díky jeho systému obrazů týkajících se celostního světa věcí a jevů, stali svědky jím předpovězeného (již v r. 1830) střídání podob marxistických činovníků, lehce překročivších věčnou vdovu – vládu (v daném případě sovětskou) – a najednou se měnicích na demokraty:

Пред зеркальцем Параша, чинно сидя,
Кухарка брилась. Что с моей вдовой?
„Ах, ах!“ и шленулась. Её увидя,
Та второпях, с намыленной щекой,

Před Parašiným zrcátkem, důstojně sedíc,
Kuchařka se holí. Co s mojí vdovou?
„Ach, ach!“ a svalila se. Uviděv ji,
Ta ve spěchu, s namydlenou tváří

Через старуху (вдовью честь обидя)
Прыгнула в сени, прямо на крыльцо
Да ну бежать, закрыв себе лицо.

Přes stařenu (urážejíc vdovy čest)
Skočila do síně, přímo na zápraží
Nu a běží, zakrývajíc si tvář.

To je kulminující, 50. oktáva „Domku v Kolomně“, na kterou Puškin dvakrát soustředil čtenářovu pozornost: vytvořil ji ze sedmi řádků (všechny ostatní oktávy básně mají řádků osm) a vybavil jí vlastnoruční ilustrací, obsahově doplňující text. Smysl obrazného doplňku: dát budoucímu čtenáři, nelenivému a zvědavému, tu informaci, kterou v Puškinově době ještě nebylo možné vyjádřit slovy. Jinými slovy, řeč je o vnělexikálních formách jednotlivých uměleckých obrazů, které vznikají v podvědomí na úrovni dohadů.

Skutečná Jevgeniova tvář je v „Domku v Kolomně“ pro „smetánku a mluvu“ zatím ještě zakrytá „Parašním zrcátkem“, televizním vysíláním, které také Puškin předpověděl dlouho před jeho objevením se, v roli věna zlého génia.

Věnem jí bylo dáno

Было зеркальце одно;
Свойство зеркальце имело:
Говорить оно умело.
С ним одним она была
Добродушна, весела,
С ним приветливо шутила
И, красуясь говорила:
«Свет мой, зеркальце! Скажи
Да всю правду доложи:
Я ль на свете всех милее,
Всех прекрасней и белее?»
И ей зеркальце в ответ:
«Ты, конечно, спору нет;
Ты, царица, всех милее,
Всех румяней и белее».

Bylo jedno zrcátko;
Zrcátko mělo vlastnost:
Umělo mluvit.
Jen s ním jedním ona byla
Dobrosrdečná, veselá,
S ním přívětivě žertovala
A, šňořiv se, hovořila:
„Zrcátko, světlo mé! Řekni
a oznam celou pravdu:
Jsem-li na světě nejmilejší,
bělostná a ze všech nejkrásnější?“
A zrcátko jí odpovídá:
„Ty, ovšem, sporu není;
Ty, carevno, jsi ze všech nejmilejší,
nejspanilejší a nejbělejší“.

И царица хохотать,
И плечами пожимать,
И подмигивать глазами,
И прищелкивать перстами,
И вертеться, подбочась,
Гордо в зеркальце глядясь.

A carevna se chechtá,
a rameny krčí,
a očima pomrkává
a prsty louská,
a nakrucuje se, ruce v bok,
nafoukaně do zrcátka hledí.

Je možné stručněji a věcněji popsat vzájemný vztah židovstva se současným televizním vysíláním, než to udělal Puškin v „Pohádce o mrtvé carevně a sedmi bohatýrech“?

Doposud židovský génius infomuje světovou společnost a jako dosud nemohou „Parašina zrcátka“ sdělit všechny pravdy, jelikož jsou prvotně, stejně jako všechny další masové sdělovací prostředky, majetkem „dívčiny“, která, zamilovaná do svého odrazu v „Parašině zrcátku“, dokonce, i když se „otřásl celé hlavní město“, se stále jako dříve lehkomyšlně a bezstarostně chechtá, jako Šamachaňská carevna:

Хи-хи хи да ха-ха-ха!
Не боится знать греха.
(Сказка о золотом петушке)

Chi-chi chi da cha-cha-chu!
Nebojí se znát hříchů.
(Pohádka o zlatém kohoutkovi)

Hlava 3. Postavím si sobě...

Pokračující linii „Domku v Kolomně“, v „Měděném jezdcí“ Puškin, pouze svým vlastním systémem obrazů, popsal první pokus židovstva „uklidnit Parašu“:

“Жениться? что ж? зачем же нет? И в самом деле? Я устрою Себе смиренный уголок И в нем Парашу успокою.	Mít svatbu? Cože? A proč ne? A ve skutečnosti? Postavím si klidný koutek A v něm Parašu uklidním.
--	---

To je originální text. A tak vypadá text všem známý, kánonický, přítomný ve všech předrevolučních a sovětských publikacích:

“Жениться? Мне? зачем же нет? Оно и тяжело, конечно; Но что ж, я молод и здоров; Трудиться день и ночь готов; Уж кое-как себе устрою Приют смиренный и простой И в нем Парашу успокою.	Mít svatbu? Já? A proč ne? A to je těžké, ovšem; Nu, což, jsem mlád a zdrav; Pracovat dnem a nocí připraven; Tak nějak si postavím Útočiště klidné a prosté A v něm Parašu uklidním.
--	--

Je potřeba být velmi vnímavý ke všem detailům puškinovského textu, včetně interpunkcí, aby se čtenáři otevřela druhá, a zejména třetí smyslová rovina. Čtyři postupně stojící otazníky v originálním textu, konkrétně poslední (**A ve skutečnosti?**), nesou určitý smyslový náklad. Aby se svázalo manželskými pouty s ruským národem, bylo pro židovstvo **skutečně** nezbytné stát se národem, tj. odmítnout nároky na zvláštní místo ve všech formách řídicí činnosti, neboť všechny národy Ruska a, ruský především, vztah typu „**postavím si (sobě)**“ nikdy nepřijmou, stejně jako nepřijmou biblickou logiku sociálního chování, která je nejjasněji a nejotevřeněji vysvětlena ve druhé hlavě „Knihy Kazatel“¹⁹:

„Učinil jsem velká díla: postavil **si** domy, zasadil **si** vinohrady, vybudoval **si** sady a hájky, a vysadil v nich všelijaké plodící stromy... získal **jsem** sluhy a služky, a **měl** jsem i spolubydlící; také hovězího i malého skotu jsem **měl** více, než všichni přede **mnou** v Jeruzalémě; nahromadil jsem **si** stříbro a zlato a poklady od králů a z provincií; přivezl jsem **SI** pěvce a pěvkyně a rozkoše synů lidských, různé hudební nástroje. A **JÁ** jsem se stal velkým a bohatším než všichni, co byli přede **mnou** v Jeruzalémě; a **má** moudrost byla se mnou. Mohl jsem mít všechno, co jsem si přál, neodepřel jsem srdci jakékoliv veselí, protože srdce **mé** se radovalo ze všech **mých** prací, a to byl **můj** podíl ze vší **mé** práce. A **JÁ** jsem se podíval na všechna **má** díla, která vybudovaly ruce **mé**, a na práci, se kterou jsem se **JÁ** dřel, děláje jí: a hle, všechno je marnost a trápení ducha, a není z nich nic užitečného pod slunce,“ (Verše 4 – 11).

Dále pokračuje sténání o vztahu moudrosti a hlouposti, které se odráží ve „vlnobití různých úvah“ Jevgeniových, ale, na rozdíl od jeho neschopnosti odpovědět sobě samému, co vlastně chce, Kazatel (Ecclesiastus) přivádí pevný závěr nesourodým úvahám o cílech židovstva jako celku:

„... Zjistil jsem, že všechny postihuje jeden osud. A v srdci jsem si řekl: „i mně postihuje stejný osud jako hlupáka: proč jsem tak zmoudřel?“ A řekl jsem si v srdci svém, že to je marnost; proto, že moudrého nebudou vzpomínat věčně, stejně jako hlupáka; v příštích dnech bude všechno zapomenuto, ale běda! Moudrý umírá stejně jako hloupý. **A zanevřel jsem na**

19 https://cs.wikipedia.org/wiki/Kniha_Kazatel – část hebrejského kánonu Bible.

život, protože zprotivily se mi činnosti, které se dělají pod sluncem; neboť je to všechno marnost a trápení ducha! A začal jsem nenávidět celou svou práci, kterou jsem se dřel pod sluncem, protože jsem nucen ji zanechat člověku, **který přijde po mě**.

A kdo ví: bude moudrý nebo hloupý? A bude spravovat celou mou práci, kterou jsem se dřel a stal se moudrým pod sluncem... I změnil jsem se, abych vštípil srdci svému zřeknout se vši práce, kterou jsem se dřel pod sluncem: protože jiný člověk se hodně dře, se znalostmi a úspěchem, a musí předat vše člověku, který na tom nedře, jako by to byl jeho úděl. A to je marnost a velké zlo!“ (verše 14 – 21).

Kapitola končí ortelem biblické davově-„elitární“ koncepci, potvrzením její hříšnosti a omezenosti, které jsou jen důsledkem její vnitřní protirečivosti:

„Nebot' člověku, který je dobrý před tváří Jeho, On dává moudrost, vědění a radost; a hříšníkovi **dává starost sbírat a strádat**, aby poté odevzdat dobrému před tvář Boží. A to je marnost a trápení ducha!“

Logická protirečivost „Písma svatého“, která není zřejmá z útržkovitého čtení fragmentů biblických textů, ničí celistvost lidského vnímání světa, způsobuje rozpolcenost mysli a formování kaleidoskopického idiotismu, jako nyní dominantního vnímání světa ve společnosti.

V těch dobách byl „král v Jeruzalémě“ vrcholem davově-„elitární“ části pyramidy v rámci biblické koncepce; výše bylo je jen nadžidovské znacharstvo, ale to není viditelné ani pro „apoštolům rovného“ Vladimíra, který vybral věroučení ruskému národu na doporučení periferie tohoto znacharstva, ani pro Kazatele. A shrneme-li výsledky nářků Kazatele a Jevgenijovy „různé úvahy“, vyjde najevo, že bezstarostným vykořisťováním cizí práce ve prospěch svých vášní došlo k tomu, že **člověk začal nenávidět svůj život**. Od tohoto momentu není člověkem, ale něco neurčitého, dostávající v „Měděném jezdcí“ jméno „*ni to, ni ono, ani ve světě živý, ani přízrak mrtvý*“. A ačkoliv Kazatel sám vyrostl na práci předků, předat plody své práce potomkům je pro něj „marnost a velké zlo“. Od té doby se nikoliv přízrak komunismu, ale zlo starozákonního parazitismu šíří po světě. A toto zlo postavilo Západní civilizaci, žijící v úlitbách **rozmarům** současných Kazatelů a židovských géniů, na hranici zkázy.

Freud se mýlí. Celá Euroamerická civilizace, a především celá její „elita“, netrpí „Oidipovým komplexem“ vytvořeným a vnuceným jim samotným Freudem, ale „komplexem Kazatele“, podporovaným v nich Biblí.

Biblické téma je v „Měděném jezdcí“ prezentováno nezvykle silně, a tomu mnozí vykladači tajemné poémy věnovali nejednou pozornost (viz např. práce I. V. Nemirovského „Biblické téma v Měděném jezdcí“). Ale s ohledem na fakt, že všichni sami žili a tvořili v mezích davově-„elitární“ koncepce, nebyli schopni povznést se nad biblickou kulturu a tudíž nebyli schopni za Jevgenijovým jménem spatřit samotný fenomén židovstva, pochopit jeho „zvláštní“ místo v globálním historickém procesu a „mimořádnou“ roli ve formování a rozvoji Ruské civilizace.

Кровать, два стула, щей горшок
Да сам большой...чего мне боле?

Не будем прихотей мы знать.

По воскресеньям летом в поле

С Парашей буду я гулять;

Местечко выпрошу: Параше

Препоручу хозяйство наше

И воспитание ребят...

И станем жить, и так до гроба

Рука с рукой дойдем мы оба

И внуки нас похоронят...”

Так он мечтал. Но грустно было

Ему в ту ночь...

Postel, dvě židle, polévky hrnec

Velký k tomu... co chtít více?

Vrtochy nebudeme znát.

Po nedělích v létě v poli

s Parašou já budu chodit;

Místečko vyprosím: Paraše

svěřím hospodářství naše

A výchovu dětí...

A začnem žít, a tak do hrobu

Ruku v ruce dojdeme spolu

A vnuci nás pochovají...”

Так snil. Але smutно было

Јему тэ noci...

V čem byla příčina Jevgeniova smutku? V chápání odsouzenosti židovstva, jako uměle vytvořené občiny? Na úrovni kolektivního nevědomí se židovstvo touží spojit s Parašou, tj. spojit se s rodinou národů Ruska jako plnoprávný člen. A z toho důvodu se samo musí zachránit před „dobrovolným“ mnohatisíciletým otroctvím, které mu vnutili Levité, „strážní lvi“ židovského stáda, obejitím vědomí skrz podvědomí na „sinajském pochodu“ a stát se, jako všichni, národem. A od těch dob se v kolektivním nevědomí přes „Tóru“ a „Talmud“ udržuje u židovstva syndrom „bohovyvolenosti“.

Blížící se revoluce v Rusku byla reálnou šancí projít touto cestou mezi „Skylou“ klanové semknutosti a „Charybdou“ boží vyvolenosti, „ruku v ruce“ s Parašou, ale pro to bylo pro židovstvo nezbytné uvědomit si škodlivost všem národům nepochopitelného komplexu vlastní výjimečnosti.

Informační smrtí židovstva je v tomto smyslu přeměna židovské klanové občiny na národ. Celé období, v Puškinově představě, má zabrat tři generace (proto báseň obsahuje: a vnuci nás pochovají) od momentu začátku sebeidentifikace židovstva v říjnu 1917, kdy se masa provinčních židů nahrnula z okrajů Ruské říše a začala okupovat všechny klíčové posty nové sovětské státnosti. Přitom celá informace o původu židovstva, o roli staroegyptského žrečestva, v procesu přeměny obyčejných semitských kočovníků z otroků na úrovni vědomí do otroků na úrovni podvědomí, se důkladně skrývala periferií Amonova žrečestva až do kontrarevolučního srpnového převratu r. 1991 (nespočívá snad v tomto ono tajemství tak vyzývavé otevřenosti Borise Par-Amon-ova o tajemství židovstva?).

V systému staroegyptských pověr / věroučení je Amon bohem dutí větru.

«Amon byl svou podstatou od nepaměti bohem vzduchu (nebo větru), o čemž zejména svědčí jeho jméno- „pseudonym“ — *Neviditelný, Skrytý*, — a původně byl členem Osmera (Ogdoady) božstev- tvůrců, zosobněných existencí prvobytného chaosu, ze kterého, v souladu se žrečeským učením Chemenu [Hermopolis], vzniklo slunce, a s ním i celý svět.»²⁰

Možná proto jsou v poémě větru přidávány vlastnosti bytosti téměř živé, oduševnělé. Přitom činnost větru se vždy jakoby zvyšuje přítomností deště, jehož obraz je v náboženských představách Slovanů a mnoha dalších národů spojen s projevy božských sil.

Сердито бился дождь в окно
И ветер дул печально воя.
В то время из гостей домой
Пришел Евгений молодой...

.....
Как дождь в лицо ему хлестал,
Как ветер, буйно завывая,
С него и шляпу вдруг сорвал.

.....
Бедняк проснулся. Мрачно было:
Дождь капал, ветер выл уныло.

Zlostně tloukl déšť do okna
I vítr dul kvíleje smutně.
V ten čas z návštěvy domů
Přišel mladý Jevgenij...

.....
Jak déšť do tváře mu padal
Jak vítr, bujně skuče,
Náhle z něj i čapku serval.

.....
Nuzák se probudil. Bylo chmurně:
Déšť padal, vítr unyle vyl.

Tak se čtenáři obrazně přenáší vjem, že všechny Jevgenijovy činy, jak v první, tak v druhé části poémy, jsou doprovázeny nebo také řízeny větrem, zosobňujícím nějaké nepříjemné božstvo, s nímž je komunikace svázána s negativními emocemi. Z téhož pramene se dozvídáme, že paralelně byl bůh Amon i patronem lodníků na Nilu. Tohoto lodníka-převozníka potkáme v druhé části a tehdy si o něm povíme podrobněji.

Zatím, ukázavše na neschopnost židovského génia identifikovat své pastevece – znacharstvo kultu Amona, poukážeme jen na jeho mlhavé přání být nějak snížit intenzitu kontroly ze strany „patrona lodníků Nilu“:

.... и он желал

Чтоб ветер выл не так уныло
И чтобы дождь в окно стучал
Не так сердито...

... a on si přál

Aby vítr nevyл tak beznadějně
A aby vítr do oken bušil
Ne tak zlostně...

Dále jednou větou:

Сонны очи

Он наконец закрыл.

Ospalé oči

Nakonec zavřel.

Puškin rozděluje (po umlčení) nereálný (vědecky – existenciální) svět židovstva a reálný svět všech ostatních lidí. Jinými slovy, Jevgenijovi se všechny nadcházející události dějí při odpojeném vědomí, tj. ve snu. A co ve skutečnosti?

Hlava 4. „Zlé“ vlny a „malý ostrov“

И вот

Редает мгла ненастной ночи
И бледный день уж настает...
Ужасный день!

I tak

Řídne opar sychravé noci
A bledý den už nastává...
Děsivý den!

Pro běžné vnímání (první smyslová rovina) je povodeň valící se na město hroznou událostí, jejíž příčinou je změna směru toku řeky Něvy pod vlivem *západního* větru.

Нева всю ночь

Рвалася к морю против бури,
Не одолев их буйной дури...
И спорить стало ей невмочь...

Něva se celou noc

Rvala k moři proti bouři,
Nepřekonavše jejich bujné vrtochy...
A přít se jí bylo neúnosné...

Tři tečky na konci dvou vět dávají najevo přítomnost textu se zprávou oznamujícím doplňující informaci se zamlčením, tj. informaci druhé smyslové řady, přičemž se tato informace obsažně rozkrývá nesladěnými pády zájmena „jejich“. Poněvadž na úrovni druhé smyslové řady je řeka obrazem davu, je hrůza blížícího se dne, hrůzou před nadcházející vzporou davu, živelnou a nelítostnou. „Národ je vždy a pro všechny děsivý, když se jeho nářky slévají do v jeden celek...“, psal Puškinův současník M.M. Speranskij (1772 – 1839) ve svých „Projektech a zákonech/Проектах и Законах“. Ale či „bujné vrtochy“ nemohl dav překonat? Kdo jsou ti „jejich“, na něž se básník pokouší soustředit čtenářovu pozornost? Odpověď leží na povrchu, ačkoliv není vyjádřena přímo: ve směru větru, vyprovokujícího rozvodnění Něvy, větru Západního.

Negramotná masa ruských rolníků, upřímně se snažící o harmonický život v mnohonárodnostním moři Ruska, opravdu nemohla přemoci silné (bujné) vrtochy internacionalismu prozápadní liberální inteligence. Podměna pojmů „mnohonárodnostní“ za „internacionální“ (tj. rusky - mezinárodní), provedená ve vědomí mnohonárodnostního stáda „těsnícího se malým národem v črtách osedlosti“, zabezpečila nezbytné podmínky pro nelítostný boj všech národnostních skupin za zájmy mezinárodní klanové občiny rozseté mezi národy Ruské říše, jejíž představitelé se lehkomyšlně opíjeli výhledem na masu rozzuřené revoluční rétorikou:

По утрам над её берегами
Теснился кучами **народ**,
Любуясь брызгами, горами
И пеной разъяренных вод.

Po ránu nad jejími břehy
Těsnil se shromážděný **národ**,
Kochal se krůpějemi, horami
A pěnou rozjařených vod.

Dále je dobře vidět, že výše uvedené rozkódování nesprávného skloňování přídavného jména „jejich“, jsou pravdivá. Řeč je o západních větrech (od zálivu), západním vlivu, který uvařil revoluční kotol národní nespokojenosti, jenž se navalila na vládní instituty prohnilé monarchie, neschopné začátkem XX. století zabezpečit nezbytnou kvalitu řízení ruské civilizace.

Но силой ветров от залива
Перегражденная Нева
Обратно шла, гневна, бурлива,
И затопляла острова,
Погода пуще свирепела,
Нева вздувалась и ревела,

Ale silou větrů od zálivu
Přehrazená Něva
Nazpět šla, hněvivá, bouřlivá,
A zaplavovala ostrovy,
Počasí ještě více bláznilo,
Něva se vzdouvala a burácela,

Котлом клокоча и клубясь,
И вдруг, как зверь остервенясь,
На город кинулась.

Kotlem bublajе a stoupajе,
A tu, jak vzteklá bestie,
Na město se vrhla.

Obraz zvuĚle, kdy davovĚ-„elitární“ právo, zformované na základĚ biblické koncepce, se zašlapává „revoluĚní zákonností/legitimitou“, je prezentován obrazně a jasnĚ. Působí to dojmem, jakoby byl Puškin skutečně svĚdkem projevů scén strachu liberální inteligence zabředlé v korupci, alkoholismu, rozvratu vládnoucích tříd před bestiálním vztekem davu, uvĚřivšího ve své osvobození. ZvnĚjšku revoluĚní procesy vypadají vřdy živelně a neřizenĚ, tj. jakoby jdoucí zdola, a proto to normálně vypadá, že „vlny národního hnĚvu“ samy vtrhají do podzemních sklepění. NicménĚ, jedním neruským slovem „kanály“ básník upozorňuje Ětenáře na existenci druhé smyslové řady popisovaných jevů, mající na mysli skrytý mechanismus umĚlé kanalizace tĚchto procesů zvenĚí.

Пред нею

Все побежало. Все вокруг
Вдруг опустело — волны вдруг
Втекли в подземные подвалы,
К решеткам хлынули каналы,
И всплыл Петрополь, как тритон,
По пояс в воду погружен.

Před ní

Vše utíkalo. Vše kolem
Se najednou vyprázdnilo – vlny tu
Natekly do podzemních sklepů,
K mřížím plynuly kanály,
A Petropolis se vynořil jak triton,
Po pás do vody ponořen.

Triton je starovĚký mořský démon. V řecké mytologii je synem boha moří Poseidona a vládkyně moří Amfitríty, obývající s nimi zlatý dvorec na mořském dnĚ. Existují legendy o závodech Tritona s Héraklem, o soubojích Tritona s Dionýsem, a o tom, že Tanagrijci za krádeže jejich skotu usekli ve spánku Tritonovi hlavu. Co chtĚl Puškin říci srovnáním kamenného města Petropole s obrazem vynořivšího se tritona, je diskutabilní otázka. NicménĚ, historie pořijnového Ruska již jednou názornĚ předvedla fungování mechanismu stĚtí hlav tĚm, kdo považovali cizí majetek za majetek vlastní. Podíváme se, co ukáže historie posrpnového Ruska. A i když pro liberální inteligenci jsou národní masy, vrhnuté do revoluĚní přemĚny, jako předtím zlí zloĚinci, ohrožující „svaté právo“ soukromého vlastnictví, nicménĚ, Puškin slovem „jak“ se s ní jakoby rozchází v náhledu na procesy, ukázané obraznou formou, jenž se přesto staly krutou realitou o století později.

Осада! приступ! злые волны,
Как воры, лезут в окна.

ObklíĚení! útok! zlé vlny,
Jak zlodĚji, lezou do oken.

Jeho chápání tĚchto procesů je mnohem hlubší, než u jeho souĚasníků: rozlišuje běžnému vědomí viditelné strukturní a neviditelné bezstrukturní řízení. A o tom, že řeĚ je o řízených destruktivních procesech, hovoří následující vĚta:

Челны

С разбега стекла бьют кормой.

Ĉluny

S rozbĚhem tříští skla zádĚmi.

KlíĚové slovo je v ní zád' (корма). Ve shodĚ se slovníkem V. I. Dála „kormidlo“ (кормило) je volant pro řízení, „zád“ (корма) (lodi) je zadní konec nebo Ěást protilehlá přídí. Touto jednou krátkou vĚtou je v obrazové formĚ podávána informace o dvou stranách jednoho a téhož revoluĚního procesu: z vnĚjšku viditelného, zdánlivĚ neřizeného, když se prudce mění smĚr pohybu státního korábu, a vnitřního, Ěastokrát obyĚejnému vědomí hluboce skrytého, systému řízení, jehož úsilí je soustřeďováno na metody vlivu na nejnižší vrstvy obyvatelstva takovým způsobem, aby ty

tvořily s entuziasmem cizí dílo, jako své vlastní. Druhá strana revolučních otřesů na úrovni kolektivního nevědomí je někdy chápána jako „židovsko-zednářské spiknutí“.

Revoluce v Rusku, bez ohledu na to, vzniká-li zespodu nebo zvrchu, je především ztroskotáním obvyklých forem existence: jako bouří jsou rozneseny věky se skládající mezi hierarchické svazky-mosty na různých úrovních davově-„elitární“ pyramidy, otrásá se stará bagáž historické vědy a přestávají být významné (plují) obvyklé autority.

Лотки под мокрой пеленой,
Обломки хижин, бревна, кровли
Товар запасливой торговли,
Пожитки бледной нищеты,
Грозой снесенные мосты,
Гроба с размытого кладбища
Плывут по городу!

Stánky pod mokrou plachtou,
Části chýší, бревна, кроvy,
Zboží zásoblivého obchodu,
Harampádí bledé bídy,
Bouří stržené mосты,
Rakve z podemletého hřbitova
Plují po městě!

Většina prostých lidí, zaměstnaných všedními starostmi o chléb svůj vezdejší, nebyla schopna uvidět a zorientovat se v mechanismu řízení skrytých hybných sil revolučních bouří. Nechápajíce „velkou politiku“, z důvodu nedostatku vzdělání a volného času pro správné pochopení sociálních jevů, stávají se předmětem této politiky. Je přirozené, že v jejích ničivých následcích vidí známky Božího hněvu a, tudíž, připisují vněsociální úrovni řízení sociální logiku chování, která Mu není vlastní.

Slovy M.J. Saltykova-Ščedrina, „Dokonce i mužik se nebojí vnitřní politiky, prostě proto, že jí nerozumí. Utiskuj ho a on si o tom bude myslet, že to není „vnitřní politika“, ale jednoduše boží dopuštění, jako mor, hlad, záplavy, jen s tím rozdílem, že tentokrát to vypadá, že toto dopuštění způsobil pompadour (úředník-správce – pozn. aut). Je potřeba, aby (mužik – pozn. aut) chápal, co je to vnitřní politika? Názory na toto téma se mohou různit; ale já, ze své strany to říkám přímo: dávejte si pozor! Protože, jakmile mužik pochopí, co je vnitřní politika, je n-i-ni, c'est fini! (hotovo)“ – „Pompadůři a pompadůrky“.

Народ
Зрит Божий гнев и казни ждет.
Увы! все гибнет: кров и пища!
Где будет взять?

Národ
Zří Boží hněv a čeká trest.
Běda! vše hyne: přístřeší i jídlo!
Co si počneme?

Ale i na vrchních stupních davově-„elitární“ pyramidy (nad carem jsou v hierarchii řízení pouze okultní klany znacharů a žreců) se chápání podmíněnosti příčin a následků mnoho neliší od nižších stupňů, které „elitární šlechta“ zmiňuje jako davy. Básník překvapivě jemně a obrazně ukazuje obsahovou shodu dvou davů prostřednictvím jejich neschopnosti odlišit v kultuře obvyklý obraz Boží od Opravdového Boha, jako nadvesmírné reality.

В тот грозный год
Покойный Царь еще Россией
Со славой правил. На балкон,
Печален, смутен, вышел он
И молвил: “С Божией стихией
Царям не совладать”.

V tom hrozném roce
Mrtvý Car ještě Rusí
Se slávou vládl. Na balkon,
Nešťastný, smutný, vyšel on
A mluvil: „S Božím živlem
ni Carové si neporadí.“

Předpověď panovníkovy zkázy a hrozivého roku silných otřesů základů impéria je v básni zobrazena prostřednictvím obrazu povodně v hlavním městě. Málokdo z vykladačů „Měděného jezdce“ věnoval pozornost tomu, že obraz cara hledícího „smutnými očima“, daný v Puškinově

básni, se nepodobá obrazu Petra I., ale je blíže popisu velmi pobožného, soudě dle zápisů v deníku, Mikuláše II21. I Státní дума, jako zákonodárný řídicí orgán, poprvé vznikla v době jeho vlády.

Он сел
И в думе скорбными очами
На злое бедствие глядел.

Sedl si
A v dumě smutnýma očima
Na zlou pohromu hleděl.

Existuje výraz „lidské moře“. Náměstí hlavního města, zaplněné davy demonstrantů během únorové a říjnové revoluce r. 1917, kdy dokonce i podle předpokladů francouzského velvyslance Maurice Paléologa, vyšlo do ulic okolo milionu obyvatel Petrohradu, skutečně z vrchu vypadaly, pokud ne jako moře, tak jako jezera, s přitékajícími lidskými řekami.

Стояли стогны озерами
И в них широкими реками
Вливались улицы. Дворец
Казался **островом** печальным.

Náměstí se staly jezery
a do nich širokých řekami
vlévaly se ulice. Palác
se zdál smutným **ostrovem**.

Po zničení SSSR se stalo módním udržovat v masovém vědomí mýtus o sociální harmonii mezi představiteli předrevoluční řídicí „elity“ a prostým lidem. V podstatě během Puškinových časů v moři národní bídy vynikaly carské paláce a paláce šlechtických velmožů nejen jako mistrovská díla architektury, jak na ně vzpomínají naši současníci, ale především jako ostrovy vybraného luxusu, nedostupného těm, z jejichž práce a talentu vznikaly. Ale kromě daného místa, je ostrov v básni vzpomínán třikrát. Poprvé v úvodu:

В гранит оделася Нева;
Мосты повисли над водами;
Темнозелеными садами
Её покрылись **острова**

Do granitu oblékla se Něva;
Mosty zavěsili nad vodami;
Temně zelenými zahradami
Pokryly se její **ostrovy**

Podruhé na začátku popisu povodně – revoluce:

Но силой ветров от залива
Перегражденная Нева
Обратно шла, гневна, бурлива,
И затопляла **острова**.

Ale silou větrů ze zálivu
přehrazená Něva
vracela se, hněvivá a vzduť,
A zaplavovala **ostrovy**.

A potřetí v závěru:

Остров малый
На взморье виден. Иногда
Причалит с неводом туда
Рыбак на ловле запоздалый

Ostrov malý
na mořském pobřeží viditelný. Občas
tady přistává s rybářskou sítí
rybář co se zpozdlil na lovu

21 Mohou být námitky, že Puškin měl na mysli Alexandra I., bývalého Ruského imperátora v r. 1824. Ale ve vztahu k němu je mysticky nevhodný epiteton „klidný/pokojný“, protože v době napsání básně bylo dostatečně široce známo, že v „sibiřském poustevníkově“ Fedorovi Kuzmičovi mnozí poznávali Alexandra I., dobrovolně opustivšího trůn, pravděpodobně z důvodu uvědomění si, že nemá morální právo bojovat s protivládním spiknutím děkabristů, protože byl v době svého chlapectví sám zatažen do šlechtického spiknutí, završeného úmrtím jeho otce, imperátora Pavla I.

И бедный ужин свой варит,
Или чиновник посетит,
Гуляя в лодке в воскресенье,
Пустынный **остров**. Не взросло
Там ни былинки.

a svou chudou večeří si vaří,
nebo sem zajede úředník
na nedělní plavbě loďkou,
pustý **ostrov**. Nevyrostlo
tam ani stéblo trávy.

Máme tu co do činění s popisem procesu rozkvětu a degradace prozápadní řídicí „elity“ Ruského impéria, jako součásti davově-„elitárního“ programu biblické civilizace, ale klíč k rozšifrování je ve větě: „Palác se zdál smutným **ostrovem**“.

Dle slovníku V.I. Dála slovo „ostrov/остров“ pochází z „ost/ост“ – hřeben, vrcholek podvodní hory. Taková hora, rozdělená povrchem hladiny, je přírodní obdoba davově-„elitární“ sociální pyramidy. Vrchní, viditelná (ostrov), je obrazem vládnoucí „elity“, pro kterou spodní, skrytá pod vodou „obraz davu“, jakoby neexistuje, ačkoliv na ní stojí. Základní předurčení řídicích činníků bez ohledu na typ společensko-ekonomické formace, je zvyšovat kvalitu celkového řízení. Pokud řídicí činníci této potřebě společnosti nevyhovují, společnost má právo se jich zbavit: buď revoluční cestou (jako v říjnu r. 1917, kdy došlo k zřízení řídicí elity, jinak řečeno větou: „Něva zatopila ostrov“); nebo evoluční (což zatím pozorujeme po srpnu r. 1991), pomocí rotace kádrové základny bez výměny koncepce řízení.

Avšak, jakýkoliv pokus o zlepšení kvality řízení takovým způsobem v podmínkách, kdy dřívější koncepce řízení se historicky vyčerpala, je očividně odsouzen k nezdaru. Puškin to předvede v závěru básně, po čemž se stane zřejmé, že zvolená cesta rozvoje, bez výměny koncepce řízení, bude v Rusku neúspěšná (nevyrostlo tam ani stéblo trávy).

Tak se v obrazové formě odehrává varování: „nové“ řídicí kádry, navázané na staré rodově-klanové svazy, budou krást ještě více než ti před nimi, ale úroveň řízení nemohou pozdvihnout do té doby, dokud se společnost nezbaví „Starého zákona“ (na nějž ukazují slova básně: „chatrný domek, hadry vetché, domeček vetchý) lichvářství a nepochová jeho věrného sluhu Jevgenije.

Po Říjnové bouři Rusko pět let plálo ohněm občanské války, během níž se stará kádrová základna řídicích činníků, vedená carskými generály, vrhla na nebezpečnou cestu pod hesly o záchraně národa ve vlastním (společenském) domě před „komunistickou nákazou“, bez chápání toho, že „komuna“ a „společnost“ jsou jen latinský a ruský prst, ukazující na jeden a tentýž sociální jev.

Царь молвил — из конца в конец
По ближним улицам и дальним
В опасный путь среди бурных вод
Его пустились генералы
Спасать и страхом обуялый
И дома тонущий народ.

Car mluvil – z konce v konec
Na ulicích blízkých i vzdálených
Na nebezpečnou cestu rozbouřenými vodami
Se vydali jeho generálové
Zachránit strachem přešlý
A doma tonoucí národ.

Co vzešlo z pokusu „záchranu tonoucího národa“ dobře ukázala následující historie, která, dle názoru F. I. Tjutčeva, již za puškinovských dob na sebe vzala úkol chránit Rusko: „Skutečným obráncem Ruska je historie; v průběhu třech staletí neúnavně řeší ve prospěch Ruska všechny útrapy, jimž vystavuje svůj tajemný osud.“ (Úplné sebrané spisy, vyd. 8. Str. 432)

Tajemství osudu židovstva, jako sociálního jevu, nebylo dodnes odhaleno. To tajemství je spojeno s tajemstvím osudů mnohých národů, ale tajemství „zvláštních“ vztahů židů s ruskými národy je jedním ze zvláštních témat puškinovské tvorby. Toto téma se tak či onak prolíná napříč jeho mnohými díly, i když do nich často přímo nezasahuje:

Гляжу: гора. На той горе
Кипят котлы; поют, играют,

Divám se: hora. Na té hoře
se vaří kotle; pějí, hrají,

Свистят и в мерзостной игре
Жида с лягушкою венчает.
«Гусар», 1832 год.

pískají v ohavné hře
Žida s žábou oddávají.
„Husar“, r. 1832

Не то беда, что ты поляк:
Костюшко лях, Мицкевич лях!
Пожалуй, будь себе татарин, —
И тут не вижу я стыда;
Будь жид, — и это не беда;
Беда, что ты Видок Фиглярин.
«На Булгарина», 1830 год.

Není neštěstí, že jsi polák:
Kościuszko je lech, Mickiewicz je lech!
No tak jo, tatar si buď, -
A nevidím tu stud;
buď žid, i to není neštěstí,
Neštěstí je, že jsi Vidocq Kejklíř.
„Na Bulgarina“, r. 1830

Ко мне постучался
Презренный еврей
«Черная шаль», 1820 год.

U mne zaklepal
hanebný žid
„Černý šál“, r. 1820

Меж ними зрится и беглец
С берегов воинственного Дона
И черный в локонах еврей
И дикие сыны степей..
«Братья — разбойники», 1822 год.

Mezi nimi je vidět i uprchlík
z břehů bojovného Donu
a žid s černými kadeřemi
a divocí synové stepí...
„Bratři loupežníci“, r. 1822

Je toho zde uvedeno dost, aby První básník Ruska dostal cejch antisemity. A přesto většina „puškinistů“ v našem státě jsou židé. Je to zvláštní láska, více podobná silné cenzuře, při které jakákoliv odchylka v chápání smyslu puškinovských obrazů od chápání židů–puškinistů, je v mžiku prohlášena za absurdní, odporující zdravému rozumu, antivědecká a, z důvodu zvláštního postavení židů v prostředcích masových informací, vydavatelské práci, nemůže mít přístup ke čtenářům. Ale je skutečně tak nenucené ve své „ochranné činnosti“ směrem k Puškinovu odkazu samo židovstvo, nebo má též své „psy strážné“?

Глава 5. Lvi strážní

Тогда, на площади петровой
Где дом в углу вознесся новой,
Где над возвышенным крыльцом
С подъятой лапой, как живые,
Стоят два льва сторожевые,

Tehdy, na petrově náměstí,
kde na rohu povstal nový dům,
kde nad vyvýšeným vchodem
se zdviženou tlapou, jako živí,
stojí dva lvi strážní,

Je známo, že Puškin byl velkým mistrem mystifikací. „Měděný jezdec“ je jimi naplněn až po strop. Zvenku je text jakoby svázan s obecně známými pamětihodnostmi Petrohradu, ale tato vazba je velmi podivná. Obsahuje zvláštní systém informačních zamlčování, která, dokonce i v případě přímého prozrazení, nemohla být pochopena, a tím spíše přijata čtenáři - Puškinovými současníky. Tak například, Senátní náměstí se nikdy nejmenovalo Petrovo. V plném a věrohodném textu básně, na rozdíl od všech předchozích publikací, slovo „petrově“ je uvedeno s malým, a ne s velkým

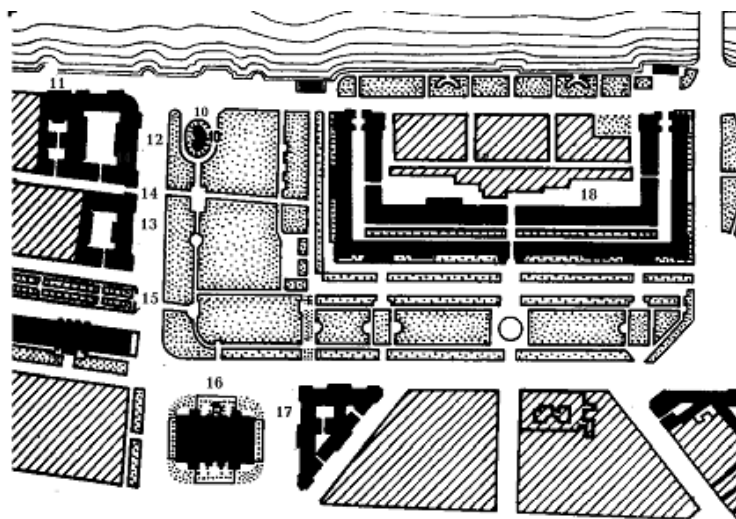
písmenem. „Petros“ v překladu ze staroegyptštiny znamená skála, kámen, a proto, především, měl Puškin na mysli náměstí dlážděné kamenem. Tehdy dláždili i dřevěnými hranoly, ale v druhé části básně autor odhalí smysl tohoto jinotaje:

И он по площади пустой
Бежит и слышит за собой —
Как будто грома грохотанье —
Тяжело звонкое скаканье
По потрясенной мостовой.

A on po náměstí prázdném
běží a slyší za sebou -
jakoby hromu rachot -
těžké zvonivé skákání
po roztřeseném mostě.

„Těžké zvonivé skákání“ není možné po dřevěné dlažbě. V originálním textu jsou i jiné odchylky od známých kánonických textů básně. Tak například čárka po slově „tehdy“ (v předchozím citátu) chybí. Zdá se to jako drobnosti? To záleží, jak se na to díváme. Bez čárky a s názvem náměstí „Petrovo“ věta „Tehdy na náměstí Petrově“ je plně definována ve smyslu času a místa popsaných v událostech níže; protože, jak je uvedeno v původním textu, navrhuje se, aby sám čtenář řešil otázku, kdy a kde proběhl popisovaný děj. A přijmeme-li verzi, v souladu s níž je jméno Jevgenij kód, měřítko obrazu tohoto sociálního jevu, který je všemi přijímán na základní úrovni jako židovstvo, je možné brát v úvahu, že se Puškinovi, díky zvláštnímu systému zamlčování, podařilo ukázat existenci tohoto tajemného jevu v globálním historickém procesu paralelně v dávné minulosti a současnosti. A ještě jedna „maličkost“: v původním textu dům není „nový/ новый [novyj]“, ale „nový/ новой [novoj]“.

V době, kdy byla báseň napsána, dle slovníku V.I. Dála, slovo „новой [novoj]“ znamenalo jiný, druhý.

Obrázek 1. Plán Senátního náměstí (nyní nám. Děkabrístů)

10 – památník Petra I.; 11 – Lavaljův dům; 12 – budova Senátu; 13 – budova Koncilu; 14 – oblouk s postavami „géníů“, spojující budovy Senátu a Koncilu; 15 – Konnogvardějská manéž; 16 – Isakyjevský chrám; 17 – dům Lobanova-Rostovského; 18 – hlavní Admiralita

Budeme-li posuzovat text básně v návaznosti na konkrétní popisované místo a čas (je známo, že hovořit o pravdě „všeobecně“ nemá smysl; pravdivé chápání toho či onoho jevu je vždy svázáno s určitým místem a časem), první smyslová řada ukazuje na stávající literární pamětihodnost, dům Lobanova-**Rostovského**, který byl v r. 1853 obravdu nový (postaven v letech 1817 – 1820 na základě projektu známého architekta O. Montferranda). Jak je vidět z obr. 1, tento dům se odlišuje od ostatních ostatních budov v jeho okolí tím, že je na pozemku, mající tvar pravoúhlého trojúhelníku a proto vypadá z pohledu ptačí perspektivy jako lomená pyramida položená na bok.

Jeho hlavní průčelí, obrácené k Admiralitě, je v centru ozdobeno osmi korintskými sloupy. Stávající, velmi známé sousoší dvou lvů, stojí na „vyvýšeném vchodu“, přiléhajícím k oblouku tohoto domu-pyramidy spolu s vytvořenou postavou Jevgenije, připomínajícího Napoleona (bez klobouku, s rukou překřížnou) a je to mystický spojující článek první smyslové řady básně s řadou druhou a třetí.

Je známo, že za vlády Romanovců byly v Rusku Senát a Koncil, a také Nejvyšší sovět SSSR a UV KSSS v době sovětské vlády, zapřaženi do potahu biblické koncepce světové „vlády“ židovstva nad všemi národy s jejich dědictvím. Všechny níže uvedené instituty vládní moci, včetně řídicích struktur prostředků masových informací, výrobních podniků, uměleckých svazů, různých dobrovolnických organizací a fondů, byly prolezlé představiteli mezi(internacionálního mafie natolik, že ani jedno řešení ve třech důležitých oblastech společenského života, informace, personalistika a finance, nemohlo být přijato bez jejich účasti. Lze říci, že prostřednictvím židovstva se uskutečňovala absolutní kontrola všech článků strukturního a bezstrukturního vládního řízení. Samo židovstvo bylo přitom jak prostředkem, tak obětí totalitního systému, poněvadž z jeho prostředí pravděpodobně i vyšli, takzvaní revolucionáři a disidenti, kteří, doslova jako termiti, rozžírali samotný systém do té míry, dokud se nadobro nerozpadl.

Přes mystickou vazbu „jako živých mramorových lvů strážných“, z nepochopitelných důvodů, z nichž se v *historii globální civilizace* odněkud zjevilo židovstvo (s Jevgenijem jsme se rozloučili v předvečer povodně), se otevírá druhá smyslová řada básně. Mystika Puškinem popsané scény je v tom, že na Senátním náměstí existují dvě budovy se lvy u vchodu. Jsou umístěni, jak je vidět z uvedeného na obr. 1, na dvou protilehlých rozích náměstí: jihovýchodním, daleko od „Měděného jezdce“ je dům Lobanova – Rostovského, a na severozápadním, blízko „Měděnému jezdci“, je Lavaljův dům, který tvoří jediný architektonický komplex se senátem a Koncilem.

Obrázek 2: Oblouk sjednocující Senát a Koncil se dvěma sochami "géniů".

Obrázek 3: Socha "génia"

Poslední jsou spojeni obloukem (obr. 2) se sochami „géníů“ (obr. 3), kteří jakoby sedlají dvě hlavní vládní instituce období dynastie Romanovců. Zmíněný oblouk původně posloužil k zrození známé předrevoluční slovní hříčky: „Svinský Synod a lopežný Senát žijí z dárků“ (Čeština nemá slovní hříčku odpovídajícího smyslu. Vtip je schovaný, kromě expresivního pojmenování činnosti institucí, v posledním slově věty v originále: „Скотейший Синод и грабительствующий Сенат живут подарками“ – подарками = dárky; подарок = dárek. Под арками = pod oblouky – pozn. přek). Oficiální názvy těchto imperátorských institucí byly: Posvátný synod a Vládnoucí senát. (A zde je druhá část vtipu: Святейший (*svjatějšij*) x Скотейший (*skotějšij*) = nejsvětější x svinský – synod; Правительствующий (*pravitelstvujščij*) x грабительствующий (*grabitelstvujščij*) = vládnoucí x kradoucí – senát – pozn. přek). Tak v hříčce se obehrává souznění: Svinský ve vztahu k Synodu; a kradoucí ve vztahu k senátu (vládnoucí činovníci v Rusku vždycky kradli).

Fasáda Lavaljova domu, vedoucí na nábřeží Něvy, jako i fasáda domu Lobanova-Rostovského, má vstup se dvěma lvy. Avšak na rozdíl od domu Lobanova-Rostovského, který (přinejmenším do nedávna) není ničím pozoruhodným označen v historickém plánu, dům Lobanova-Rostockého sehrál v osudu Ruska významnou roli, protože bezprostředně v bouřlivých dvacátých letech XIX. století vstoupil do kroniky kulturního a občanského života Petrohradu. Za jeho zdi se nacházeli děkabristé, nakažení „módní nemocí“, zednářstvím, před povstáním 14. prosince 1825. Svůj vztah k „nemocí“ Puškin vyjádřil půl roku před tragickými událostmi v „Scénách z Fausta“.

Корабль испанский трехмачтовый
 Пристать в Голландию готовый:
 На нем мерзавцев сотни три,
 Две обезьяны, бочки злата,
 Да груз богатый шоколата,
 Да **модная болезнь**: она
 Недавно вам подарена.

Španělský koráb třístěžňový,
 na přistání v Holandsku připravený:
 Na něm lumpů stovky tři,
 dvě opice, bečky zлата
 po palubu naložená čokoláda,
 a **módní nemoc**:
 nedávno vám darovaná.

To je odpověď puškinovského Mefistofela na otázku puškinského Fausta: *Co se tam bělá? mluv*, počemž puškinovský Faust, na rozdíl od Goethova Fausta, rozhoduje:

“Все утопить!”

„Vše utopit!“

Všechno bylo utopeno, tj. „odříznuto“ v souladu s pokynem, uvedeným básnickou formou půl roku před událostmi na Senátním náměstí. Co se týče druhé smyslové řady v odpovědi puškinovského Mefistofela, je v něm řeč o historických cestách povstání nositelů „módní nemoci“ v Rusku, které byly Puškinovi opravdu dobře známy. Opravdové, tj. ekonomické příčiny migrace židovstva ze Španělska do Holandska, byly o sto let později dobře ukázány Lionem Feuchtwangerem ve „Španělské baladě“.

„Španělský koráb třístěžňový“ je galeona²², jediný typ lodí těch dob, na který se vešlo tři sta lidí. A též je známo, že ze šestiset členů, náležících k tajným (severní a jižní) společenstvím a spolupracovníkům děkabristů, se více než polovina počítala za členy různých zednářských lóží²³. Vztahy s představiteli těchto společenství měl Puškin v té době složité. Soudě podle dopisů, s jedním z nich málem došlo na souboj. Zednářské opičení se po západu, bez chápání konečných cílů hráčů, na „zasvěcování“, bylo Prvnímu básníku Ruska protivné.

Židé po vyhnání ze Španělska, se zlatem nakradeným prostřednictvím lichvaření, utíkali po moři do Holandska, po čemž intenzita expanze židovského kapitálu v Evropě prudce vzrostla. Tato expanze neminula ani Rusko. O století později se stane příčinou mnoha jeho pohrom a otřesů. Takže Puškin měl seriózní základy pro oznámení své varianty řešení otázky, pozdvižené Faustem a v obrazové formě odhalené puškinovským Mefistofelem.

Básník by i sám nebyl proti „*vše utopit*“ před tím, než se katastrofa rozroste a expanze doktríny „Deuteronomia-Izaiáše“ s nemyslicími vykonavateli, kterými byli převážně židé, završí.

Leč, proces expanze pokračoval, protože nešel „sám o sobě, jako hmoždír s babou Jagou“, ale pod kontrolou „lvů strážných“, Levitů. Abychom odkryli historickou záhadu, kterou nám chtějí prezentovat jako tajemství židovstva, musíme odhalit oponu nad jednou z nejstarších hádanek, kterou lidstvu zadali Levité. A proto je třeba číst velmi pozorně nejen to, co otevřeně oznamují, ale také pozorně naslouchat tomu, co důkladně zamlčují. Z těchto hledisek zanalyzujeme „psaní“ jednoho ze současných Levitů, který možná dovedl rozeznat i „Oidipův komplex“, dochováající se v nějaké míře u člověka na biologické úrovni, ale nějak nezatoužil spatřit „komplex Kazatele“, skutečně existující na úrovni sociální:

„Nepochybně, židovský národ vznikl ze zcela rozdílných vedlejších prvků, nicméně největší rozdíly uvnitř těchto kmenů vznikly tím, vyšel-li na jejich část pobyt v Egyptě a vše, co později následovalo, či nikoliv. S přihlédnutím k těmto okolnostem je možné říci, že **národ vznikl** díky kombinaci těchto dvou složek, a není náhodou, že po krátkém období politické jednoty, se rozpadla na dvě části, království *Izraelské* a království *Judské*. Historii má ráda taková obnovování, když se pozdější sloučení ruší a znovu o sobě dávají znát dřívějším rozdělením. Velmi silný příklad podobného druhu ukázala, jak je známo, reformace, když znova odkryla pohraniční linii kdysi patřící Římu a chránící nezávislost Německa v časovém intervalu delším než tisíc let. V případě židovského národa nemůžeme názorně předvést ani věrnou reprodukci starověké situace; naše znalosti té epochy jsou přespříliš pochybné pro jednoznačné tvrzení, že v severním království se soustřeďovali dávní domorodci, a v jižním navrátilci z Egypta, nicméně pozdější rozpad zde nemohl proběhnout, kdyby zde **nemělo místo dřívější celkové umělé spojení**. Někdejší Egyptané (budoucí židé: náš komentář) se ukázali, zřejmě, méně početní než ostatní, ale projevíli se jako silnější v kulturním vztahu; měli radikální vliv na pozdější rozvoj národa, protože s sebou přinesli **tradiční, která ostatním chyběla**. A možná ještě **něco jiného, hmatatelnějšího, než je veškerá tradice**

„

To jsou úryvky z monografie S. Freuda „Člověk Mojžiš a monoteistické náboženství/Der Mann Moses und die monotheistische Religion“, napsané v r. 1938.

Co znamenalo pro kočovníky, vyhnané z civilizovaného Egypta do vyschlé, zcela pro život nevhodné Sinajské pouště, „umělé spojení, hmatatelnější, než veškerá tradice“?, Freud o tom přímo nemluví, ale něco, co můžeme sami uhádnout, pokud napodobíme, na jeho radu, starověkou situaci a srovnáme ji se současnou. A zde objevíme, že celá současná historie, opírající se o písemné prameny, svědčí o tom, že židy odevšad vyhnali z důvodu jejich speciálního „umělého spojení“, nepochopitelného a nepřijatelného pro okolní národy. A výhradně druhá kniha Tóry, „Exodus“ nám objasňuje historii dobrovolného útěku židů. Ale tehdy byla jedna ze dvou možností: buď ve

22 Název typu lodí „galeona“ (vzhledem k oddělenému umístění latrin v přední části loďi, mimo trup pod čelenem) určilo navždy název lodích záchodů: galion = galjun/ гальюн. Na asociativní úrovni ve vztahu k rozebírané situaci, je to svérázná narážka na to, kam všechno to „módní“ půjde.

23 Termín „koráb/lod“, v systému zednářských zasvěcení v Rusku, je velmi často synonymem termínu „lóže“, používaného na Západě.

starověkém Egyptě nebyli židé, a v zajetí se **náhodně** vyskytli nějakí obzvláště svobodmilní kočovníci, kteří si z nějakého důvodu nepřáli přidat se k blahobytu civilizačního²⁴ rozvoje (otroctví v té době bylo jevem běžným a všeobecně rozšířeným); nebo proces zajímání, a egyptské zajetí spolu za ním následujícím dvačtyřicetiletým „Sinajským čundrem“ nebyly **náhodné**, a byly v podstatě etapami individuálního experimentu úrovně globálního významu. Ale tehdy tyto, z vnějšku zdánlivě mezi sebou nepropojené excesy, vypadají jako pečlivě zplánované a tvrdé, v celém rozsahu řízené akce Amonova žrečstva směrem k obyčejným kočovníkům s jejich „umělým spojením, hmatatelnějším, než veškerá tradice“, po kterých kočovníci, jenž se dříve ničím nelišili od ostatních, se „zázračně“ změnili ve zvláštní stmelenu společnost, kterou nyní vnímáme jako židy. Abychom rozebrali, ve jménu jakých cílů a kdo mohl natolik důsledně realizovat v čase dostatečně dlouhotrvající akci (řeč je o plánování akcí na dobu třech až čtyřech generací), je nezbytné pochopit, kdo byli Levité a jaká byla jejich úloha v procesu přeměny lidí na vydrežurované „bioroboty“. V tom nám opět pomůže S. Freud:

„K největším záhadám judského pravěku patří původ Levitů. Vede k jednomu z dvanácti izraelských kmenů, ke koleni Levijinu, leč ani jedna pověst nám nehodlá sdělit, kde se původně tento kmen usídlil nebo jaká část dobyté země Kanaánské mu byla předána. Zaujímají nejdůležitější kněžské posty, avšak Levit nutně nemusí být duchovní, není to název kasty. Náš předpoklad o Mojžíšově osobnosti nás přivádí k rozluštění. Není možné, aby velký pán, jako Egypt’an Mojžíš, se vydal k cizímu národu bez doprovodu. On, pochopitelně, s sebou přivedl suitu svých nejbližších přívrženců, svých písařů, své služebnictvo. Oni byli původně Levité. Potvrzení legendy, podle které byl Mojžíš Levit, je zjevným zkreslením faktu: Levité byli Mojžíšovými lidmi.“ s. 164 -165, S. Freud „Psychoanalýza. Náboženství. Kultura“, Moskva, Vydavatelství „Renessans“, r. 1992.

Ve výše uvedené ukázce není tak důležité, o čem hovoří Levit současnosti, jako to, co zamlčuje. Otevřeně vystavil vylhané dilema: Levitští písaři byli Mojžíšovi lidé? Nebo Mojžíš patří k Levitským písařům? (je známo, že Mojžíš, jako následně Kristus a Muhammad, sám nic nepsal), Freud svým systémem zamlčování zakrývá čtenáři přístup k technologii zformování obrazu biblického Mojžíše Levitskými písaři, dovedně nahrazujícími Mojžíše historického²⁵. Navenek to vypadá, jak je uvedeno v básni:

На звере мраморном верхом,
Без шляпы, руки сжав крестом,
Сидел недвижный, страшно бледный
Евгений.

Obkročmo na mramorové bestii,
bez klobouku, ruku napříč²⁶ sevřenou
nehybně seděl, strašně bledý
Jevgenij

Ve skutečnosti je vše naopak: „lvi strážní“ jsou Levité již více než tři tisíce let, pevně osedlavše židovstvo, prostřednictvím této, nejstarší mafiánské společnosti, řídící činnost mnohých národnostních davů západní civilizace. Proč jsou v básni dva lvi? Odpověď na otázku, a také na otázku o tom, kdo koho osedlal, můžeme najít v knize Alberta Révilla „Ježíš Nazareťan/ Иисус

24 Přejít od beztržního prvobytně pospolného uspořádání, ve kterém vězně kvůli nedostatku potravy jednoduše zabíjeli, k třídnímu otrokářství, které bylo „blahobytem“ v tom smyslu, že vězně v ozbrojených konfliktech už nezabíjeli, ale používali jako pracujevního dobytka.

25 Puškin se obracel k tomuto tématu dlouho před Freudem, ve své době senzaci způsobující „Gabrieliádou“, a jemným systémem zamlčování ukázal, že již tehdy viděl rozdíl mezi biblickým Mojžíšem, který sám nic nenapsal, ale kterého „**správně převyprávěli**“, a Mojžíšem historickým:

С рассказом Моисея
Не соглашу рассказа моего:
Он вымыслом хотел пленить еврея,
Он важно лгал, — и слушала его.
Бог наградил в нем слог и ум покорный,
Стал Моисей известным господин,
Но я, поверь, — историк не придворный,
Не нужен мне пророка важный чин!

S Mojžíšovou mluvou
má mluva ladit nebude.
On báhorkou chtěl žida ztročit,
On velmi lhal, a poslouchali ho.
Bůh obdařil ho stylem a myslí pokornou,
stal se Mojžíš slavným pánem,
ale já, věř, nejsem dvorní historik,
neuznávám vážný institut proroka!

26 Dobře známá napoleonská póza.

Назарянин“, vyd. r. 1909.

Talmudický traktát, nadepsaný „Pirke Abot/Пирке Абот“, (rusky „Aforismy starců“), jeden z nejstarších v této objemné kolekci, nám dal výchozí bod, postrádající jakýkoliv historický význam, této tradiční teorie: Mojžíš, říká, dostal Zákon na Sinaji a předal ho Jozuovi. Jozue ho předal Stařešinům; Stařešinové Prorokům, Proroci lidem Velkého shromáždění (nebo Velké synagogy), Ti poslední dali tři pravidla:

- Buďte rozvážní ve svých soudech
- Dbejte na to, abyste měli hodně žáků
- Vystavte ohradu okolo Zákona

Od těch dob začínají zmínky o učencích, kteří byli vynikajícími vůdci při přenosu a výkladu Zákona. Největším z nich byl Simon Spravedlivý, poslední z představitelů Velké synagogy (okolo r. 230 pr. Kr.) a jeho učení lze shrnout: „Svět se potvrzuje na třech věcech:

- Zákoně
- Kultuře
- Dobročinnosti“

Následníkem Simona Spravedlivého byl jakýsi Antigon ze Sicho; jeho moudrost se soustředila na následující ponaučení, ve kterém je patrný, výjimečně, řecký vliv: „Nepodobujte se těm služebníkům, kteří slouží pánu za účelem výplaty; podobujte se těm, kteří plní své povinnosti, nepřemýšlejíce o odměně, a bude mezi vámi strach Boží“.

Po tomto Antigonovi **lidé, stojící v čele rabínského učení, z nám neznámé příčiny, následují po dvou.**

Nejpravděpodobnější je, že tento dualismus znamená neshodu v úhlech pohledů a tendencí, nedosahujících, nicméně, skutečného rozkolu.“

Mimořádné možnosti tandemu v rozličných činnostech jsou vnímavým lidem dávno známy, ale nevšímavým a nemyslicím o nich není známo nic, a proto nechápou, proč, zaprvé, jsou vyšší představitelé potřeba dva, a zadruhé, proč rozdíl v jejich úhlech pohledů nevede k rozkolu, a navíc k nepřátelství. A efektivnost činnosti na tandemovém principu je možné v historii objevit dlouho před Antigonem ze Sicho. Ale daná část z knihy Alberta Révilla hovoří o tom, že Levité ho začali používat po střetu s dialektikou starých Řeků, kteří, jsoouce ve své podstatě materialistickými ateisty, se snažili takovýmto způsobem odstranit subjektivitu v hodnocení objektivních procesů. Toto je metoda, a jako metoda je nad jakoukoliv ideologickou formou, protože prošla zkouškou času: zmínky o ní jsou i v dobách, kdy již ve společnosti zcela vládl idealistický ateismus: „Pravdivě též říkám vám, že, pokud se dva z vás na Zemi shodnou žádat o cokoli, pak to, čeho byste nežádali, bude od Otce Mého Nebeského,“ Evangelium podle Matouš, kap. 18, v. 19.

Ale monopol na znalosti metodologie je vyšší princip, kterým vládne znacharstvo při komunikaci s davem. Jen ona poskytuje neomezenou moc v davově-„elitární“ logice chování společnosti a proto již následující verš Evangelia podle Matouše uzavírá nezasvěceným přístup k pochopení a osvojení si tohoto principu v praxi: „neboť, kde jsou dva **nebo tři** shromáždění ve jménu Mému, tam jsem Já uprostřed nich“. To je velice vysoká úroveň hermetismu, neboť zdaleka ne každý „tří“ se mohou sjednotit ve jménu dosažení společného cíle.

Nicméně, v kolektivním nevědomí ruského národa je vše pro odhalení jakéhokoliv hermetismu: „Jeden rozum je dobrý, dva jsou lepší“. Toto národní rčení znají všichni. Ale proto, aby šlo čelit hermetismu minulých a současných Levitů, je třeba chápat i jeho doplňky: „Jeden rozum je dobrý, dva jsou lepší, tři jsou k ničemu“. Nebo ještě lépe: „Ум да умец, да третий дубец“

Он страшился, бедный,
Не за себя. Он не слышал,
Как подымался жадный вал,

Obával se, chudák,
ne o sebe. Neslyšel,
jak zvedla se lačná vlna,

Ему подошвы подмывая,
Как дождь в лицо ему хлестал,
Как ветер, буйно завывая,
С него и шляпу вдруг сорвал.

boty mu podemílajíc,
jak ho déšť šlehal do obličeje,
jak vítr, bujně doucí,
z něj klobouk v mžiku serval.

Hájíce své úzce egoistické zájmy, židé obyčejně používají hesla „starosti o bližního“, ale přitom nikdy neříkají přímo, koho považují za svého bližního, a koho za vzdáleného. Pokud se na ně budeme dívat skrze prizma doktríny: „Deuteronomium-Izajáš“, potom jsou všichni, kromě židů, pro židy vzdálení. Odtud definice národa T. Herzelem, která významově více odpovídá definici mafie: „Skupina lidí společné historické minulosti a všeobecné uznávané příslušnosti k ní v současnosti, soudržná z důvodu existence společného nepřítele.“ Jak je zřejmé z textu, Jevgenij nebyl vylekaný, ale obával se, tj. cítil se pod tlakem obav nemajících vztah k realitě.

Židovstvo se svými subjektivními cíli, vsugerovanými mu staroegyptským znacharstvem prostřednictvím zasvěcených Levitů, se podvědomě cítí osaměle v proudu výměny generací mnohých národů, protože objektivní cíle rozvoje lidstva nikdo, kromě Boha, nezná, ačkoliv věda a náboženství popisují dle míry svého chápání všeobecného chodu věcí ty, či ony možné varianty předurčení lidstva na Zemi. Proto, pokud se v první části básně setkáváme, ve vztahu k Jevgenijovi, s přídomkem nuzný, nuzák, potom ve druhé části je již nuzný hlupák. Ale co čteme v předmluvě k básni:

Пред Ним широко
Река неслася; бедный челн
По ней стремился одиноко.

Před ním se svobodně
řeka nesla; nuzný člun
Po ní směřoval osaměle.

Tak se prostřednictvím verbálního rýmu (řeka – nesla se, člun – směřoval) vyjadřuje absence a existence subjektivních cílů hnutí.

Nízkofrekvenční sociální procesy, tj. procesy, jejichž perioda je násobně delší, než perioda aktivního lidského života jsou, zpravidla, skryty obyčejnému vědomí, a proto se básníkovi zdají ve formě nevědomých („lehkovážných“) obrazů. Puškin o tom hovoří speciálně v poslední, 22. oktávě předmluvy „Domku v Kolomně“-

Насилу-то рифмач я безрассудный
Отделался от сей октавы трудной.

Horkotěžko jsem rýmovač já lehkovážný
Nechal za sebou oktávu to trudnou.

Donést tuto „lehkovážnou“, tj. z kolektivního nevědomí ruského národa přijatou informaci čtenáři, je možné jen jejím kódováním tj. vybavit mimo lexikální obrazy v čase přesným a stabilním slovem-mírou, převádějící je na obrazy vědomé. Stejně, jak tento stav popsal Puškin v „Egyptských nocích“:

„Čarský cítil to blahodárné rozpoložení ducha, když se před vámi rýsují jasné sny, a vy získáváte živá, nečekaná slova pro vyjádření vašich vidin, kdy verše lehce plynou z vašeho pera, a zvukové rýmy běží v ústretu uspořádané mysli.“

„Slova živá a nečekaná“ jsou zobrazení na úrovni vědomí existence „uspořádané mysli“ ve vztahu k nevědomému vidění rozvoje sociálních procesů. Samozřejmě, že v každém historickém okamžiku živá slova rodí ve vztahu k těmto jevům své obrazy, které také tvoří druhou, ale někdy i třetí smyslovou řadu díla.

Hlava 6. „Chci Ti porozumět...“

Proto, aby další popis druhé a třetí smyslové řady „Měděného jezdce“ nevyvolával u čtenáře rozpačité dotazy, jsme nuceni udělat řadu důležitých odbočení.

Odbočení č. 1

Nejblíže ze všech došel k rozšifrování vzájemného vztahu rytmu a obrazu v Puškinově tvorbě A. Bělyj v knize „*Rytmus jako dialektika*“ a *Měděný jezdec*²⁷. A ačkoliv se autor snažil „algebrou ověřit harmonii, zvuky ukázat“, nicméně jeho studie rytmických křivek textu má mimořádný význam v procesu odhalení druhé smyslové řady básně. Zřejmě je v tom jedna z příčin ignorování takové seriózní práce „puškinisty“, která se ani jednou, od momentu svého vzniku, nedočkala dalšího vydání, a proto je nedostupná širokému okruhu čtenářů. Abychom prokázali účinnost našich výzkumných metod, přinášíme k ní zde doslov, napsaný samotným autorem, s našimi kometáři pod čarou.

„Rozpoznání křivek rytmu²⁸ a jejich podivuhodný vztah ke způsobu porozumění příběhu nás přivádí do oblastí posuzování velmi závažných otázek týkající se psychologie kreativity a psychologie vnímání uměleckých děl.

Vyvstává otázka, proč křivka odpovídá smyslu? A jak odpovídá?

Především, jak odpovídá, v jakém smyslu odpovídá a jakému smyslu odpovídá? Namítají: „Co znamená jakému smyslu? Cožpak smysl uměleckého díla není jeden?“ A v tom to je, že zřejmě není jeden; jeden smysl jest šabona/razítko pochopení/vědomí, otisknuté na dílo nebo kritikem interpretujícím dílo, například, Bělinským, nebo také samotným autorem; druhý smysl je smysl, vložený do samotné dynamiky tvorby sociálním zákazníkem, nebo kolektivem, jehož je básník propagátorem; a tento smysl, dynamizující zvukem tématu, především vyvolává v umělci odpovědní zvuk; umělec je ozvěna: „Takový jsi i Ty, básníku“, říká Puškin; umělec reaguje na objednávku rytmem, vůlí k tvorbě, vůlí k zobrazení, ale nikoliv rozumem/uvážlivostí, a ani emocí; rytmická konstrukce, to je téma objednávky v umělcově vůli; promyšlení zakázky umělcem ve vůli umělce; promyšlení zakázky umělcem je post-faktum; podobá se doprovodu; vůbec nejsem povinen svazovat tóny Beethovenovy hrdinské symfonie s Napoleonem; mohu v symfonii prožívat hrdinské úsilí komundů, ale ne Napoleonovo; nebo: si mohu místo Napoleona představit Alexandra Makedonského; nakonec: nemusím si představovat nic; a právě proto nejsou tóny symfonie bezvýznamné; pro hudebníky je podpůrný text nejčastěji textem vnuceným, připomínající nabízené berle těm, kteří neumějí chdit po tónech. Co se týče hudby, je to víceméně jasné muzikálně gramotnému člověku.

Co se týká poezie, tak jasné to není²⁹; předpokládá se, že poetický příběh má smysl, vyjádřený

27 „Ритм как диалектика“ и Медный всадник - издательство „Federace“, Moskva r. 1929, náklad 3000 výtisků.

28 Nemaje speciální aparaturu, dovolující analyzovat a graficky vytvářet spektra akustického záření během procesu ozvučování libovolného textu, A. Bělyj našel originální metodu konstrukce rytmických křivek básnického textu, dávající výsledky formálně shodné s výsledky, dosažené současnými technickými prostředky.

29 Opravdu, co se týče poezie, není to tak jasné. Proč? Nemyslíme si, že A. Bělyj nemohl odpovědět na tuto otázku, ale z nám nepochopitelných příčin to přechází mlčením. Je to jeho právo. My takové právo nemáme. Jak v hudbě, tak v poezii (ostatně v próze také) existují taktové a nosné frekvence. První jsou rytmy, interpretované jako formy díla; druhé jsou obrazy (v hudbě vyplňuje roli nosné frekvence melodie) interpretované jako obsahy. Nicméně, existuje rozdíl ve vnímání hudebního díla a „hudby“ řeči. Hudební obrazy týkající se vědomí jsou obrovské obrovské a proto vstupují do podvědomí přímo, míjejíce vědomí (nebo spíše obcházejí vědomí). To je důvod, proč lidé, mající strach zůstat o samotě s vlastními myšlenkami, také „honi“ současnou hudbu. V tom se projevuje síla vlivu hudby na lidskou psychiku, a v tom je i její nebezpečí. V dávné minulosti správně předpokládali tento rozdíl ve vnímání hudby obecně a „hudby“ slova. Platón: „Je třeba se vyhybat zaváděním nového druhu hudby, to vystavuje nebezpečí celý stát, stejně jako změna hudebního stylu je vždy doprovázena působením na významější politické oblasti.“ AUM č.2, M. Dickenson-Auner, str. 274. Obrazy psané a mluvené řeči obsahují míru, která je vždy subjektivní, a proto nemohou mít vliv na podvědomí, míjejíce kontrolu vědomí (samozřejmě je toto vědomí vnímá, ale není-li rozptýleno nebo zahaleno

v abstraktní myšlence; a tento smysl umělec vědomě sestavuje do obrazů příběhu; nejprve promyslí obsah, a potom k němu volí své obrazy.

To si myslí leckdo. Ale tak to není. Nejčastěji se objevuje vysvětlující kritik; a překládá obrazy do jazyka myšlenky; copak básník s dostatečnou zřetelností tyto myšlenky nepřevyprávěl? Ukazuje se, že nikoliv; ukazuje se, že i on si ne vždy uvědomuje myšlenku zakázky ve svém díle; Puškin se učí od „temného“ jazyka svých rytů³⁰.

“Я понять тебя хочу

„Chci Ti porozumět

Темный твой язык учу.”

Tvůj temný jazyk se učím (chci umět)“

Hauptman se přímo přiznal, že ne zcela zřetelně chápe obrazy svého „Potopeného zvonu“. Tudíž: je to nedostatek? A v tom to je, že nikoliv; v tomto odmítnutí dozachytit/dopochopit rytmy a obrazy³¹ se právě projevuje básníková skromnost, instinktivně uznávajícího, že reflexe vědomí ohraničené osobnosti Puškina Alexandra Sergejeviče neobsáhnou šíře a hlubiny sociálního tématu, procházející skrz něj od „my“, pro něj nejasně patrného, ale jasně slyšitelného sociálního kolektivu³². Toto téma, procházející skrz něj, se rozlívá do blíže neurčeného sociálního „my“, skládající se ze čtenářů, nejen pasivně přijímajících, ale i rozvíjejících, valících téma z pokolení na pokolení; smyslem práce zmíněných aktivních čtenářů není to, že při čtení vytaží abstraktní myšlenku tak, jako se z vařeného candáta vytaží nepoživatelná kostra; smysl učení je v zažívání candátova masa, které se posléze stane částí organismu; chemická absorbce postupuje do krve, posouvá se pulsem a dožaduje se nových činů životních projevů.

Nejnestravitelnější na candátovi je kost; a nejnestravitelnějším v uměleckém díle jsou z něj vytažené odrazy, patřící kritikovi své doby, nebo vědomí umělce, ohraničeného svou dobou; to, čím v nás žije Puškin nemá žádný vztah Alexandru Sergejeviči přemítajícím nad smyslem „Měděného jezdece“. Například, tento poslední může předpokládat, že psal „na počest“ carskému režimu; mezi tím živá existence obrazů v proudu jejich dialektiky na úrovni muzikálního protikladu volá „po klidu“; ale autoři jsou skromnější, než se zdá; ve správnou chvíli nepochybě mlčí o smyslu toho, co vložili do obrazů a rytů; a to proto, že oni, jako živí konstruktéři modelů, odpovídajícím, jimi vyjádřeným rytmem, dobře vědí, že existence obrazů v nich

alkoholem, tabákem nebo jinými drogami)

30 Tím, co řekl, jakoby autor ještě odmítal možnost existence „temného“ jazyka obrazů. Nevědomé obrazy člověka se od vědomých liší absencí kódu=míry=slova. V tom je projev „temnoty“ jazyka nevědomých obrazů.

31 Dobrá! Objevily se i obrazy. To znamená, že A. Bělý se nevědomky přiznává, že nerozeznává rymy a obrazy, které jsou podstatnou formou a obsahem libovolného textu. V poezii, stejně jako v hudbě, forma (frekvence taktů) lehce pojímá obsah (nosnou frekvenci), pokud jsou rytmy a obsahy **živé**, což znamená jejich přesnou míru souladu v každém období rozvoje kultury, v jejichž mezích umělec tvoří. Řeč je v podstatě o míře adekvátnosti (shodě) popisu procesu se samotným procesem. Plná shoda je pro člověka nemožná v důsledku jeho limitů. Pro Boha je taková shoda formy a obsahu, Boží míra, normou. Proto psaní Boží je v podstatě Boží tvorba. Přiblížení k Božské míře v poezii způsobuje zvláštní vztah k ní, který je následkem nevysvětlitelné přitažlivosti rytů (formy) a záhadnosti obrazů (obsahu). Pokusy soustředit v procesu čtení ve vědomí formy a obsahu je touha pozvednout se od nízké míry k míře vysoké, je projevem úsilí k pochopení Boží míry. Sourhenm to je dlouhý a trvalý proces tvorby, ve kterém se účastní mnohé generace a který může pokračovat stoletími a i tisíciletími: vše závisí na tom, nakolik autor oživil svou tvorbu, tj. přiblížil se k Božské míře. Puškin o tom v šesté oktávě Předmluvy „Domku v Kolomně“.

Но возвратиться все ж я не хочу
К четырехстопным ямам, мере низкой...
С гекзаметром... О, с ним я не шучу:
Он мне не в мочь. А стих александрийский?..
Уж не его ль себе я залучу?
Извилистый, проворный, длинный, склизкий,
И с жалом даже точная змея;
Мне кажется, что с ним управлюсь я.

Ale navrátit se nechci
k čtyřtopym jambům, **míře nízké**
S hexametrem... О, s ním nežertuji:
Neumím s ním. A verš alexandrijský?..
Už si ho nepřilákám:
Křivolaký, hbitý, dlouhý, kluzký,
a s žihadlem **úplně přesně** had;
Zdá se, že to s ním zvládnou.

32 „My“ zřetelně neviditelného, ale jasně slyšitelného kolektivu-pokusu A. Bělého předkládáme své pochopení vyjádření egregoriálního vlivu na básníka. Níže nazve egregory „v čase proměnlivými kolektivy“. Podrobněji o egregorech a jejich vzájemném vztahu s člověkem v Odbočení č. 2.

definuje náhodná témata, že toto vědomí je post-factum tvorby, že umělcovy úvahy stejně jako již bytí, nakolik již muzikální témata jsou její textová interpretace.

Kritik, poznamenaný rozumem své doby, nebo umělec přikládají dílu jen *tranzitní vízum generace* (námi zdůrazněno), předávající ho do živé mezigenerační výměny, aby dílo v pochopení a živé spolupráci generací rostlo významem; stejně jako kolektiv je původním tvůrcem tónů v umělcově duši je propagátorem, tak tón, vylétávající z reproduktoru *v proměnlivosti doby kolektivy* (námi zdůrazněno) vnímající získává odpovědní tóny; a každý odpovědní tón je novým reprodukováním díla a jeho nové pochopení; dílo začíná narůstat významy, jako zrno; nejprve je opuštěné; potom je klasem, dále skupina klasů; a nakonec je vlnícím se mořem klasů-významů; ale zrno sociální objednávky padá na kamenitou půdu a hyne tam, kde tranzitním vízem je vědomí umělce, proměňující se ve vlastnický znak firmy: „Moje“: a já vím, že „tohle znamená toto, a tamto zase toto“. Tak mluví umělci-vlastníci, nevnímající se, jako Puškin, ozvěnou kolektivu; ale jejich díla, převědomá, nebo sama existence obrazů se podřizuje osobnímu rozumovému chápání, nevzkvétá v průběhu staletí; to znamená, že smysl v nich neproudí. Čtenář, dotýkaje se podobných děl, společně netvoří; dílo hyne, protože rozumové chápání příliš tvrdě definovalo existenci svých obrazů.

Dílo se tvoří do aktu jeho početí v duši umělce – kolektivem od kolektivu a ke kolektivu: to je cesta tvorby; ale tato cesta nejde přes abstraktní vědomí, nýbrž skrz vůli³³; myšlení kolektivu tvořícího v umělci mu volí (diktuje); a na vůli reaguje vůle k rytmům; vůle inspiruje emoci (obraznost); tendencí umělce je vždy sdělný výsledek, produkt díla; čtenář jde z opačné strany; od výrobku se ponořuje do výrobního procesu, vžívá se v existenci obrazů; a tato existence v jeho duši vzbuzuje novou konstrukci vůle, končící úpravou příběhu novým sdělným výsledkem; pokud se tento výsledek střetává s příliš silně vyjádřenou smyslovou úvahou umělce, vždy značící „moje, neopovažuj se dotknout“, je čtenář, jako spolutvůrce, odmítnut; ale to znamená: je jím odmítnut umělec a ten zastarává.

Rozdíl mezi nestárnoucími umělci a těmi, co rychle zvětrávají, je v tom, že mají takt, který se nutně nepodřizuje existenci jejich obrazů a jejich vědomí, spokojující se jen s tranzitním vízem vnější smyslové podobnosti: vědí, že jimi nezačíná ani nekončí smyslová tvorba nad obrazy, že smysl se ozřejmuje nikoliv svou stabilizací do tendenčních úvah, ale rozšířením možností vzniku jiných úvah, nerušících jedna druhou, ale skládajících se v řekách v dialektickém kolektivu.

Křivka existuje neohrazenou úvahou umělce, ale samotnou schopností v nás šíří a unáší smysly obrazů; a interpretace básně křivkou v našem náčrtu je odpověď naší doby na otázku o tom, v čem je myšlenka básně; je možná jen v tom případě, pokud budeme vycházet z umělecké přítomnosti obrazů a rytmů, jako reálné existence, jako smyslového materiálu; a ono nezávisí na ustálených názorech o tom, co je myšlenkou „Měděného jezdců“.

Odhalením rytmického projevu básně v nás ona klíčí; skrz upevnění názoru včerejší autority o ní do běžného mínění ona umírá; nepotřebujeme jí.

V kolektivním vnímání světa se mění nikoliv samotná představa o smyslu; je dynamizován, tekoucí (živý); a akcentovaný ve vůli k tvoření.

Nyní je otázka o vztahu produkujícího kolektivu, sociálního objednatele, k reprodukujícímu kolektivu; zda se shodují v prostoru a čase. Nikoliv, neshodují.

Totéž platí o „Měděném jezdců“, nejnepochopenějším, těžkém Puškinově díle, i proto nesrozumitelném, že prostě bylo nad sílu své doby, a proto, že básník opravdu naschvál, vyhýbav se firemním značkám, tj. „toto znamená toto, a toto znamená toto“, se uchýlil k dvojznačnosti vyjádření. Ale podívejte se, co se stalo; ve světle čtení textu po křivce se podivně pozměnily reliéfy obrazů; v nich myšlenky; a probudil se skutečný smysl básně, přesně napsaný říjnem r. 1917, a nikoliv říjnem r. 1833.

33 Slovo „vůle“ v daném kontextu je jen palec, ukazující na jevy, které se v současné terminologii označují slovem „podvědomí“. Není náhoda, že v ruštině slova „vůle“ a „svoboda“ jsou synonyma. Podrobně o chápání lidské svobody a její role v procesu pochopení okolního světa v Odbočení č. 3.

Puškin splnil sociální objednávku; a k našemu údivu jsme zjistili, že v té době, jak si Puškin myslel, že jeho objednatelem byla ruinovaná šlechta, skutečný objednatel, jím nezjištěný, sotva slyšitelný, byl: historie ruského revolučního hnutí³⁴, bez újmy na prvotním smyslu básně, nezávislém na obrazech, ale zlehka je zakrývající; a když spadl tento závoj (lehká maska), prorocký smysl básně se objevil ve 20. století

Rytmická křivka je znakem skutečného smyslu, měnícího nepravý smysl: ona je existencí obrazů, definujících vědomí jak básníka, tak čtenáře k věčné multiplikaci a regeneraci v nich uloženého fluida, tj. dialektikou rozvíjejícího se smyslu.“ (str. 225 – 232.)

Odbočení č. 2

Lidem je vlastní geneticky podmíněná kompatibilita biopole, ale při této charakteristické podobnosti i informační rozdíly, které nesou jejich duše. Vyzařování „podobné“ informace mnohými lidmi na úrovni biopole organizace biosféry planety způsobuje energoinformační objekt, nazývaný v tradiční okultní literatuře jako egregor (rusky: soubornost). Ve vztahu k množství lidí, vládnoucími některou informační totožností, „podobností“, je egregor jejich produktem. Přitom jedni a ti samí lidé charekterem jimi nesené informace (a různými fragmenty jejich celkové informační zátěže) mohou odpovídat různým egregorům; to se týká i shody biopolí, tj. určitého nastavení energetiky člověka jako vysílače (příjmače), nezávislého ve vztahu k charakteru informace, považovanou za samostatnou. Z toho důvodu v různých časových periodách (a v různých momentech uvnitř jedné periody) mohou spolupůsobit s různými egregory, ale různé egregory mohou vykazovat energetický a informační vliv na jednoho a toho samého člověka, vzájemně současně se doplňující, střídající se mezi sebou, nebo vstupují do konfliktu za možnost *ovládání člověka*.

Egregor jako celek je jediný organismus, ale není tvořen hmotou, ale polemi, vlastními lidem, kteří do něj vstupují. Ve vztahu k němu struktura biopole každého člověka a skupiny lidí zaujímá stejné hierarchické místo, jaké ve struktuře individuálního lidského organismu zaujímají buňky, specializované orgány a jejich systémy. Rozdíl je pouze v tom, že „montáž“ organismu egregoru do jediné celistvosti v hierarchii vesmíru není uskutečněna na úrovni biomasy, ale na úrovni biopolí.

Přitom, podobně tomu, jako v lidském organismu probíhá proces obnovy buněk, tak se i lidé rodí v dlouhověkých egregorech a rostou v jejich péči; ale stavše se dospělými, svými biopoli podporují egregor v budoucnu do své tělesné smrti nebo odchodu z daného egregoru. Jednání lidí vcházejících do egregoru se jim koordinuje, doplňují vzájemně fragmentárnost, přiměřeně osobnostním možnostem každého člověka v určitém uceleném egregoriálně-cílevědomém procesu. Toto se realizuje přes dálkové kanály energoinformační výměny biopolového charakteru a má místo i, pokud lidé o sobě vzájemně nic nevědí: o každém z nich „ví“ egregor, kolektivní duch. Každý egregor je transpersonální (nad-osobnostní) faktor, schopný různorodého řízení a řízený ve větší, či menší míře lidmi.

Úměrně takovému chápání slova „egregor“, jedna ze stran objektivního společenského jevu, nazývaného „duchovní kultura“, je vznik a transformace společností vlastními egregory, kolektivních duchů, souborností.

Moc egregoru je mnohem větší, než energetická a informační moc osobnosti. Proto, pokud parametry nastavení energetiky osobnosti odpovídají určitému egregoru, pak egregor může energeticky porazit, chytit a unést, přetížít člověka nebo ho „sežrat“; to je možné v případě, pokud se v odpovídajícím energetickém nastavení člověk sám obrací ke společné informaci s egregorem ve svém vnitřním světě, nebo není schopen se odpoutat od egregoriálních pokusů vybudování této informace v něm, v jeho vnitřním chování, vědomém a „podvědomém“ vnímání světa a myšlení.

V případě ustanovení stabilního energetického kontaktu a minimální nutné informační jednoty s egregorem přes systém asociací, vzájemných vazeb pojmů i obrazů (včetně nepoznaných) vnitřního světa člověka, veškerá jím nesená informace (při absenci blokování přístupu k ní) může být egregorem v chování člověka aktivována. Takže egregor může člověku poskytnout přístup k dříve netypické osobnostní informaci (nebo do ní takovou v procesu biopolového kontaktu aplikovat) a přechodně více či méně efektivně blokovat paměť, intelekt či jiné úrovně a systémy v organizaci psychiky. Podle toho může být v úmyslech a chování člověka rozdílná egregoriální a osobnostní skladba.

Pokud je psychika člověka fixována na vzájemně antagonistické egregory, pak v dostatečně dlouhých časových intervalech bude jeho chování mimořádně nelogické bez k tomu viditelných vnějších příčin, tj. vnitřně konfliktní a vzájemně se vylučující (vzájemně se ničící). Kromě toho, může najednou a bez z venku viditelných a jemu samotnému pochopitelných příčin zažívat slabost a psychickou tíseň, poněvadž někteří ze vzájemně antagonistických egregorů ho mohou používat jako energetickou „dojnu krávu“, neboť jiné využití člověka jimi je potlačováno jinými, schopnějšími egregory nebo samotným člověkem; také bezdůvodným a nesmyslným může být i emocionální vzrušení, podobné opilosti.

Pokud má místo egregoriální vedení ze strany vzájemně neantagonistických egregorů, jejichž čas života překonává délku života lidského, potom je méně patrné v chování člověka a pro něho samotného, a pro lidi v jeho okolí, nežli v případě konfliktu mezi vedoucími egregory. Protože v tomto případě se vedení uskutečňuje v souladu s dlouhodobou, vnitřně neantagonistickou egregoriální strategií a začíná již v době formování osobnosti v dětství, to vyvolává iluzi osobní moudrosti a prozíravosti v důsledku toho, že přes egregor, tak či onak, je člověku dostupná osobní zkušenost a možnosti mnohých lidí v mnoha pokoleních. Kromě toho, egregor chrání před vstupem do situací, ve kterých by osobní nezpůsobilost vedoucího byla očividná. Přitom je možný jak sebeklam iluzí vlastní nebo cizí prozíravé moudrosti, tak i úmyslné a neúmyslné klamání okolí, vycházející z plně reálných statistik bezchybnosti převážné většiny člověkem přijmaných a doporučených rozhodnutí a činností.

V případě existence praktikujících mágů ve společnosti (šamanů, „senzibilů“), každý jim dostupný egregor (i včetně nelidských) je pro ně prostředek řízení životními okolnostmi a, konkrétně, společenstvím na základě zkreslování a potlačení svobodné vůle lidí, jejichž psychika je fixována na egregory, které „mágové“ kontrolují. To vede z jejich strany ve větší či menší míře k odstraňování živé víry lidí a Boha egregoriálními přeludy různého druhu. Také se pro ně může egregor stát prostředkem anonymního použití ve „svých“ cílech osobnostních možností jiných lidí, vstupujících do egregoru, pokud nejsou schopni objevit tematicky orientované vybuzení jejich psychiky z vnějšku přes egregor a nejsou schopni ochránit svůj vnitřní svět před napadením ze strany egregoru.

Přitom mág (šaman), který ovládá egregor, může být sám z vnějšku řízen jako biorobot prostředky, jdoucími za hranice možností jeho chápání vlivu na něj samotného, protože mág, stejně jako každý člověk, nemá vliv nad Prozřetelností Boží; jeho citlivost také není nekonečná; psychika je hierarchicky organizována, a ne všechny úrovně uvnitř jsou zcela prozkoumány, stejně jako úroveň vědomí. Nemusí si všimnout, že je řízen, v důsledku zablokování některých částí jeho psychiky a tak nevnímat své činy jako magii, řízení egregorem a pokus o vměšování se do psychiky jiných lidí za pomoci egregoru.

Kromě toho, mág (šaman) může být sám nevolníkem egregoru z důvodu biopolové energetické závislosti na něm, když pro něj obvyklá, komfortní úroveň jeho energopotenciálu se zabezpečuje na účet egregoriálního přerozdělení energie v jeho propěch. Pokus o svévolný odchod z egregoriálního vedení v zformované udržitelné egregoriální situaci bude v takovém případě doprovázen narušením biopolí mága-nevolníka, neschopným je dovést na jeho obvyklou komfortní úroveň energopotenciálu mimo egregor. Potom mág, který to pozná, „proklíná žalostný osud svůj“.

Podobná energetická závislost může být získána nejen v dospělosti, ale také být prostředkem toho, že člověk rostl a vyrostl pod egregoriálním vedením. V tom případě energetická závislost může být

informačně podepřena tím, že eggregoriální vedení ochraňovalo člověka celý jeho život před střetem s eggregoriálně cizí nebo eggregoriálně nepřijatelnou informací. V důsledku toho člověk může mít velmi ucelený charakter, ucelený světonázor, rozvinutou kulturu vnímání světa a myšlení, ale v jeho vnitřním světě prakticky nebude eggregoriálně nepřijatelná informace, ale při střetu s ní ve společnosti její vnímání a zpracování se budou zkruslovat, štěpit, blokovat se eggregoriálním vzruchem jeho psychiky jino tematickou orientací, přeludy, blokováním paměti nebo energetickým nepohodlím, narušujícím jednotu emocionální a smyslové struktury duše.

Je historickou realitou, že mnohé eggregory byly do historie lidstva nasazeny uměle, vytvořeny znachary s cílem zabezpečit řízení společnosti po jimi vybrané koncepci. Náboženské kultury odpovídající těmto eggregorům fixují lidskou psychiku na eggregory, zkruslovují vzájemné osobní vztahy člověka a Boha. Vliv na tok událostí za pomoci eggregorů různého druhu, vytvořených společností, je také jedním prvků magie v lidské kultuře.

Díky osobitostem, vlastních Vesmíru, lidé, projevující výmysly (svévůli) různého druhu, narušující harmonii ve Vesmíru, v podstatě se ocitají v oblasti „magie“, i když se za „mágy“ nepovažují a neovládají specifické postupy těch či oněch tradičních nebo netradičních škol magie. Úměrně tomu, jakákoliv volně přístupná umělecká tvorba je eggregoriální magie větší či menší efektivnosti; umělecká tvorba skrývaná před ostatními je více či méně efektivní používání metody podřízení objektu modelujícímu analogu, avšak neurčité ve smyslu adresáta magického vlivu.

Budeme-li rozebírat možnosti řízení proudu událostí v životě společnosti za pomoci některého eggregoru, potom je nezbytná systematická stabilní fixace psychiky množství lidí na eggregor, ve kterém se udržuje a modifikuje informace, charakteristická pro tu či onu koncepci řízení společnosti. V minulosti, fixátory psychiky lidí na eggregory byly náboženské kultury, ve kterých lež hojných tematicky orientovaných překrucování skutečných Zjevení potlačovala vzájemné vztahy lidí a Boha.

Odbočení č. 3

Ve své přirozenosti, tj. Božím Předurčením, je člověk nadán individuální pětici samostatných smyslových orgánů, pětici přijímacích receptorů, s jejichž pomocí jakoby snímá „informační kopie“ z jeho okolního a celostního vnějšího světa a formuje v individuálním vnitřním světě subjektivní obrazy objektivních jevů vnějšího světa. Na konci XX. století je na světě přibližně 6 mld. lidí, ale nejsou dva lidé, kteří by měli stejné otisky prstů. Na tom stojí současná daktyloskopie; však v tom je i projev individuálnosti hmatového smyslu. Na světě také nenajdete dva lidi z vnějšího pohledu s úplně stejnými ušními boltci, nosy, očima; v tom projevu (čistě vnějším) jsou individuálnosti (jedinečnosti) smyslů sluchu, čichu, zraku každého člověka z celého množství obyvatel naší planety. Stejně tak je to s chutí. Vnitřní projev jedinečnosti těchto smyslů je v prahu citlivosti.

Subjektivní obrazy věcí a jevů objektivního vnějšího světa, zformovaných v důsledku vzájemné interakce individuálních přijímacích receptorů (pět smyslových orgánů) a individuální psychické činnosti, a to je to, co nazýváme „informací“ v pojmu: „Vesmír je proces trojjedinnosti hmoty, informace a míry.“ Zvláštností tohoto druhu „informace“ - subjektivní kategorie - je to, že existuje jakoby odděleně od hmoty, míry a informace objektivních kategorií (které existují vždy nerozdílně) jen na úrovni podvědomí; na úroveň vědomí přechází (je-li možné to takto vyjádřit) po nalezení jejího kódu = míry slova. Stává se to ve snu, když je vědomí zablokované, ale podvědomí se aktivizuje a provádí intenzivní zpracování objektivních informací z vnějšího světa, patřící k této době. Sny „vidí“ a „slyší“ vnitřním zrakem a sluchem prakticky všichni (dokonce i ti, kdo to odmítají), ale převyprávět z „uviděného“ a „uslyšeného“ mnoho nemohou: jen ty obrazy, které disponují lexikální mírou. Tak nevědomé, mimolexikální obrazy získávají míru, tj. slovo a člověk může sobě a svému okolí převyprávět svůj sen.

A svoboda člověka, žijícího v individuálním a celostním světě, to je svoboda formování individuálních mimolexikálních (neuvědomělých) obrazů věcí a jevů na úrovni podvědomí. Jakmile

člověk začne převádět nevědomé obrazy do vědomých, jeho svoboda u toho končí, protože se se zde střetává se svobodou jiného jedince, disponujícího stejnými právy na straně svobody kódování svých individuálních obrazů ve vztahu těch samých věcí a jevů. V reálném, vnějším lidském světě, hmota, informace a míra jsou nerozdělitelné a existují jako trojjediný proces.

V tomto není nic nového: toto všechno bylo na Rusi známo již dávno, avšak popisovalo se to trochu jinou terminologií v národních pohádkách, příslovích, pořekadlech. Proto v ruštině vůle a svoboda jsou vědomím přijímány jako synonyma, i když tak docela to není: vůle je kategorie podvědomí; svoboda je kategorií vědomí. Pochopit rozdíl mezi „svobodou“ a „vůli“ je možné jen přes živou ruskou řeč, odrážející se v národních příslovích a pořekadlech. „Volnému vůle, spasenému ráj“, tj. dostat se do ráje, nelze slepě následovat své vášně, v opačném případě získáš je volné-mimolexikální subjektivní obrazy objektivních jevů. Proto svobodný je jen ten, kdo nejedná jen podle rozmarů a vrtochů, ale kdo je schopen intelektem ovládat svou vlastní psychiku. A na to je i ruské přísloví: „Rozumem nehřeší, ale vůlí“. Po čemž se stává pochopitelným proč „Svoboda, to je uvědomělá nutnost“, protože „Každému jeho vůle“. Ale to znamená, že „Jeho je vůle, jeho je i osud“, tj. každý má volnost (právo) mít své mimolexikální obrazy o individuálním a celostném světě, který ho obklopuje a *bezmyšlenkovitě* je v životě následovat, ale přitom si nestěžovat na svůj osud. Slovo „bezmyšlenkovitě“ je označeno z toho důvodu, že kódování mimolexikálních obrazů podvědomí slovem nutně vede k chápání svobody na úrovni poznání, jako vědomé nutnosti srovnávat své lexikální obrazy s lexikálními obrazy druhých lidí. Pokud člověk tomuto procesu neporozumí, dostává se do patové situace, kdy „Rozum chce, ale vůle nebere“. To znamená, že vědomí mechanicky přijímá slova, ale v podvědomí nevznikají jim odpovídající obrazy a proto se vědomá činnost blokuje. Nakonec, o rozdílu podvědomí člověka a zvířete: „Člověk má vůli, zvíře pobuzení“. Všechna rčení jsou uvedena ve slovníku V.I. Dála. Pobuzení, dle tohoto slovníku, je dar vrozený všem živočichům, vykonávat všechny potřeby podvědomě. V pobuzení živočichů jsou sloučeny do jednoho rozum a vůle, nebo myšlenka a srdce, v člověku rozdělené. Ohař hledá divokou zvěř pobuzením, tj. podřizuje se programu umístěnému v jeho psychice.

„Pobuzení“ zvířat je výsledek modelování Objektivní reality v psychice zvířete, za prvé, na úrovni genetické podmíněnosti psychických možností druhu, za druhé, výchovného vlivu, který na něj má okolí zvláště jeho a jiných druhů bez jejich pochopení. I živočichové odrážejí ve své psychice Objektivní realitu druhem obrazů s člověku neznámými vnělexikálními kódy. Ale hovořit o „pojmech“ ve vztahu k živočichům je možné jen na úrovni jejich schopností k lexikálním formám kódování jejich subjektivních obrazů. Běda! Pes má na celou různorodost těchto obrazů jeden kód (při různém emocionálním zbarvení): Haf! Kráva: Bů! Kočka: Mňau! atd.

Tak jsme probrali první polovinu spirálovitého procesu poznání. Každý člověk v procesu celého svého života patří paralelně do mnoha vzájemně se prolínajících sociálních skupin, lišících se jedna od druhé okruhem zájmů: rodinných, profesionálních, stranických, náboženských, nacionálních, mafiánských, atd. A pokud v takové základní skupině-rodině každé pronesené slovo nebo výrok, obvykle, vyvolává u členů rodiny společné obrazy ve vztahu k určitým jevům vnitřního a vnějšího lidského světa, pak při vcházení v každou další sociální skupinu mohou ta samá slova vyvolávat zcela jiné obrazy ve vztahu k přesně těmtýž věcem a jevům okolního světa. To se odráží v ruském pořekadle: „Ne každé slovo je každým pochopeno“. A v tom je také ukázka lidské svobody, ale ne té deklarativní, o které tak ráda spekuluje naše nezodpovědně žvanící „liberální“ (v překladu z AJ – svobodná) intelligence, ale skutečné, předurčené Shora. Slovo, slovní vyjádření, stávající se jednotným kódem pro množství individuálních obrazů ve vztahu k určitým věcem a jevům okolního světa ve, svým složením, dostatečně široké sociální skupině, se pro ni stává obecným pojmem. Ve výkladovém slovníku ruského jazyka V.I. Dála je výrok: „Louka, břeh, les tento se rozumí, potápí se, zalévá se každoročně“. Jinými slovy, pokud se množství individuálních obrazů zalévá/plní, zažehává se nějakým novým společným kódem=mírou=slovem, potom v masovém vědomí probíhá společný proces odumírání starého pojmu ve vztahu k jednomu a témuž všem společnému jevu vnějšího světa a přivádění na svět nového.

A teprve po ukončení celého závitů spirálního procesu poznání nové slovo nebo slovní vyjádření

jakoby ožívá, tj. stává se všeobecně užívaným, ale především, se také uchovává ve slovnících a textech, a pokud se nepoužívá, jakoby odumírá. A čím širší je ve svém složení skupina lidí, čím širší okruh zájmů představuje, tím závažněji a významěji v lidské činnosti vzniká všeobecně přijímané slovo-pojem. A tehdy nastane to, co básnickou formou vyjádřil básník N. Gumilev: „Slovem zastavují Slunce, slovem boří města“.

Pochopitelně, slovem nejen boří, ale i budují. Vše závisí na tom, obrazy jakých jevů, zda tvůrčích nebo destruktivních, vyvolává v podvědomí člověka konkrétní slovo nebo slovní vyjádření. Takto, druhá polovina spirály zobrazení-poznání vypadá následovně: slovo, stává se společným kódem pro množství individuálních obrazů, získává status pojmu ve vztahu k jistým objektivním jevům v konkrétní historické době rozvoje společnosti. Na základě toho, že vesmír je celostný a představuje proces trojjedinnosti hmoty, informace a míry, pak při existenci dvou složek: míry-slova a informace-obrazu, třetí - materializující se jev - se bezpodmínečně realizuje. Tak člověk, na rozdíl od živočicha, roztrhl infernální (zamknutý) kruh prostého zobrazení, převrátiv ho do spirály zobrazování – poznání. Tak člověk, část jediného a celostního světa, uskutečňuje Bohem mu danou možnost poznávat a řídit transformovat okolní svět věcí a jevů, což není dostupné zvířeti.

Při tom je důležité pochopit roli řízení. „Vůle“ a „svoboda“, jako kategorie nevědomí a vědomí, ukazující na možnosti člověku dané Shora konat buď v režimu „autopilota“ (na základě programů, uložených v podvědomí přes genetický kód, ale také prostřednictvím invaze do psychiky mimo vědomí nebo během procesu vzniknuvší vědomé sebevýchovy³⁵), nebo v režimu přímé „pilotáže“, tj. při dohodnuté interakci vědomí a podvědomí s ohledem na situaci, vznikající ve vnitřním a vnějším světě člověka. Avšak, před změnou vztahu frekvencí biologického a sociálního času³⁶, „pilot“ nebyl ve stavu stabilně kontrolovat program „autopilota“, tj. spojení mezi individuálními a obzvláště kolektivními nevědomím a vědomím ve své většině existovaly přímé, ale opačné (kontrola podvědomí ze strany vědomí) většinou nebyly a proto dav lehce podléhal vášním, což dovoľovalo jeho řízení obejítím vědomí přes podvědomí.

Židovský dav, jehož obraz je skryt pod jménem Jevgenij, není v tomto smyslu výjimkou³⁷.

35 Zaseješ čin, sklidiš dovednost; zaseješ dovednost, sklidiš charakter; zaseješ charakter, sklidiš osud.

36 Změna vzájemného vztahu etalonových frekvencí biologického i sociálního času:

Pokud z počátku expanze biblické civilizace přes technologicky neměnný svět prošlo mnoho generací, pak v naší době naopak na život jedné generace připadá několik technologických výměn, technických řešení, teoretických znalostí a praktických návyků, nezbytných pro udržení dosaženého a následného růstu sociálního statusu člověka.

Dále to bude objasněno podrobněji.

37 Prakticky současně s „Měděným jezdcem“ (1833-1834) téma šílenství davu, zvláštním způsobem vycvičeným v poušti, zasáhl jiný veliký ruský básník, Puškinův současník Fjodor Ivanovič Ťutčev. To jen potvrzuje objektivnost jevu, posuzovaného v rámci daného výzkumu.

БЕЗУМИЕ

Там, где с землею обгорелой
Слился, как дым небесный свод,
Там в беззаботности веселой
Безумье жалкое живет.

Под раскаленными лучами,
Зарывшись в пламенных песках,
Оно стеклянными очами
Чего-то ищет в облаках.

То вспрянет вдруг и, чутким ухом
Припав к растреснувшей земле,
Чему-то внемлет жадным слухом
С довольством тайным на челе.
И мнит, что слышит струй кипенье,
Что слышит ток подземных вод,
И колыбельное их пенье,

ŠÍLENSTVÍ

Tam, kde s ohořelou zemí
splynula, jak dým nebeská klenba,
tam v veselé bezstarostnosti
Žije bezmocné šílenství.

Pod rozpálenými paprsky,
zarývajícími se do hořící písku,
skelnými očima
Něco hledá v oblacích.

Tu najednou povstane a, citlivým uchem
přitisknuv se k rozpraskané zemi,
něčemu naslouchá lačným sluchem
S tajemným uspokojením na tváři.
A představuje si, že slyší vřící proud,
že slyší tok podzemních vod,
a jejich kolébavou píseň,

Hlava 7. Nebo to vidí ve snu?

Его отчаянные взоры На край один наведены Недвижно были.	Jeho zoufalé pohledy na jeden okraj zaměřeny nehybné byly.
--	--

V souladu se slovníkem V.I. Dála, zoufalý člověk, žijící bez rozmyslu, odhodlaný ke všem krajnostem, tj. posedlý. V Koránu se o takových říká: „Ale pokud by pravda následovala jejich nadšení, pak by rozvrátili nebe, a zemi, a všechny, kdo jsou v nich“ Súra 23, verš 73 (71) v překladu I. J. Kračkovského. Zoufalá práce, podle slovníku V.I. Dála: beznadějná, ztracená; minimálně i nebezpečná, hrozná. Podobná analýza informace ohlášené (fráze o zoufalých Jevgeniových pohledech) dovoluje zpřístupnit i informaci nevyřčenou, maniakální směřování židovstva za lživým, a pro lidstvo nebezpečným cílem. Proto dále jde, jakoby nesouvisející s předchozí větou, obrazný popis mocných a krutých, v mnohém destruktivních revolučních procesů, plynucích z „pobouřené hlubiny“ a v Rusku obyčejně vyprovokované prostřednictvím zvláštní aktivity židovstva.

Словно горы, Из возмущенной глубины Вставали волны там и злились, Там буря выла, там носились Обломки...	Jakoby hory, z pobouřené hlubiny zvedaly se vlny a vztekaly byla tam bouře, a nesly se úlomky...
--	--

A hned poté volání Jevgenije k Bohu kvůli nebezpečí:

Боже, Боже! там — Увы! близехонько к волнам	Bože, Bože! Tam - Běda! Vlny na dosah
--	--

Podle slovníku V.I. Dála, „v přeneseném významu je vlnou zvána jednosměrně se pohybující hromada, dav:

Народ волна волной валит. Мирская молва, что морская волна. Толпа волнуется — возмущается.”	Národ se vlna vlnou valí. Světová zvěst, co mořská vlna. Dav se bouří – pobuřuje“
---	---

V básni je slovo „vlny“ nejpoužívanějším ze všech a v textu je použito třináctkrát, přitom s velmi širokým spektrem nejrůznějších charakteristik: opuštěné, nové, hlasité, zlostné, děsivé, bouřlivé, jiné. Je ještě jedno poukázání (v „Úvodu“) na nějaký „nacionální“ odstín vln.

Вражду и плен старинный свой	Nepřátelství a zajetí dávné své
------------------------------	---------------------------------

Пусть волны **финские** забудут
И тщетной злобою не будут
Тревожить вечный сон Петра.

Ať vlny **finské** zapomenou
A marným vztekem nebudou
Jitřit Petruv³⁸ věčný sen.

Slovo „nacionální“ je v uvozovkách proto, že „v překladu z irštiny slovo „finn“ znamená „tajné vědění“, a v irských mýticko-epických tradicích je to hrdina, mudrc, prorok“³⁹, tj. v podstatě buď žrec, nebo znachar (v závislosti na tom, v čích zájmech koná: celé společnosti nebo nějakého klanu). Jinými slovy, aby se nenarušila celostnost vyprávění na úrovni druhé smyslové řady, pak v „Úvodu“ je řeč jinotajně o opozici znacharských davů, majících různé cíle ve vztahu k davům nacionálním.

Na konci „Druhé části“ básně se odkrývá obsahová stránka slova „vlny“ přes slovesný rým „tlačily se“:

Он узнал
И место, где потоп играл
Где **волны** хищные **толпились**
Бунтуя злобно вокруг него.

Poznal
I místo, kde potopa hrála
Kde se **vlny** dravé **tlačily**
Zlobně okolo něj **bouřily**.

Skutečně, dav není schopen smysluplných činů: může jen zlostně bouřit. Dále o příčinách strachu Jevgenije. Na úrovni první smyslové řady se bojí toho, že povodeň představuje nebezpečí pro Parašu, její matku a jejich obydlí.

Почти у самого залива —
Забор некрашенный да ива
И ветхий домик: там оне,
Вдова и дочь, его Параша,
Его мечта...

Téměř u samotné zátoky je
Plot nenatřený a vrba
A domek vetchý: tam jsou ony,
Vdova a dcera, jeho Paraša,
Jeho sen...

Na úrovni druhé smyslové řady je Paraša obrazem ruských národů. Tehdy židovský sen (ovšem nevědomý, protože všechno se děje ve snu) je vstoupit do této rodiny, ale ne v roli „bohem vyvolených“, nýbrž rovnoprávného člena a tak se spojit s Parašou. Ale co tomu brání?

Za prvé je to „Vetchý domek“, který je „Běda! Blízko k vlnám“. Idealistický ateismus „Starého zákona“ (v ruštině: „Vetchý zákon“) se ke konci 19. století nejen přiblížil ruským národům přes první vydání Bible v ruském jazyce, ale brzy byl jimi i překonán.

Za druhé je to vdova. Dle běžného vědomí je to prostě Parašina matka. Odhalení jinotaje druhé smyslové řady je v „Úvodu“.

Темнозелеными садами
Ее покрылись острова.
И перед младшею столицей

Temně zelenými zahradami
Se pokryly ostrovy.
A před mladším hlavním městem

38 Kdysi na tom místě, kde nyní stojí pod kameným sarkofágem Domek Petra I, rostla borovice. Borovice byla místními finskými kmeny považována za svatou, protože před záplavami se na jejich větvích objevovaly Eliášovy ohně. Začínaje se stavbou hlavního města, Petr nenašel nic lepšího, jak zničit místní svatyni. Borovici porazili, a setnuli zde tři místní čaroděje. Před popravou stihli vydat některá proroctví ve vztahu k dynastii Romanovců, ale také i slib pádu Peterburgu, což svým způsobem vyjadřuje boj národních znacharských klanů. „Nechť vlny finské zapomenou a zbytečnou zlobou nebudou“, je odrazem svérázného Puškinova pochopení opozice těchto klanů na emocionální úrovni.

39 „Mytologický slovník“ vydaný E.M. Meletinským. Vědecké vydavatelství „Velká Ruská encyklopedie“, „Lada – Makom“, Moskva, r. 1992.

Померкла старая Москва,
Как перед новою царицей
Порфиноносная вдова.

Vybledla stará Moskva,
Jako před novou carevnou
Vdova oděná v Purpuru.

O tom, že „ostrov“ je obraz řídící „elity“ se mluvilo výše. Slovo „ostrov“ se nerýmuje se slovem „vdova“ (v originálním znění básně – pozn. přek) jen tak. Na úrovni druhé smyslové řady je vdova obrazem monarchistické vlády ruské civilizace. Absence vdovina jména (na rozdíl od dcery) je zamlčeným poukázáním na to, že každá konceptuálně nesamostatná forma státního řízení je dočasná. Ačkoliv o vdovině muži v „měděném jezdcí“ není ani slovo, ale obraz tohoto „nebožtíka“, zůstávajícího mimo záběr, se nezjevně vyskytuje. Pokud „vdova“ je obraz formy vládnutí, pak „vdovin muž“ je obraz vládnoucí třídy, po celou dobu potenciálního nebožtíka. O tom vdova hovoří v 51. oktávě „Domku v Kolomně“ přímo, poté, co ji Paraša přitlačila otázkou o „záhadném“ zmizení Mavruši:

Обедня кончилась; пришла Параша.
—“Что маменька?” — “Ах, Пашенька моя!
Маврушка...” — “Что, что с ней?”
— “Кухарка наша...
За зеркальцем... вся в мыле...” — “Воля ваша,
Мне право ничего понять нельзя;
Да где ж Мавруша?” — “Ах, она **разбойник!**
Она здесь брилась!.. Точно мой **покойник!**”

Dopolední mše skončila: přišla Paraša.
„Co je maminko?“ „Ach, Pašenko moje!
Mavruška...“ „Co, co je s ní?“
„Kuchařka naše...
За zrcátkem... celá v pěně...“ „Jak je libo,
nic správně nechápu;
A kde je Mavruša?“ — „Ach, ona je **lupič!**
Oholila se tu!... Jako můj **nebožtík!**“

Ještě jednou vzpomeňme, že „Mavr“ je pseudonym německého žida Karla Marxe. V tomto smyslu je „Mavruša“ svérázný poetický palec ukazující na marxismus, jako exportní úpravu biblické koncepce řízení ruských národů, překonávajících na konci 19.století ve svém podvědomí idealistický biblický ateismus.

Palec ukazuje přesně (Ma-Vruša a **lupič**), protože už dávno je známo, že marxistická politická ekonomie byla postavena na smyšlených kategoriích, které nepodléhají praktickému měření v procesu hospodářské činnosti společnosti. Takovými jsou „nutná“ a „přidaná pracovní doba“, „jednoduchá“ a „složitá práce“, „nezbytný“ a „doplňkový produkt“ atp., plus je v tom chyba nebo trestuhodná lež (zlý úmysl) K. Marxe v otázce „Smithova dogmatu“.

Jednou z aforistických definic socialismu byla Leninova: „Socialismus je účetnictví a kontrola“. Ve vztahu k politické ekonomii to znamená, že jelikož v praktické hospodářské činnosti je měření kategorií marxistické polit-ekonomické vědy nemožné, tudíž není možné ani účetnictví a kontrola, a důsledek je, že není možný ani socialismus, ani přechod ke komunismu na základě marxismu.

Jinými slovy, marxismus vytváří svou propagandou pravdě-podobný (ale nikoliv pravdivý) popis procesů společensko-ekonomické činnosti a její popis je marxisty přijímán na víru, bez pochopení, protože zdravým rozumem není člověk schopen spojit smyšlené kategorie marxistického učení s životní realitou. Přitom při střetu s marxismem může každý jedinec udělat dva naprosto vylučující se závěry:

- Bud' přiznat svou omezenost a sklonit se před vykladači života na marxistickém základě, připouštět, že překonali to, co on sám nemohl překonat;
- Nebo přiznat, že on sám je při smyslech, ale potom si musí přiznat, že obsahově je marxismus pitomost a ti, kdo vykládají život na jeho základě, představují dohromady s jejich psychicky nenormální tlačenkou (stoupenci) politické aféristy s globálními aspiracemi.

V prvním případě se takový jedinec může směle řadit k marxistům; v druhém pak ke společnosti

lidí se zdravým úsudkem. A přitom v prvním případě bude společnost nějakým způsobem žít, předpokládaje, že moc, včetně finančně-ekonomické, náleží vykladačům života na základě marxizmu; tak budou přemýšlet také mnozí z těch vykladačů; ale reálná moc bude hlavně náležet těm, kdo vytvořil marxismus jako krytí pro svou reálnou úplnou svobodu konání (zvuči, zlovůli) ve vztahu k celým národům.

V druhém případě bude společnost nucena zformovat antimarxistickou sociologii, schopnou bránit její život před pokusy kurátorů marxizmu k jejímu vykořisťování ve svých cílech.

A za třetí, pro židovstvo po tisíciletí nevyřešená otázka:

Или во сне	Nebo to
Он это видит? иль вся наша	ve snu vidí? Nebo i celý náš
И жизнь ничто, как сон пустой,	Život je nic, jako prázdný sen,
Насмешка Рока над землей?	Výsměch osudu nad zemí?

Puškinova odpověď je krátká a zní jako historický ortel:

И он, как будто околдован,	A on, jakoby byl začarován,
Как будто к мрамору прикован,	Jakoby byl k mramoru přikován,
Сойти не может!	Sestoupit nemůže!

Jinými slovy, navenek Jevgenij „na mramorovém zvířeti sedí“, ale ve skutečnosti je očarován a přikován staroegyptským znacharstvem, zamaskovaným v koleně levitů, otrockou nutností být nemyslicí periferií biblického znacharstva, nejstarší a nejbohatší mafií. Současní antisemité jsou ve své většině také nemyslicí, neboť se nejvíce ze všeho trápí objasňováním zvláštní soudržnosti židovstva a jejich záviděníhodné houževnatosti v dosahování stanovených cílů. Celé tajemství jejich soudržnosti je v nevědomé konceptuální disciplinovanosti. Proti ní lze postavit jen vědomou konceptuální disciplínu společnosti jako celku, tím spíše, že koncepce alternativní k biblické - KONCEPCE SPOLEČNĚ BEZPEČNOSTI „Mrtvá voda“, prezentována v soudobé lexice, již existuje. Předvídal takovou možnost Puškin? Posuďte sami:

Вкруг него	Okolo něj
Вода и больше ничего!	Voda a víc nic!

Teprve po těchto slovech se poprvé objevuje Ten, jehož jménem je poéma nazvána:

И, обращен к нему спиною,	A, obrácen k němu zády,
В неколебимой вышине,	V neochvějně výšině,
Над возмущенною Невою	Nad vzbouřenou Něvou
Стоит с простертою рукою	Stojí s rukou nataženou
Кумир на бронзовом коне.	Modla na bronzovém koni.

Těmito slovy končí první část básně. Protože s „modlou“ se ještě nejednou setkáme, okomentujeme její roli ve vyprávění na závěr celého výzkumu. A zatím přejdeme k zhodnocení dalšího vývoje událostí, jejichž popisem je uvedena Druhá část.

Část druhá

Jedno vejce dvakrát nevysedíš!

Kozma Prutkov

Hlava 1. „Jiná“ a „nová“ voda

„Část druhá“ začíná popisem následků porevolučních otřesů:

Но вот, насытятся разрушением
И наглым буйством утомясь,
Нева обратно повлеклась,
Своим любуясь возмущеньем
И покидая с небреженьем
Свою добычу.

Nuž, nasytivše se ničením
A vyčerpavše se náhlým řáděním,
Něva nazpátky se vlekla,
Kochajíc se svým vzdorem,
A přezíravě opouštěla
Svůj úlovek.

Přináležíce k vyšší vrstvě a s jasnou představou, co je to „ruská vzpoura (revoluce), nesmyslná a nemilosrdná“, básník usiloval donést čtenáři poetickou formou nějaké, nejprve vnělexikální obrazy, které před ním vyvstávaly, jako „vzpomínky“ na budoucí bědy, přes které bude muset Rusko projít, než se zbaví periferie biblického znacharstva.

Так злодей,
С свирепой шайкою своей
В село ворвавшись, ломит, режет,
Крушит и грабит; вопли, скрежет,
Насилье, брань, тревога, вой!..
И, грабежом отягощенны,
Боясь погони, утомленны,
Спешат разбойники домой,
Добычу на пути роняя.

Tak lump,
se svojí bezcitnou bandou,
do vesnice vtrhnuv, láme, zabíjí,
ničí a krade; nářky, skřípot,
násilí, nadávky, poplach, hlasitý pláč!..
A, lupem obtěžkáni,
bojíce se pronásledování,
spěchají lupiči domů,
ztrácejíce lup po cestě.

Podílelo se na revolučním zmatku a rozkrádání židovstvo? Bezpochyby! Navíc ono, jako obvykle, jej vedlo, aby potom, co emoce bezmyslenkovitě bouřícího davu utichnou, na jeho ramenu, doslova jako pěna na hřebenech vln, se prorvalo k moci⁴⁰. Tak viděl Puškin porevoluční události a tak se opravdu i odehrály.

Вода сбыла, и мостовая
Открылась, и Евгений мой

Voda opadla, a dlažba
se odkryla, i Jevgenij můj

⁴⁰ V této souvislosti je možné vzpomenout židovskou anekdotu: Volodarský jde po Smolném náměstí, zachváceném revolučním zmatkem, a náhodou strčí do plešatého muže s bradkou. Přibíhá k němu rozhořčený Sverdlov: Cože? To je přece Lenin!!!

Volodkovskij: Jašo, já jsem jenom ze Států. Kdo je to Lenin?

Sverdlov: Tsss ... Celé je to jeho byznys.

Спешит, душою замирая,
В надежде, страхе и тоске
К едва смирившейся реке.

spěchá, duše trnouc,
v naději, strachu a smutku
k sotva se uklidňující řece.

Vzbudit revoluční nadšení, spustit v davu rozvratné procesy je mnohem snažší, než je zastavit a zavést na cestu rozvoje. To je důvod, proč řeka po povodni, jako obraz národa po emocionální erupci, výbuchů destruktivní nenávisti k utlačovatelům, je „sotva se uklidňující“.

Oslava vítězství emocionálně vydrážděného davu v jakékoliv revoluci je vždy iluzorní, protože její plody připadnou parazitům, pěně, pokrývající vlny národního hněvu, který dřívější vládnoucí „elita“ vnímá jako bezdůvodnou zlobu:

Но, торжеством победы полны
Еще кипели злобно волны,
Как бы под ними тлел огонь,
Еще их пена покрывала,
И тяжело Нева дышала,
Как с битвы прибежавший конь.

Avšak, oslavou vítězství plny,
ještě zlostně kypěly vlny,
jakoby pod nimi plál oheň,
pěna je ještě pokrývala,
a Něva těžce dýchala,
jako kuň, který přiběhl z bitvy.

Posledními dvěma řádky básník snímá vnější protiklad mezi již, díky předchozím pracem, známým obrazem davu jako koně (například Ruslanův kuň v básni „Ruslan a Ludmila“) a vodami Něvy v „Měděném jezdcí“. Liberální inteligence a její starodávný základ, židovstvo, je pěnou všech revolučních vln. Národ se jí zpočátku také kochá:

Путру над её берегами
Теснился кучами народ,
Любуясь брызгами, горами
И пеной разъяренных вод.

Po ránu nad jejími břehy
tísnila se spousta národa,
kochající se tříští, horami
A pěnou rozzuřených vod.

Poslední věta velmi přesně definuje předrevoluční stav davově-„elitární“ společnosti, jakým byl na začátku století v Rusku. Rozhoupávajíc státní koráb, tato „pěna“ se lehce a rychle adaptuje na změny kurzu, které vypracovávají zasvěcení navigátoři, ale vydávají je jakoby nezávislí kapitáni, šéfové stran. Z toho pochází i všem známé „Strana je náš kormidelník“ z písně sovětských dob. Ale na reálném korábu je každému námořníku známo: kormidelník kurz korábu neurčuje. To je práce navigátorů, privilegované části velitelského sboru.

Pro židovstvo je hlavní závčas přeběhnout zleva doprava nebo zprava doleva. Samostatně tohoto manévru nejsou schopni: je potřeba převozník.

Евгений смотрит: видит лодку;
Он к ней бежит как на находку;
Он перевозчика зовет —
И перевозчик беззаботный
Чрез волны страшные охотно
Его за гривенник везет.

Jevgenij se dívá: vidí loďku;
Běží k ní jak za objevem;
volá převozníka -
a převozník lehkomyšlný
rád přes strašné vlny
Za desetník ho veze.

Objevil se *lehkomyšlný převozník*, obraz globálního prediktora. Proč má tak zvláštní přívlastek: *lehkomyšlný*? Výchše bylo ukázáno, že transformace staroegyptského žrečestva v globální hierarchii

znacharů, používajících znalosti o uspořádání světa pro své sobecké cíle, přivedla současnou technokratickou civilizaci na hranici minimálně ekologické katastrofy. „... *Bůh není Bohem nepořádku, ale ladu. Tak bývá ve všech shromážděních svatých!*“ (Korintským I., 14:33), toto porovnání s nezodpovědností a lehkovážností globálního znacharstva signalizuje jejich antilidské cíle ve vztahu k uspořádání života na planetě Zemi (= cíle, v rozporu s Úmyslem Jeho).

Proč za desetník? Církevní hierarchie žije z „desátků“, desetiny všeho, vytvořeného produktivní prací společnosti. Každá církev (katolická, lutheránská, protestantská, pravoslavná) nezávisle na tom, zda to chápe nebo ne, je otevřená periferie globálního znacharstva, které je legitimní ve vztahu ke staroegyptskému žrečestvu. Proto církevní hierarchové, zpravidla, vedou spory mezi sebou a představiteli jiných náboženských konfesí jen o dogmatech a kánonech věrouky, ale libovolná molitba nezávisle na tom, ke které konfesi patří věřící, končí slovem Amin! Amen!... Amon!? A hlavně, ani jedna z církví nikdy otevřeně nezavrhl rasistickou doktrínu „Deutoronomia-Izajáše“. A navíc, v jejich symbolech víry není ani jednoho slova Krista, a ze svatého písma je odstraněno i samotné Poselství míru Ježíše Krista, nahrazeno „svatým zvěstováním“ od čtyř apoštolů. Tak je při vůli možné uvidět jediného a toho skutečného pána všech, mezi sebou o dogmatech věroučení bojujících církví.

O tom samém hovoří i ten fakt, že za Pompeiových časů se v Římě nejvyšší žrec egyptštinou obracel k bohyni Isis, a současný Římský papež má stejné pojmenování jako měl nejvyšší žrec starověkého Říma, Nejvyšší pontifik (Pontifex maximus). A i tiára „náměstka“ Kristova na zemi je přesná kopie pokrývky hlavy staroegyptského faraona, považovaného také za boha. Takže bez ohledu na cíle nebo přání hierarchů libovolné náboženské konfese, fixované na biblickou koncepci, všechny platí svůj „desátek“ globálnímu převozníkovi za své „legitimní“ právo přepravovat se „přes strašné vlny“ nacionálních davů v globálním historickém procesu.

Levitě a rabíni zde nejsou výjimkou, ačkoliv mají v tomto pohybu své zvláštnosti a „privilegia“.

И долго с бурными волнами
Боролся опытный гребец,
И скрыться вглубь меж их рядами
Всечасно с дерзкими пловцами
Готов был челн — и наконец
Достиг он берега.
Несчастный ...

A dlouho s bouřlivými vlnami
zápasil zkušený veslař,
a skryt v hloubi jejich řad
hodinu co hodinu s odvážnými plavci
připraven byl člun, a nakonec
dosáhl břehu.
Nešťastný...

Proč je Jevgenij nešťastný? Co je příčinou neštěstí židovstva? Abychom odpověděli na tuto otázku, musíme pochopit druhou a třetí smyslovou řadu obrazu Něvy v době jejího rozvodnění.

V první části poémy jsme byli svědky, jak Něva během povodně tekla zpět. V souladu s první smyslovou řadou to znamená, že se změnil směr toku a změnilo se i označení břehů: pravý břeh se stal levým a levý pravým.

V druhé smyslové rovině je zde Něva obrazu davu, který pod vlivem západních větrů neočekávaně změnil smýšlení od nehybně patriarchálních k bouřlivě revolučním, destruktivním.

Ale v básni je i třetí smyslová řada, podle které je Něva („řeka času“) během změny směru toku obrazem kvalitativní změny míry poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času v globálním historickém procesu.

Tento dříve neznámý jev, kvalitativně odpovídající novému informačnímu stavu, do kterého lidstvo vešlo ve 2. polovině 20. století, je třeba objasnit zvlášť.

Behaviorální reakce libovolného systému na vliv vnějšího okolí nastupuje na základě informačního zabezpečení, charakteristického pro každý z nich. Toto tvrzení je opodstatněné i ve vztahu k živým organismům. Ve zvířecím světě informační zabezpečení chování nazývá věda, zaprvé, instinkty a nepodmíněnými reflexy, které jsou podmíněné geneticky každému druhu; a, zadruhé, podmíněnými

reflexy, ve kterých se odráží osobní zkušenost živého organismu v adaptaci na své prostředí, a která se geneticky nedědí při střídání generací.

Čím vyšší je organizovanost biologického druhu, tím větší je podíl a absolutní objem geneticky neděděných informací ve struktuře informačního zabezpečení jeho příslušníků.

U nejorganizovanějších druhů geneticky předávaný program rozvoje jeho příslušníků předurčuje „dětství“. Během „dětství“ rodiče *a/nebo celkově starší generace* utvářejí v rostoucím pokolení geneticky nepodmíněné reflexy, odrážející zkušenost starších *žijících* generací.

Člověk rozumný, jako biologický druh, se při takovém pohledu liší od světa zvířat především tím, že díky slovní řeči, výtvarnému umění, literatuře atp. každému dalšímu pokolení je k osvojení dostupná nejen zkušenost a životní návyky žijících dospělých generací, ale na té či oné úrovni i kulturou⁴¹ zafixované zkušenosti a životní návyky *předchozích* generací.

Při takovém vnímání je možné informační stav společnosti definovat: na úrovni biosféry podmíněnosti - geneticky osvojená informace od všech příslušníků minulých generací; na úrovni sociální podmíněnosti - geneticky nepředávaná informace, chránící paměť živých, ale také zafixovaná na společností zrozených materiálních nosičích⁴² informace, tj. v kulturních památkách, využívaných⁴³ alespoň jednou osobou.

V tomto kontextu se kulturou rozumí veškerá geneticky nepodmíněná informace, společností chráněná a předávaná z generace na generaci na základě sociální organizace (společenského způsobu života). Informační stav společnosti je stav informačního zabezpečení jejího chování, podmíněný biologicky a sociálně (kultura). Při tom je geneticky předáván (zafixován) potenciál osvojení kulturního dědictví předků a jeho dalšího přetváření každým novým pokolením, ačkoliv samy kulturní vymoženosti se geneticky nepředávají.

Život společnosti je proces obnovování jejího informačního stavu, probíhající jak na úrovni fyziologie látkové výměny při početí dětí, tak na úrovni přetváření kultury společnosti. Při výměně generací se v ní na úrovni biosférické podmíněnosti obnovují v genealogických liniích kombinace genetických kódů, tj. genotypy mnoha žijících osob druhu Člověk rozumný. Na úrovni sociální podmíněnosti probíhá proces obnovy aplikovaných teoretických znalostí a návyků, v jehož důsledku nové technologie a technická řešení vytěsňují předchozí řešení stejného určení a celkově se rozšiřuje množství technologií a technických řešení.

Je možné hovořit o rychlosti průběhu *procesu informační obnovy* jak na úrovni biosféry podmíněnosti, tak na úrovni sociální podmíněnosti.

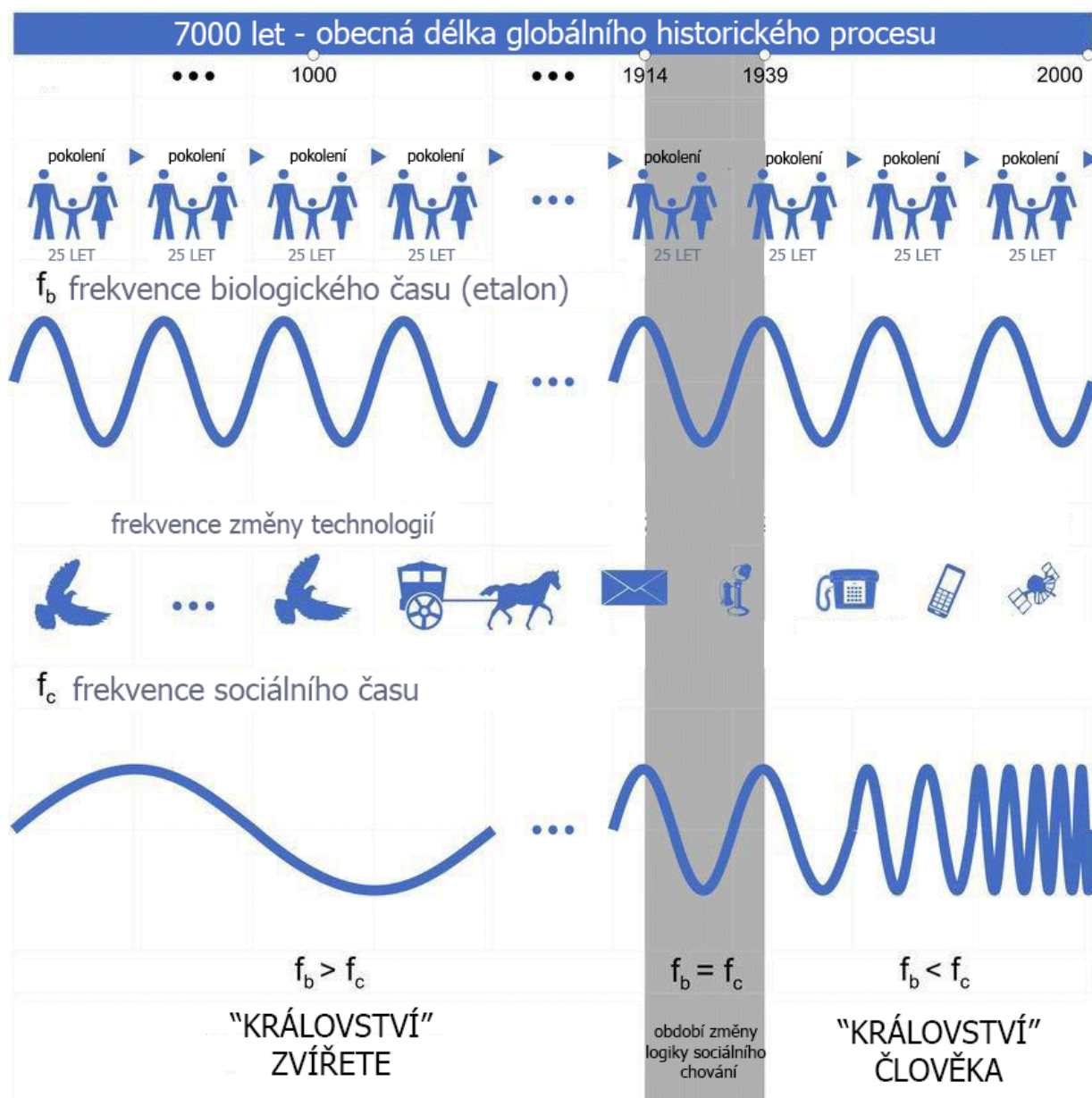
Jako míru rychlosti na úrovni biosférické podmíněnosti je možné vzít statistický průměr věku rodičů při narození jejich prvního potomka; buď délku aktivního, tj. pracovního života; nebo dobu, během které probíhá 50% (nebo jiná statisticky standardní) obnova populace atp. Ale všechny tyto veličiny jsou statisticky provázány a hranice jejich změny jsou biologicky předefinovány normální genetikou druhu.

Další text je třeba obrazně spojit s obr. 4.

41 Také na biopolové úrovni její organizace, i když na biopolové úrovni se také vyskytuje značná část geneticky předávané informace.

42 Biopole jsou také materiální nosiče.

43 Nebo podporovaných někým na biopolové úrovni organizace.

Obr.4 – změna poměru frekvencí sociálního a biologického času.

Na úrovni sociální podmíněnosti jako míry rychlosti procesu je možné vybrat čas změny libovolných parametrů kultury, například kulturologové často uvádějí dobu, během níž dojde ke zdvojnásobení objemu vědecko-technických informací. Protože informační kapacita společnosti má své hranice, a civilizace je také založena na výrobě, je průkaznější vybrat čas „morálního“ zastarávání a smrti techniky a technologií nebo statistiku, sestavenou z množiny sociálně významných technologií a technických řešení, určujících kulturu výroby.

Ale otázka rychlosti toků procesů v životě společnosti je spjata s otázkou výběru etalonu času, nezávisle na tom, zda je tento fakt chápán či nikoliv. V principu, jakýkoliv proces, podléhající periodizaci, může být vybrán v roli etalonu - měřiče času. Ve vztahu k lidstvu je možné tímto způsobem zavést pojem biologického a sociálního času. Úměrně tomu lze historický čas měřit v jednotkách astronomicky podmíněného času, jak je zvykem v naší době; lze ho měřit i dobou vlády, jak je to ukázáno v Bibli, a co je dosud používáno v Japonsku, tj. na základě biologické podmíněnosti; je možné měřit i na základě sociálně podmíněného (kulturologického) etalonu.

V jakémkoliv případě astronomický etalon, biologický etalon a sociální (kulturologický) etalon času mohou být navzájem porovnány (vztaheny). Je možné vysledovat, jak se měnil vztah frekvencí procesů-etalonů biologického a sociálního času v historickém vývoji Západní a globální civilizace

ve vztahu k pro ně společnému etalonu astronomického času.

V každé genealogické linii, dle statistického průměru, se rodičům jedenkrát za 15 – 25 let⁴⁴ narodí první potomek. Doba aktivního života má přibližně stejnou délku. V souladu s tím může být frekvence biologického času vyjádřena $f_b = 1/(25 \text{ let})$. Charakterizuje rychlost obnovy informací v populačním genofondu a liší se jen málo v celé historii.

V životě technokratické civilizace dominuje nepřetržitý proces vytěšňování zastarávajících technologií a technických řešení řešeními novějšími, ale se stejným určením. Proto je možné vypočítat statisticky průměrnou periodu obnovy všech technologických, sociálně důležitých vědomostí, „Ts“ v každé historické epoše. Jako etalon frekvence sociálního času je možné vzít frekvenci $f_s = 1/T_s$. Charakterizuje rychlost obnovy sociálně významné informace, jenž se nepředává geneticky přes fyziologii, ale prostřednictvím kultury, šířené společenským uspořádáním (sociální organizací), z pokolení na pokolení. Tato frekvence f_s v čase nepřetržitě vzrůstala: za času faraonů, Kazatele, Ježíše a prvních století našeho letopočtu, kdy se utvářela a získávala na významu biblická koncepce řízení, tvořila veličinu řádu $1/(\text{sto let})$; v současnosti se standardní frekvence sociálního času sestává $1/(10 \text{ let}) - 1/(5 \text{ let})$, v závislosti na tom, o jaký znalostní obor jde.

Jinými slovy, v době, kdy bylo ohlášeno Deuteronomium, sociálně významné množství technologií a technických řešení se v průběhu staletí neobnovovalo, a technicky téměř neměnným světem prošlo mnoho generací. V naší době se sociálně významné množství technologií a technických řešení obnovuje rychleji, než jednou za 10 – 15 let, a technosféra, obklopující člověka, se stačí během aktivního života jedné generace obměnit několikrát. Tzn. změnil se poměr standardních frekvencí biologického a sociálního času (bývalo $f_s \ll f_b$; nyní $f_s > f_b$), viz schéma na obr. 4.

Tato změna poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času, byla vnímána některými básníky, vědci a mystiky v období konce 19. a poloviny 20. století, ale stala se jasně vyjádřenou, otevřenou všeobecnému vnímání a porozumění až na konci druhé poloviny 20. století, kdy se během života jedné generace stihly vícekrát obměnit nutné znalosti a praktické návyky⁴⁵.

A všechna teoretická schémata, popisující tematiku vzájemných vztahů společnosti s jejím kolektivním vědomím a nevědomím, sestavená před touto změnou vztahů etalonových frekvencí, po ní ztrácí svou užitečnost, pakliže vůbec nějakou v minulosti měla. Je tomu tak proto, že při novém vztahu etalonových frekvencí biologického a sociálního času motivace chování, logika sociálního chování, vlastní předchozímu vztahu etalonových frekvencí vedou k sebeustrukci předcházejícího uspořádání společenského života, předcházejících typů sociální organizace civilizace.

Při biblickém poměru frekvencí etalonů biologického a sociálního času, statisticky převládalo následující: jakými vědomostmi člověk disponoval ve svých 25 letech, s těmi vědomostmi také zemřel. Získávání nových vědomostí během celého aktivního života bylo údělem menšiny společnosti, a nikoliv její většiny. A sociální organizace byla postavena na statistice nepostradatelnosti a nahraditelnosti nositelů praktických vědomostí a dovedností, díky čemuž nositelé vzácných sociálně významných znalostí měli možnost diktovat monopolně vysoké ceny za produkt své činnosti ve společenském sjednocení práce (při dělbě specializací). Získání užitečné dovednosti, dosud ve společnosti neznámé, dávalo jejímu objeviteli a prvním nositelům a/nebo jejich potomkům možnost vyšvihnout se na schodech sociální pyramidy davo-„elitarismu“ a celý svůj život stabilně zaujímat toto postavení, a rodině také dávalo možnost udržovat předkem kdysi vybojovaný status při výměně generací. To bylo možné minimálně při emigraci do jiného státu, pokud v rodném státě pání davově-„elitární“ pyramidy pro něj nemohli/nechtěli najít volné „korýtko“ nebo se štiliti společnosti bývalého „plebejce“. Tak se do konce 19. století stavěla sociální pyramida na základě regulace přístupu ke vzdělání těm či oněm sociálním skupinám, a

44 Roky – jednotky měření, založené na astronomickém etalonu.

45 To je výrazně vidět v letectví: od roku 1910 do počátku 60. let se během života jedné generace vystřídaly tři pokolení tříd letecké techniky: dvouplošníky z dřeva a látky, skutečn'á letadla ze dřeva a lehkých slitin, proudová letadla ze speciálních slitin a oceli. Ještě rychleji probíhalo střídání počítačových technologií převážně ve 2. polovině 20. století.

jedenkrát vše nabíflav na univerzitě, bylo možné s těmito znalostmi a dovednostmi vystačit celý život.

Při biblickém poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času, protože kultura se během života jedné generace významně neměnila, nebyl mezi lidstvem a ostatními druhy planetární biosféry principiální rozdíl v tom smyslu, že informační stav společnosti se obecně měnil rychlostí střídání generací, přesně tak, jako se informační stav ve světě zvířat měnil rychlostí střídání generací. A v tomto smyslu historie ne-zvířecího života lidstva celkově začíná až změnou poměrů etalonových frekvencí biologického a sociálního času. Tomuto poměru frekvencí také odpovídala nadvláda kódující psychiky pedagogiky, jejímž cílem bylo neodhalit tvůrčí schopnosti člověka, nenaučit ho vnímat a chápat svět samostatně, vzpomínaje historická dědictví kultury, ale natlouct mu do psychiky dědictví minulosti, uznávané autoritami. Zkrátka, škola útlaku dominovala nad školou tvůrčí.

Ale při současném vztahu etalonových frekvencí biologického a sociálního času, nabíflav jedenkrát za život specializaci na vysoké škole, není možné již celý život parazitovat díky kdysi vlastním přičiněním získaným vědomostem, vyprodukovaným ale předky, protože vědomosti zastarávají rychleji, než perioda aktivního života jedné generace, která průměrně netrvá déle než 15 – 25 let. Abyste celý život učili společnost na základě principů kódující pedagogiky, je nezbytné disponovat druhou paralelní společností, složenou jen z učitelů a patronů. To není možné, proto sebevzdělávání na základě počátečního vzdělání (jako startovní linie) je jedinou možností udržení kvalifikace v nových historických podmínkách.

Škola šprtání se přežila, ale její oběti stále ještě žijí a působí nepřiměřeně okolnostem a zhoršují je, protože staré vědomosti a dovednosti zastarávají, ale získat samostatně nové v pracovním procesu neumí. V těchto podmínkách disponují převahou ti, kteří jsou schopni samostatně chápat svět, takový, jaký je, správně chápat, co se právě děje a řešit vznikající problémy na základě vlastního intelektuálního úsilí a koordinace úsilí druhých, a ne ti, jenž znají mnoho hotových receptů na řešení problémů, jak tomu bylo v minulosti.

Protože v základech sociální hierarchie ležela přímo nebo nepřímo gradace společnosti podle kvalifikace a specializace ve společenském sdružení práce, pak při současném poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času se sociální hierarchii osobností - nositelů kvalifikace a specializace - jeví jako nemožná, protože ztráta hodnoty předchozích aplikačních dovedností a znalostí sráží jedince z hierarchických pozic, které zaujímají. Na vyšší stupně se dostávají ti, co měli v minulosti nižší postavení, ale získali kvalifikaci a specializaci odpovídající společenským potřebám a umožňující jim inkasovat za svou práci vyšší cenu. Tento proces probíhá v mnohém nevypočitatelně, a, jako následek, neřízeně ze strany vládnoucích společenských struktur. A z toho důvodu celý tradiční systém vzdělávání, ale také profesionální příprava a rekvalifikace, založená na principech kódující pedagogiky, nemůže pomoci udržovat hierarchicko-osobnostní uspořádání společnosti.

Objektivní jev, který jsme nazvali *změnou poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času*, je vlastní charakteristikou globálního sociálního systému, ze kterého není úniku. Je to informační proces, který probíhá v hierarchicky organizovaném systému. Z teorie kmitání, teorie řízení je známo, že pokud v hierarchicky organizovaném víceúrovňovém systému probíhá změna frekvenčních charakteristik procesů, probíhajících na každé z jeho úrovních, pak systém přechází do nového režimu chování. To je obecná vlastnost hierarchicky organizovaných systémů, do jejichž třídy celkově náleží i lidská společnost jako celek, i hierarchicky organizovaná psychika každého jedince.

Toto je společná vlastnost hierarchicky organizovaných informačních systémů. Ona ve vztahu k životu společnosti předurčuje kvalitativní změny v psychologii množství lidí, v morálně-etické podmíněnosti a zaměřenosti jejich činnosti, ve volbě prostředků dosažení cílů; předurčuje kvalitativní změny toho, co lze nazvat logikou sociálního chování: je to masová statistika psychologie osob, projevující se v reálných faktech života.

Nějaké představy o těchto složitých jevech sociálního života měli lidé i ve vzdálené minulosti, ale

protože míra jejich porozumění byla dostupná jen úzkému kruhu zasvěcených, pak povědomí o možnostech jejich projevů v budoucnosti se předávali z generace na generaci obvykle ve formě podobenství na způsob súfijské alegorie „Jak se mění vody“:

Jednou se Chidr, Mojžišův učitel, obrátil k lidstvu s varováním.

„Nastane takový den,“ řekl, kdy všechna voda na světě, kromě speciálně uschované, zmizí. Namísto ní se potom objeví jiná voda, z které lidé ztratí rozum.

Jen jeden člověk pochopil smysl těchto slov. Vzal velkou zásobu vody a uschoval ji na spolehlivém místě. Poté čekal, kdy se vody změní.

V předurčený den vyschly všechny řeky, vyschly studny, a tento člověk, odebrav se do svého úkrytu, začal pít ze svých zásob.

Když ze svého úkrytu spatřil, že řeky obnovily své toky, sestoupil k druhým synům lidským. Zjistil, že ostatní hovoří a přemýšlí naprosto odlišně než před tím, nechápou ani to, co se snimi stalo, ani to, před čím je varovali. Když se snimi pokoušel promluvit, pochopil, že ho mají za blázna a projevují mu nepřátelství nebo soucit, ale vůbec ne porozumění.

Zpočátku se k nové vodě ani nepřiblížil a každý den se vracel ke svým zásobám. Nicméně nakonec se od nynějška rozhodl pít novou vodu, protože jeho chování a myšlení, vydělující ho z kruhu ostatních, učinily jeho život nesnesitelným. Napil se nové vody a stal se takovým, jako všichni. Tehdy dočista zapomněl na své zásoby jiné vody, a lidé v jeho okolí se na něj začali dívat jako na blázna, který se záhadným způsobem vyléčil ze svého šílenství.

Tato alegorie přežila staletí. Jen ve formě podobenství ji můžeme chápat v tom smyslu, že řeč není o nějaké „transmutaci“ přírodní vody (H₂O), ale o jakési jiné „vodě“, charakteristické pro společnost, která v jejím životě, v určitém smyslu, je některými kvalitami analogická roli vody v životě planety Země.

Takovou obdobou vody (H₂O) je ve společenském životě kultura, veškerá geneticky nepřenášena informace, předávaná z generace na generaci při jejich směně. Přičemž materiální památníky a kulturní objekty jsou projevem psychologické kultury (kultury chápání světa, kultury myšlení, kultury pochopení toho, co se děje), jejíž každá etapa rozvoje předchází každé etapě rozvoje materiální kultury, zachycující (materializující) psychickou činnost lidí.

Dávný Súfi mohl mít vizi/předtuchu o změně kvality kultury v „mimolexikálních“ obrazech, a tímto způsobem měl nějaké představy o každém typu „vody“. Ale stěží by byl jednotně pochopen svými současníky, majícími představu jen o typu „vody“ (kultury, morálky a etiky), ve kterém sami žili, a ti by těžko tuto alegorii předali přes staletí. Nicméně, legenda jako jinotaj přežila mnohé generace a stala se pochopitelnou nezasvěceným až poté, když proběhla změna etalonových frekvencí biologického a sociálního času a společnost vstoupila do procesu změny logiky chování.

Přirozeně, z úhlu pohledu člověka, žijícího v jednom typu kultury, možnost se náhle ocitnout v jiném, kvalitativně jiném typu kultury, znamená vypadat v ní jako šílenec a vyvolávat vůči sobě nepřátelství (protože jeho aktivity, podmíněné předchozí kulturou, mohou být ničivé směrem ke kultuře nové) nebo soucit. Sama společnost, žijící jinou kulturou, bude z úhlu pohledu toho, kdo se v ní náhle octne, také vypadat jako blázelec na svobodě.

Žijeme v historické době, kdy změna poměrů etalonových frekvencí biologického a sociálního času již proběhla, ale utváření nové logiky sociálního chování, jako statisticky převládající, ještě neskončilo. Formování logiky sociálního chování, odpovídající novému vztahu etalonových frekvencí, probíhá v naší době a každý z nás se ho účastní jak vědomě cílevědomě, tak i nevědomě na základě v minulosti naučených/osvojených automatismů chování. **Ale každý podle své vůle, podmíněné jeho mravností, má možnost vědomě si, odpovídaje za následky, pro sebe vybrat ten či onen životní styl.**

Ti, kdo pokračují v předchozí logice sociálního chování: vzhůru po schodech sociální pyramidy nebo udržet vybojované úrovně, se budou stále častěji střetávat s rozčarováním, protože v momentě dosažení cíle, nebo ovládnutí prostředků k jeho získání, společenský význam cíle zmizí, nebo se změní osobní ohodnocení jeho významu. To předurčuje výběr cílů podle jejich stability v čase.

Přitom vyšší význam budou mít „věčné hodnoty“, jejichž ovládnutí uchovává svou důležitost nezávisle na změně technosféry a výsledcích vědy. Být člověkem v harmonii s Bohem a biosférou, se předurčeně stane při novém poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času, nepomíjivým soběstačným (samodostatečným) cílem pro každého jedince zdravého morálně a intelektuálně, a tomuto cíli bude podřízena celá sociální organizace života a moci. Všichni, kdo zůstanou otroky každodenní marnosti, jsou předurčeni k zavržení (sebelikvidaci) biosférou Země.

Všichni představitelé lidstva, jako systému v Zemské biosféře, kteří nejsou schopni včas zareagovat na změnu poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času, jsou odsouzeni k zavržení Zemskou biosférou, přecházející do jiného režimu svého bytí pod vlivem lidské činnosti posledních několika tisíc let.

A všechny praktické psychologické testy⁴⁶, vytvořené na základě vzhledů klasických psychologických škol, neberou v úvahu tuto objektivní změnu frekvenčních charakteristik informačních procesů v současné civilizaci, která proběhla ve druhé polovině 20. století, v důsledku čehož společnost získala nové vlastnosti. Podle všeho se takovéto psychologické testy ukazují jako necitlivé na mnohé psychologické jevy, a na jejich základě se vydávají chybná doporučení, především v oblasti výběru a umístění kádrů.

Hlava 2. Svoboda zániku

Po takovém vyjasnění můžeme hovořit o příčinách Jevgeniova neštěstí. Je dobře známo, že židovstvu je vlastní zvláštní přizpůsobivost ke změnám okolního prostředí. Protože pro židovstvo jsou všichni ostatní lidé jen prvky tohoto prostředí, pak je nezbytné vyznat se v příčinách jeho neobyčejných mimikr/krytí. Pak je možné pochopit i všechny překvapující, tak dlouhodobou stabilitu při směně generací této odlišné od všeho ostatního lidstva společnosti. Příčina spočívá v jejich zvláštní dispozici k abstraktně-logickému samostatnému myšlení, které je spojeno s převahou činnosti levé hemisféry nad pravou, odpovídající za předmětno-obraznou procesní činnost člověka. Tato jejich zvláštní vlastnost jim dávala svého času i určité výhody před ostatními národy, protože dovoľovala v rámci biblické logiky sociálního chování s větší, než jiní, pohotovostí modelovat nové informační situace, vznikající v globálním historickém procesu, a nacházet optimální řešení k adaptaci na ně.

Revoluce r. 1917 v Rusku začala během období změny poměrů etalonových frekvencí biologického a sociálního času. Levák Jevgenij během období, předcházejícího povodni se nacházel na levém břehu. Něva, jako obraz řeky času začala plynout zpět, tj. levý břeh se stal pravým a Jevgenij, invalida na pravou hemisféru, se samozřejmě zaměřil na levý břeh. A ne náhodou právě v tomto období sdělovacími prostředky, plně podřízenými židovstvu, usilovně probíhala záměna kódu obrazu pravoty všech jevů sociálního života (pravda, spravedlnost, správnosti, řízení) na kód levoty. Jinými slovy, vše levé se prohlašovalo za pokrokové, a pravé za konzervativní. Tak se v lidských myslích usadila smyslová absurdita, protože „leví“ byli v podstatě donuceni bojovat za pravou věc, dokud J.V. Stalin ke konci tohoto šíleného období záměny pojmů, připadajícího na začátek druhé světové a Velké vlastenecké války, nepostavil vše na místo: „Naše dílo je pravé, vítězství bude za námi!“ (Наше дело правое, победа будет за нами!)

Tak rychlá změna pojmů, dokonaná s aktivní účastí židovstva, stála Rusko nemalou cenu. Ale nepřinesla štěstí ani samotnému židovstvu:

Несчастный
Знакомой улицей бежит

Nešťastný
běží známou ulicí

46 To se také vztahuje na většinu analytických prací z oboru historicko-společenských analýz.

В места знакомые.

Na známá místa.

Jevgenij „dosáhl“ s obtížemi nikoliv pravého břehu: dostal se na pravý břeh ostrova, jenž se v současnosti nazývá Vasiljevský. Ostrov, jak bylo ukázáno při dešifrování první části básně, je přirozený obraz vrcholku davově-„elitární“ pyramidy. Jinými slovy, Jevgenijův sen nebyl úplně nezištný: projevovala se v něm především snaha židovstva začlenit se do řídicí „elity“, do které byli mnozí představitelé zapojeni dlouho před revolucí, nehledě na zákon o tzv. črtě osídlení. Odtud „běží na známá místa“. Je známo, že během revoluce a občanské války snaha židovstva zaujmout klíčové posty ve sféře vládního řízení bývalého Ruska byla realizována, ale za jakou cenu? Mnozí z nich nejsou dodnes schopni „uznat“ plody svých řídicích skutků. V básni přece Jevgenij:

Глядит,

Узнать не может. Вид ужасный!
Все перед ним завалено,

Что сброшено, что снесено;
Скривились домики, другие
Совсем обрушились, иные
Волнами сдвинуты; кругом
Как будто в поле боевом,
Тела валяются.

Hledí,

Poznat nemůže. Hrozný pohled!
vše je před ním zavaleno,

to sraženo, to odneseno;
skřivily se domky, jiné
se úplně rozpadly, další
vlny postrčily; kolem
jakoby na bojovém poli,
se válí těla.

„Veliké království“ bylo do základů zničeno, ale nezahynulo, jak o tom spěchali informovat všechny zasvěcené sakrálním nápisem na zdi Ipaťjevova domu podněcovatelé mystické akce na zničení jednoho ze třech symbolů ruské státnosti – monarchie. Ničící prostřednictvím „na nic si nepamatujícího“ židovstva tento symbol. Hospodář-Převozník sebevědomě předpokládal, že v souladu se staroegyptskými kánony zničí tím samým i majestátní budovu ruské státnosti.

Евгений

Стремглав, не помня ничего,
Изнемогая от мучений,
Бежит туда, где ждет его
Судьба с неведомым известьем,
Как с запечатанным письмом.

Jevgenij,

střemhlav, nepamatuje ničeho,
vysiluje se utrpením,
běží tam, kde ho čeká
osud s neznámou zprávou,
Jak zapečetěným dopisem.

Jinými slovy, konečný cíl bezmyšlenkovité ničivé aktivity je židovstvu neznámý. Tak tomu bylo na počátku 20. století po Říjnu 1917; to samé je možné pozorovat také na jeho konci, po Srpnu 1991. Vnitřní zákazy, uložené Tórou a Talmudem, zakryly schopnost vidět a rozumět vývoji možných variant budoucnosti především pro samotné židovstvo. Zrušení těch zakazů(tabu) a porozumění jejich podstatě znamená ve své podstatě ztrátu rozumu a Jevgenijovu zkázu. V tom je základ smyslu druhé části básně. A zatím:

И вот бежит уж он предместьем,
И вот залив, и близок дом...
Что это?..
Он остановился.

A běží on už předměstím
hle záliv, a dům nedaleko...
Co to je?..
Zastavil se.

Пошел назад и воротился.
Глядит... идет... еще глядит.
Вот место(,) где их дом стоит;

Šel zpátky a otočil se.
Hledí... jde... znovu hledí.
Hle místo(,)47 kde stojí jejich dům;

Puškin je přesný: dům nikoliv „stál“, ale stále „stojí“, jen Jevgenij ho nevidí. Proč? Proto-li, že „ospalé oči nakonec zavřel“, a tak se jimi doposud, zavřenými, dívá na svět? Nebo je celá podstata v od začátku pro něj špatně zvolených (kým?) orientačních bodech, které zmizely v procesu změny poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času, a bez kterých není židovstvo schopné rozlišit reálný a vymyšlený, iracionální svět? Ale vždyť to je první příznak schizofrenie, choromyslnosti. Orientační body jsou v básni uvedeny dva:

Вот ива. Были здесь ворота,
Снесло их видно.

Zde je vrba. Byla tu vrata,
Zřejmě je odneslo.

Vrba zůstala, vrata zmizela. Čili ztracený orientační bod jsou vrata, protože s jejich zmizením začaly nevratné procesy změn v Jevgenijově chování. O tom že dům, možná téměř celý zničený, nezmizel, je řečeno výše:

Скривились домики, другие
Совсем обрушились, иные
Волнами сдвинуты;

Zkřivily se domky, jiné
se dočista rozpadly, další
jsou vlnami posunuté

Pokusíme se pochopit co mohou znamenat vrata, ne jako součást budovy, ale jako nějaký mystický orientační bod, symbol, hrající zvlášť důležitou roli v procesu vnímání světa a formování světonázoru židovstva. Náš úkol je ulehčen tím, že po změně vztahů etalonových frekvencí biologického a sociálního času mnohé symboly takového druhu „se vynořují“ z úrovně podvědomí židovstva, získávají lexikální formy dostupné i jeho míře chápání. Níže uvedená odhalení na zde nadhozené téma jsou zajímavá tím, že jsou udělána člověkem, který, dle jeho vlastního doznání, se v určitém okamžiku „začal cítit stejně příjemně, jako Dantes v Rusku po Puškinově vraždě“.

У ворот города

Оставьте камни прежней тишине.
Мираж тоски опередил ворота,
Как неизвестный всадник на коне,

Сместился миг, в котором свет, звук, знак
Изображают въезд, проезд и выезд,
Где нет пути, но есть копы и флаг,

Где изнутри сомненье, как извне,
Венчается созвучием единым,
Где зреют камни в прежней тишине,
Жизнь перед смертью,
Раб пред господином.

U městské brány

Nechte kameny starému tichu.
Vidina stesku projela branou,
jako neznámý jezdec na koni.

Posunul se okamžik, ve kterém světlo, zvuk, signál
ztvární vjezd, průjezd a výjezd,
kde není cesty, no je tam kopí a vlajka,

kde zevnitř překážka, jako zvenku
Bere si akord společným,
kde zrají kameny ve starém tichu,
život před smrtí,
Otrok před pánem.

47 V některých vydáních čárka, umístěná v závorkách, chybí.

Těmito verši začíná kniha Vladimíra Šali „Svoboda zmizení“, Informační vydavatelská agentura „Лик“, Sankt-Peterburg, r. 1993. Je zde cítit asociativní propojení mezi „vraty“ a „jezdcem na koni“, které je možné vyvést na vědomou úroveň z následujícího podobenství v knize:

Jednou tulák zeptal: „Už se pokolikáté vracím z pouště, a ty jsi pořád sám. Vždy jsi u městské brány, a nejde pochopit, vcházíš-li do města nebo z něj vycházíš.“

Odpověděl jsem: „Řekni mi, tuláku, je možné nazvat poušť smrtí, a město životem?“

Tulák řekl: „Pokud člověk zemřel v píscích, poušť je smrt. Pokud vešel člověk do města a napil se vody, pak město je život.“ Tehdy jsem se zeptal: „Ale je možné nazvat poušť smrtí a město životem, pokud člověk, umíraje v poušti, zůstal na živu, přišel do města, napil se otrávené vody a umřel?“

„Ne,“ odpověděl tulák, „pokud se člověk napil jedu ve městě a umřel, potom je město smrt. Pokud přišel člověk z pouště živ, poušť je život.“

*Tedy jsem řekl: „A to je důvod, proč jsem vždy u městské brány. A ty nemůžeš pochopit, vcházím-li do města nebo z něj vycházím. Neboť nevím, kde je smrt a kde život, kde dobro a kde zlo, kde je láska a kde nevěra, kde je sláva a kde zapomení – zda ve městě nebo v poušti. V poušti nebo ve městě. A proto volím **Svobodu zmizení!**“*

Mezi řádky je to svého druhu přiznání: vrata jsou orientační bod, vně něhož se ztrácí rozlišování dobra a zla, života a smrti, lásky a nevěry, slávy a zapomení. Ale současně je to i pochopení toho, že mimo oblast působení tohoto orientačního bodu, uvědomujíc si následky tak hrozného jevu, se mění v podstatu, stejně cizí jak zvířeti, tak člověku, načež i volí „**svobodu zmizení**“.

Může to být náhoda? Málo asociací může u toho či onoho žida vyvolat slovo „brána“, tím spíše, že autor, jako básník a spisovatel je známý jen úzkému kruhu představitelů „Černobílého svazu lidí se smíšenou krví“, jehož zakladatelem je on sám, jak oznamuje doslov v knize. Jiná věc je žid M. Gefter, známý historik, spisovatel, za života faktický (tajný) poradce různých vládních skupin, a lidově řečeno „člen mnohých prezidentských kolegií“.

12. února 1995 v populárním televizním pořadu „Závěry/ Итоги“ Gefter řekl, jak jeho kamarád, polský žid (profesí lékař) Eidelman, v odpovědi na obvinění z rouhání (poslední si stěžoval na to, že v případě velké pravděpodobnosti smrti svých pacientů, je v určité míře nucen vměšovat se do předurčení osudu nemocného), pronesl: „Jednoduše vždy stojím u brány. Někdo musí stát u brány.“ Odpověď se M. Gefterovi tak zalíbila, že při hodnocení své politické a literární činnosti s neskrývanou hrdostí oznámil: „Také stojím u brány.“ Těžko se dnes dozvíme (vysílání ze záznamu bylo po jeho smrti), co chápal židovský historik M. Gefter pod slovem „brána“, člověk, patrně, do čehosi zasvěcený, protože byl jedním z hlavních ideologů a pastevců „elity“ během příprav těch transformací ve státě, které dostaly název „perestrojka“. Možná, že měl na mysli „proroctví“ Izajáše: 60:10 – 12.

*„... A budou otevřeny **brány** Tvé, nebudou se zavírat ani dnem, ani nocí, aby Ti mohlo být přinášeno bohatství národů.“*

Nicméně, takový výklad role daného symbolu se nám zdá příliš úzký pro téma, vyzdvihnuté v poémě.

Tajemství orientačního bodu-symbolu „brány“ nám pomohl rozkrýt specialista na arabštinu a hebrejštinu N. Vaškevič: „Říká se „koukáš jak beran na nová vrata“ (čumíš jak tele na nové vrata – pozn. přek). Beran zde není náhodné zvíře. Ale není jasné – jakou roli hrají „nová vrata“?

Když vidím v ruštině nepochopení nebo nelogičnost, vždy se obracím na arabský výkladový slovník. Vždyť arabština je vesmírný jazyk a proto univerzální. Naštěstí se v čase téměř nemění a proto chrání kořenový systém v původní podobě.

Klíčové slovo, komplikující situaci, je „vrata“. Co je to za nová vrata? K čemu zde vrata? Je evidentní, že to nejsou „vrata“, ale „vurud“ – „zjevení“. V ruštině z toho vzniklo slovo **porod, proces, při kterém se zjevuje nový člověk**. Berana je zde nutné chápat v řeckém smyslu – embryo/zárodek, protože ruské slovo „баран /baran“ má stejný kořen, jako řecké „embryo“ a

k tomu také v ruské kultuře, jako ostatně, i v jakékoliv, je to symbol nevinnosti, nevědomosti. Beránek je arabsky „nevinný“. Čili, převedeme idiom: co koukáš, jak čerstvě narozený⁴⁸ beránek?“ Semité jsou jak Arabové, tak Židé. Ale to jsou různí semité: jedni jsou přirození, druzí uměle vyšlechtění (cíleně zkonstruováni), jako nějaká nová lidská rasa, ale nikoliv ve smyslu vnějšího vzhledu (sotva kdo odliší podle tvaru nosu či kučeravosti vlasů Araba-Palce od Araba-Žida), ale ve smyslu struktury psychiky, zahrnující v sobě vnímání a chápání světa člověka.

Na úrovni genetické paměti nese židovstvo informaci o **porodu, jako určitém procesu, v němž se objevilo jako nové lidské plemeno**. Ale celá tato informace je zakódovaná jedním slovem: **vrata (brána)**.

Slovo „vrata/brána“ má v poémě tři smyslové úrovně: na první, běžné – část budovy na dvoře, na druhé – slovo, přišedší, zřejmě, skutečně z arabštiny, ukazující na zrození nějakého nového jevu; na třetí – slovo-kód, na které je informačně zamknuta uměle vytvořená staroegyptským znacharstvem během sinajského pochodu jeho nejstarší a dnes nejbohatší periferie. Je pravděpodobné, že to kódové slovo je klíčové jak v programu objevení se, tak i sebezničení židovstva, které může být signálem ke spuštění nějakého, dosud nikomu neznámého programu, po završení (židovstvem) mise formování a podporování stability davově-„elitární“ společnosti v rámci biblické koncepce samořízení. Jako ilustraci možnosti takové varianty vývoje událostí uvedeme popis historicky hodnověrného faktu, který se stal majetkem mnoha světových médií v dubnu r. 1997.

Přinesly informaci, že na konci března r. 1997, na jihu USA, na předměstí města San Diego (stát Kalifornie) proběhla největší masová sebevražda v historii státu. 39 členů židovské sekty „Brána do ráje“ bylo nalezeno mrtvých v sídle pod názvem „ranč Santa Fe“⁴⁹, ve kterém se nacházela. Nejmladšímu ze sebevrahů bylo 18 let, nejstaršímu 72 let. Všichni byli oblečeni do černé uniformy a obutou měli černou sportovní obuv. Hlava sekty, „Kráľ Do“ (Marshall Herff Applewhite, 65 let), opustil tento svět spolu se svými následovníky.

Sekta byla založena r. 1975. Podle představ adeptů „Brány do ráje“, po „studiu“ na Zemi se musí člověk zbavit svého těla a s pomocí vesmírných bratří v rozumu se přenést na následující úroveň fyzické evoluce.

Taková možnost, jak se jim zdálo, vyvstala v souvislosti s průletem Hale-Boppovi komety blízko Země. Do – Herff (velmi podobné jméno staroegyptského žrece Herihora) vysvětlil svým následovníkům, že ve stímu této komety se nachází vesmírný koráb, který za nimi přiletěl, načež se všichni pokoušeli stát se jeho pasažéry provedením sebevraždy ve správný okamžik.

Někdo z „bohem vyvolených“ bude považovat daný fakt za nezajímavý v kontextu problému, který zde rozebíráme, protože se týká židovského davu. Ale 12. července 1996 deník „Izvestija“ č. 127 vydal oznámení, že v Paříži, v hotelu „Bristol“ se demonstrativně (tj. aby to bylo zafixováno policií a tiskem) pověsil 41 letý Amschel Rothschild, jediný legitimní (tj. dědicí právem prvorozeného, jak je u židů zvykem) uchazeč o místo hlavy nejstaršího bankéřského klanu: od Amschela Rothschilda začal klan své parazitické rozrůstání po světě, Amschelem i končí. Tento svérázný „amen“ klanu a jeho satanského díla před „Izvestija“ publikovala všechna významější světová periodika.

Přitom západní tisk se snažil svést motivaci k sebevraždě na „nešťastnou náhodu“ během sexuálního deviantního chování: deviant sám sobě brání v přístupu kyslíku, protože v těchto podmínkách se některým humanoidům zostřuje vnímání, včetně sexuálního uspokojení; po ukončení orgasmu, probíhajícího na hraně klinické smrti, je třeba obnovit normální dýchání a povolit smyčku. Pokud podobná „automatika“ nezpracuje, nebo počáteční póza pro sebedušení při orgasmu nebyla vybrána správně, pak nastupuje pro možnosti medicíny nevratná smrt.

Co se týká našeho chápání událostí, nejlépe to vyjádřil na konci minulého století M.J. Saltykov-

48 “За семью печатями” (Тайны происхождения языка. Библиейские символы. Русская фразеология.), Н.Вашкевич, с.38 — 39., г. Москва, 1994 год.

49 Mimochodem, v USA je film „Cesta do Santa Fe“ (Santa Fe Trail), kde je zápletka vybudována okolo historického faktu známého pod názvem „povstání Johna Browna“, intepretovaného jako začátek občanské války v USA, v jejímž důsledku si USA zachovaly státní celistvost a v jižních státech bylo zrušeno otroctví, jako dříve v severních.

Ščedrin: „Znal jsem, milostpane, jednoho člověka, který, dokud nechápal, prosperoval; ale pochopil a uškrtil se!“ Jinými slovy, nová logika sociálního chování pracuje na všech úrovních sociální hierarchie, včetně prostředí těch, co sami sebe počítají k „bohem vyvoleným“: Amschel Rothschild se narodil po změně vztahů etalonových frekvencí biologického a sociálního času.

Ale nezávisle na objasnění příčin procesu samoliquidace představitelů nejstarší a nejbohatší mafie je možné si povšimnout: v Rusku a na Západě objektivně probíhá proces odstraňování mnohých, v jejich „elitě“ známých figur, z aktivní činnosti. Tj. uskutečňuje se princip: postavení zavazuje: pokud postavení nezavazuje, potom zabijí (nejdříve morálně, pak fyzicky). Co konkrétně je klíčem k programu sebezničení: smyčka, cihla „náhodně“ spadlá na hlavu, výstřel zabijáka nebo autonehoda, nemá principiální význam. Důležité je to, že statisticky častěji se oběťmi takových programů stávají „ubozí blázni“, kteří ztrácejí historické cíle své bezstarostné činnosti, a jejich aktivní „elita“.

Proces sebezničení, dle záměru jejich pánů, má očividně probíhat ve dvou etapách: v první etapě – ztráta rozumu, šílenství; ve druhé – sebezničení. Délkou má celý proces obsáhnout tři generace po změně vztahů etalonových frekvencí biologického a sociálního času. Proto možné, za účelem formální záchrany židovstva, avšak nikoliv jako periferie globálního znacharstva, ale jako rovnoprávného člena lidské společnosti, i byl v r. 1947 založen stát Izrael. Pokud by tomu bylo jinak, sotva by dal J.V. Stalin souhlas ke vzniku takového státu jménem Sovětského svazu. A ne náhodně nový stát dostal název nikoliv Judea, ale Izrael, protože v souladu s historickými daty chronologicky první (s největší pravděpodobností rozhodnutím staroegyptského znacharstva Amona-Ra) přerušil svou existenci Izrael, jako odpadlík od ortodoxního judaismu. A jakkoli se to zdá divné, toto „strašné tajemství“ po 50 letech po založení Izraele odhaluje (pochopitelně nevědomě) představitel vyššího vedení tohoto státu v podobě Ezera Weizmana.

„Na semináři pod názvem „Stát Izrael: stát židů nebo židovský stát“ ve Weizmanově vystoupení se mihla myšlenka, že možná pro světskou mládež není v Bibli vše stejně užitečné.

— Někdy nestojí za to číst tam vše, – poradil mladým lidem Weizman. — Nejsou tam úplně sympatické věci. Vzpomeňte si například našeho učitele Mojžíše. Dle mého je veliký vůdce židovského národa, ale možná by mu prospělo být opatrnější s některými svými výroky⁵⁰.“ („Pravda-5, č. 13 (463), 27. března – 3. dubna 1998, článek Kiry Tret'jakové „Prezident a Bible“).

Ale ještě silnější tlak tohoto „strašného tajemství“ je slyšet v závěrečném podobenství výše citovaného V. Šali:

„Dále tulák řekl, že čím blíže se dostává k Egyptským tajemstvím, tím hrozněji ho ovívá vítr nebezpečí. Ale jemu, potomkovi dávných Egypt'anů, je dobře známo, jak to vše bylo.

Tehdy se střetly dva světonázory, dvě lásky, dvě nenávisti k životu. Prošla tisíciletí, vznikla nová věroučení, ale v základu všeho stále, je přesvědčen tulák, leží ta Egyptská konfrontace. Dále tulák řekl: „Davidova hvězda, to je převrácené egyptské vědomí, to je překonání otroctví, to je ortel Egyptu, to je Antiegyptská kultura, vyjádřená graficky. Davidova hvězda se skládá ze dvou protilehlých trojúhelníků, a konkrétně: **převrácená pyramida**, protínající z vrchu, jako nůž, Cheopsovu pyramidu.“

O jakých Egyptských tajemstvích a střetnutí dvou vnímání světa tu V. Šali píše? Odpověď na tyto otázky můžeme získat jen po pečlivém studiu historie dávného Egypta a jeho vztahů se starověkými nomády, jejichž potomky naši současníci vnímají jako židy.

Jak vlastně probíhaly ve starověku události po odchodu židů z Egypta, může většina lidí posuzovat jen podle jejich popisu v Bibli. Čemu v ní věřit, co vystavit pochybnostem a jak ideálně rekonstruovat opravdový chod událostí, řeší každý podle své morálně podmíněné svévole v mezích svého kulturního světonázoru a myšlení.

Z analýzy toho, jak se zformoval nynější kánon Bible, je možné pochopit, že dlouhou dobu po

50 Protože Weizman není schopen odlišit biblického Mojžíše od Mojžíše historického (je známo, že ten stejně jako Ježíš či Mohamed nic sám nepsal), pak nemůže hodnověrně soudit o obsahu skutečných výroků „velikého vůdce židovského národa“.

exodu z Egypta a usídlení se v Palestině – hlavním tranzitním uzlu tehdejších karavanových a mořských obchodních cest, ale hlavně informačních cest ve Středomoří – byl starověký Jeruzalém vnějším představitelem hierarchie žreců Amona, mající historicky tradiční centrum v staroegyptských Thébách (Heliopolisu). Théby, stojící na okraji světa stranou od obchodních cest a s nimi svázaných informačních toků, se staly nepohodlné pro realizaci řízení Středomořsko–Západoasijské civilizace jako celku, o což během svého historického vývoje usilovala hierarchie egyptského Amona. Hlavně na základě tehdejší Středomořsko–Západoasijské civilizace, řídicími úsilími potomků žreců Amona, vyrostla naše současná Euro–Americká, Biblická civilizace.

Pro hierarchii Amonova znacharstva, usilující o světovou vládu, bylo efektivní ovládnout hlavní informační uzel starověkého světa. Ale pamatujíc na vojenské nezdary v mnohých válkách Egypta s Kanaánem, hierarchie Amonova znacharstva jako první v historii rozpracovala koncepci studené války za světovou nadvládu metodou kulturní spolupráce, ve které psychologické zpracování jak protivníka, tak sociální skupiny, použité jako nástroj agrese, vycházející za hranice jejich chápání světa⁵¹, triumfuje nad většinovým chápáním vedení války zbranění v běžném významu tohoto slova, jako prostředků ničení hmotného⁵² základu života společnosti a ničení lidí. Přechod k válce nemateriálními prostředky udělal agresi pro její oběti neviditelnou na mnohá staletí.

Dnes je těžké soudit, jak hluboce a vědomě chápalo staroegyptské znacharstvo dostatečně *Všeobecnou teorii řízení*, nicméně, pokud se dívat na život společností v průběhu historicky dlouhých časových intervalů (stovky a více let), je zcela očividné, že prostředky vlivu na společnost, jejichž osmyslené použití dovoluje řídit její život a smrt, jsou:

1. Informace *světonázorového* charakteru, metodologie, jejímž osvojením si lidé staví, individuálně a společensky, své „standardní automatismy“ rozpoznávání konkrétních procesů v plnosti a celistvosti Vesmíru a definují ve *svém chápání* jejich hierarchický řád v jejich vzájemné vložnosti. Jeví se základem *kultury myšlení* a plnohodnotnosti řídicí činnosti, včetně *vnitrosociální suverenity*.
2. Informace letopisného/kronikálního, *chronologického*, charakteru všech odvětví Kultury a všech odvětví Vědění. Umožňuje vidět směřování toku procesů a vzájemně spojuje oblasti *Kultury jako celku* a oblasti Vědění. Při disponování vnímáním světa souměrným (adekvátním) Vesmíru, na základě *smyslu pro míru*, umožňuje vyčlenit konkrétní procesy, propouští „chaotický“ proud faktů a jevů skrz *světonázorové „síto“*, *subjektivní lidskou míru rozpoznávání*.
3. Informace *faktografického* charakteru: popis jednotlivých procesů a jejich vzájemných vztahů je podstatou informace na třetí prioritě, ke které se vztahuje věrouka náboženských kultů, světské ideologie, technologie a faktologie vědy.
4. Ekonomické procesy, jako prostředek vlivu, podřízené čistě informačním prostředkům vlivu prvních tří priorit skrze finance (peníze), jeví se mezně zobecněným druhem informace ekonomického charakteru.
5. Prostředky genocidy, zasahující nejen žijící, ale i další generace, ničící *geneticky podmíněný potenciál* osvojení a kulturního dědictví předků: jaderné zastrašování – hrozba použití; alkoholový, tabákový a ostatní narkotická genocida – použití; „genové inženýrství“ a „biotechnologie“ – potenciální nebezpečí.
6. Ostatní prostředky, hlavně silového vlivu – *zbraně* v tradičním chápání tohoto slova, zabíjející a mrzačící lidi a materiálně-technické objekty civilizace.

I když jednoznačná hranice mezi nimi není, protože mnohé vlivové prostředky disponují kvalitami, dovolující je vztáhnout na různé priority, zmíněná *hierarchicky uspořádaná* klasifikace umožňuje vyčlenit dominující faktory vlivu, které se mohou používat jako prostředky řízení a, zejména, jako prostředky potlačování a likvidace konceptuálně nepřijatelných jevů v životě společnosti. Při aplikaci této množiny uvnitř jednoho sociálního systému jsou to zobecněné prostředky jeho řízení. A při jejich aplikaci jedním sociálním systémem (sociální skupinou) směrem k jiné, při neshodě

51 To našlo své odrazení ve studené válce NATO proti SSSR, jejíž srážky procházely mimo vědomého přijetí většiny lidí jakožto epizod realizace válečné strategie.

52 „hmotného“ je přesnějši než „materiálního“, protože „matérie“ není jen hmota, ale i pole a fyzické vákuum.

konceptí řízení v nich, jsou to *zobecněné zbraně*, tj. prostředky vedení války, v nejvšeobecnějším významu tohoto slova; nebo také prostředky podpory samořízení v jiném sociálním systému, při absenci konceptuální neslučitelnosti řízení v obou systémech.

Řízení je vždy *konceptuálně podmíněné* 1) ve smyslu určení cílů a jejich hierarchické uspořádanosti podle významu v celé množině cílů a 2) ve smyslu definování přípustných a nepřípustných *konkrétních* prostředků realizace cílů řízení. Neurčitosti obou typů způsobují chyby v řízení až do úplné ztráty říditelnosti podle zvolené koncepce.

Uvedené pořadí určuje prioritizaci uvedených tříd prostředků vlivu na společnost, protože změna stavu společnosti pod vlivem prostředků vyšších priorit má větší dopady, než pod vlivem nižších, i když probíhá pomaleji a bez „hlasitých efektů“. To znamená, že na *historicky dlouhých* časových intervalech roste rychlost od první směrem k šesté prioritě, a nevratnost výsledků jejich použití, v mnohém určující efektivitu řešení problémů v životě společnosti ve smyslu *jednou provždy*, od první k šesté prioritě klesá.

Podstata není v tom, jak přesně jsou pojmenované zobecněné informační prostředky řízení (zbraně); důležitější je něco jiného: pro každého nepodjatého čtenáře, schopného analyzovat historickou faktologii, je dobře viditelné, jak se stále realizují v globálním historickém procesu a zejména v západní civilizaci. Pokud při tom můžeme hovořit o koncepci řízení, která je společností vnímána jako koncepce samořízení, pak pro Západ je to nepochybně Bible.

Tajemství židovstva a tajemství biblické koncepce jsou mezi sebou těsně provázány, ale klíč k jejich rozluštění leží ve skutečných, nikoliv mýtických příčinách odchodu-vyhnání židů z Egypta.

Mnohé, disponující významem v souvislosti s problematikou organizace společenského samořízení v Biblické civilizaci, se ocitlo odebráno z biblického kánonu, ale uchováno v apokryfech zavržených oficiálními církvemi a synagogami, i ve starších redakcích textů, a také v ústních tradicích interpretace kánonu pro vysoce zasvěcené. To, co nebylo odebráno cenzurou, utopili cenzori ve vlastní svévoli (zvěli) mnohoslovných biblických textů, uspávajících rozum a zmrazujících víru. Téma analýzy smyslu odebraných úseků z biblických textů a jejich doplnění vlastními výtvyry již v dávné minulosti – na úsvitu formování dnešních judejských a křesťanských kultů – není nejpříjemnější téma nejen pro hierarchie oficiálních církví, synagog a všemožných okultistů, ale i pro politiky a politology, považující se za „světské“ a svobodné od tlaku biblické tradice na jejich intelekt...

Nicméně nikdo v současné globální civilizaci není svobodný od tlaku vymyšlené ve starověku pro židy misi ve světové historii, kterou ze sinajského „výletu“ vynesli judaisté, a kterou jejich potomci a přimknuvši se prozelitě⁵³ judaismu nesou světem místo toho, aby nesli pravou Tóru v té formě, v jaké ji dostal a vyhlásil Mojžíš.

Je možné že v epizodě, popsané v kapitole 14 knihy Numeri, byl Mojžíš zlikvidován. Nebo že se později sám odstranil od moci, aby všichni, ochutnavše plody lží a výmyslů (svévole) místo jimi odvržené Pravdy, se vlastním rozhodnutím o své svobodné vůli vrátili k Pravdě. Ale soudě podle následujících událostí, hlavně po této epizodě začalo jak vnucování židům vymyšlené egyptským znacharstvem jejich mise ve světové historii, tak i přidání forem monoteismu staroegyptské magii kultu Amona. Obrazně řečeno, v Sinajské poušti se vše odehrálo jako ve známé pohádce A.S. Puškina: „*A tkadlena s kuchařkou, s bábou Babarichou, oškubat ho přikazují, do němoty posla zpíjí, a do prázdné jeho brašny sunou zprávu druhou...*“⁵⁴

Vzhledem k odhaleným faktům odstraněných částí textů, je namístě pochopit, že Bible, už POČÍNAJE JEJÍMI PRVNÍMI VERZEMI – na základě skutečných faktů minulosti – předkládá objednanou verzi proběhlých událostí, která odpovídají zájmům nástupců těch egyptských otrokářů, kteří kdysi Shora nabídnutou misi ve světové historii jednomu dávnému národu, zaměnili za jinou, vymyšlenou v souladu s jejich sobeckými kořistnými záměry.

53 Nejpočetnější skupina prozelitů jsou dávní Chazaři, kteří se stali vedoucí skupinou současného židovstva.

54 Orig.: „А ткачиха с поварихой, с сватьей бабой Бабарихой, оборать его велят, до пьяна гонца поят, и в суму его пустую суют грамоту другую...“

Obě mise předpokládají sjednocení navzájem bojujícího mnohonárodnostního lidstva do globální civilizace, ve které nebudou války a která může být postavena na základě kultury, sjednocující všechny národy.

- Mise od Boha předpokládá sjednocení na principu uskutečňování každým člověkem jemu Bohem dané svobodné vůle a v souladu s tím nepředpokládá otrokářství ani ve viditelných, ani propracovaně skrytých formách. Tj. je to sjednocení na základě přiznání stejné lidské důstojnosti⁵⁵ všech, KDO SE TOMU NEPROTIVÍ.

- Mise od znacharstva také předpokládá sjednocení lidstva, nicméně předurčuje rasově-„elitární“ systém globálního otrokářství uvnitř sociální hierarchie potlačením svobody vůle; otrokářství, sametové směrem k loajálním nevolníkům, a nelitostné, jak směrem k lenivým nevolníkům, tak směrem k vůči němu vzpurným svobodomyšlným lidem.

Jakkoli a kdykoli by zemřel Mojžíš, Božím předurčením nemohl prorok odejít ze světa (nebo být zbaven moci) za žádných okolností dříve, než přes něj byl jeho souputníkům a opatrovníkům předán dostatečný objem informací pro úspěšnou realizaci spravedlivé mise ve světové historii předložené lidem Bohem. Bůh neznásilňuje dokonce ani Pravdou, v rozporu s Jím danou svobodnou vůlí. A, obdržíce Zjevení skrze Mojžíše v prvním roce pobytu v poušti pod jeho vedením, měli dávní Židé možnost volby své mise v historii, aby vytrvale sledovat jedné z nich bez ohledu na to, zda s nimi Mojžíš zůstal nebo opustil tento svět. Během vzpoury, popsané v kapitole 14 knihy Numeri, se sami vzdali toho, co jim bylo předloženo, a tím na sebe mezi řádky vzali jinou misi, otevřeně nevyhlášenou a protichůdnou té první. A jen proto, že byla lidem Shora dána svobodná vůle, byla možná a reálně se uskutečnila záměna Pravdivé mise lživou misí, vymyšlenou egyptským znacharstvem.

Důležitou roli hraje v událostech sinajského „čundru“ mana. Kdo chce, nemusí věřit v její skutečnou existenci a pokládat zprávy o ní za výmysl. Ale necht' si představit, jak značně početnou sociální skupinu obírají o možnost svobodného, tj. nekontrolovaného a bezcenzurního kontaktu s jinými kulturami; vytvoří podmínky, v nichž nemá potřebu zabývat výrobou materiálních statků k zabezpečení své existence; na tomto pozadí izolace a zabezpečení všim připraveným, cílevědomí instruktoři, kteří kontrolují život této skupiny, provádějí propagandu přesně stanovených ideí; tyto podmínky jsou v čase neměnné, během kterého vymírá první generace, pamatující si z vlastní zkušenosti začátek tohoto experimentu a jemu přecházející pracovní život; a druhá generace, která pracovní zkušenost nemá, ale ještě si z části pamatuje vyprávění první generace o předchozím pracovním životě, zvládnou vychovat děti do dospělosti; a to už je třetí generace, která vyrostla v umělé kultuře kočovného koncentračního tábora, a její představitelé nevědí nic, kromě toho, co je naučili jejich instruktoři, jejichž propagandu slyšeli od svého narození.

To všechno ve své sociální podstatě plně odpovídá sinajskému „čundru“ v podobě, jak je popsán v Bibli. Pokud nebeskou manu od Boha vystřídala mana pozemská ze sýpek egyptských chrámů, dodávaná do zóny „čundru“ po předem dohodnutých trasách a přidělovaná v narkóze nebo pod hypnózou; pokud je dokonce mana nebeská výmysl, pak za uplynulé tisíce let se mnoho generací judaistů, čtoucích Pentateuch, vědomě i nevědomě ztotožňovalo s účastníky událostí popsaných v Bibli. A tak byli součástí role nositelů mise, vymyšlené pro ně cenzory a redaktory Bible. Nebeská mana a všechny události v podobě, jak jsou popsány v Bibli, se staly objektivní historickou realitou psychického světa většiny z nich, nezávisle na tom, jak šly události - prvotní obsah textů - v reálné minulosti.

To se vztahuje i na mnohé generace křesťanské většiny, obklopující židovskou diasporu v Biblické civilizaci: oni, vědomě i nevědomě vnímající Bibli, vzali na sebe sociální role, odpovídající vymyšlené misi pro křesťanskou většinu. Samozřejmě, že autoři mise pro křesťanskou většinu jsou ti samí majitelé všebiblického kánonu a kultury Západní regionální civilizace a postarali se o to, aby každá mise vzájemně doplňovala druhou v realizaci globálních cílů znacharů v plnosti

⁵⁵ Neprojevuje se v profesní a kvalifikační úrovni: jak je známo robot může velmi dobře plnit profesionální povinnosti, ale nedisponuje lidskou důstojností.

koncepte, a ne jejich nekompletních a izolovaných fragmentů.

Historicky reálně je na místo pánů (majitelů, původců) všebiblického kánonu jediný adept, klanový systém hierarchie Amonova žrečestva starověkého Egypta, které se přerodilo v kořistné znacharstvo a ukrývající se v koleni Levitů, vyčleněném jako kněžské „elity“ mezi ostatními koleny Izraele. A reálná a vymyšlená fakta, vztahující se v Bibli k konání Josefa Jakovleviče, Mojžíše a Krista jsou rozčleněny Amonovými znachary do jimi zkonstruovaného religiozního a historického všebiblickém mýtu, na základě kterého v průběhu posledních dvou tisíciletí (společně s talmudickým dodatkem ke Starému zákonu pro judaisty) se reprodukuje z generace na generaci morálka a psychika lidí, v souladu s každou z vymyšlených misí národů ve světové historii.

Bezplatná mana v průběhu čtyřiceti let a propaganda myšlenek rasové výjimečnosti v podmínkách, kdy od narození není třeba pracovat pro zajištění živobytí, to je to opojení, o kterém se hovoří v „pohádce“ A.S. Puškina: „k opilosti posla napájí, a do jeho prázdné brašny (viz Numeri, 14:23) vkládají jiná lejstra.“ Nicméně k vyřčenému vyvstává otázka: Ale vždyť mana byla i v prvním roce, před touto epizodou, když, jak se zde potvrzuje, všechno šlo pod vedením Božím, realizováno přes Mojžíše? V čem je rozdíl vlivu many **PŘED** a **PO** zkoumané epizodě v knize NUMERI?

Nicméně rozdíl opravdu existuje. A každý, pokud si to přeje a řádně se připraví, to může prověřit pokusem na sobě. Všední každodenní shon, práce vysiluje převážnou většinu lidí. Jejich myslí jsou plné všedních problémů, na jejichž pozadí převážná většina jednoduše není schopná osvojit si nové vědomosti, zhodnotit minulost a své záměry a naděje směrem k budoucnosti. Sejmete-li z člověka tlak všedního shonu, poskytnete mu tím volný čas, během něhož si může (pokud to opravdu chce) osvojit nové znalosti, zhodnotit na jejich základě své předešlé představy o životě obecně a zejména svou *osobní minulosti*; přezkoumat své záměry a přání do budoucna.

Odchod do pouště a Dar nebeský, mana, byly svého druhu sejmutí břemene všedních problémů z psychiky celého kmene. Rok a jeden měsíc (Numeri, 1:1) je lhůta plně dostačující, aby byly osvojeny základy nového poznání o Světě a roli člověka v něm, předurčení každého člověka v životě celého lidstva, a aby každý jedinec přehodnotil svou vlastní minulost a směřování do budoucnosti. Bez břemene všedního shonu za dobu okolo jednoho roku je plně možné cílevědomě dosáhnout morální a etické přeměny. Bůh nakládá lidem jen tolik co mohou zvládnout, a přesně po uplynutí této lhůty byl židům navržen Odchod z pouště pro uskutečnění mise rozšíření Tóry, ale oni skákali jak štváči pískali a Shora nabízeného se **zřekli**.

A teprve po tomto odmítnutí se pro ně život v poušti pro změnil v kočovný koncentrák:

- Plná izolace od kontaktu s jinými kulturami;
- Omamující a otupující vliv zahálky;
- Otupující vliv propagandy od narození ideí rasové výlučnosti a úplné volnosti konání ve vztahu k jiným národům.

A po skončení opracování psychiky v kočovném koncentráku, na výstupu z něj, je biorobotický kmen, nástroj agrese, s naprogramovanou morálkou a chápáním dobra a zla, odlišujícím ho od všeho ostatního lidstva.

Uvědomit si to se zdálo ještě nedávno pro žida nemožné; přiznat tisíciletou závislost na staroegyptském žrečestvu; vidět se jako jeho nástroj globální expanze?, ne, to rozum nebere, zotročeného tak propracovanými metodami, jak je uvedeno výše. Nicméně v podmínkách změny logiky sociálního chování se všechno neukazuje tak beznadějně:

Озарена последняя дорога
Внезапной неразгаданной весной.
И бог Амон, кочующий с Востока,
На Западе прощается со мной.

Ozářená je poslední cesta
Nenadále objeveným jarem.
A bůh Amon, putující z Východu,
Na Západě se mnou se loučí.

И вижу я, что этот день последний.

A já vidím, že tento den je poslední.

Последний день. Совсем последний день.
Жрец надевает кожаный передник
И в царство снов мою уносит тень.

Poslední den. Dočista poslední den.
Žrec si odívá koženou zástěru
A do říše snů odnáší můj stín.

Да, я умру, узнав себя впервые,
Не выдержав прощального луча.
Промчатся колесницы боевые
Колесами палящими стуча.

Ano, zemřu, poznáv sebe poprvé,
Nesnesl jsem paprsek na rozloučenou.
proženou se bojové vozy
Bušíc žhavými kolesy.

Амон с Атоном встретятся в зените,
И будет надпись о великом зле:
“Когда-нибудь и вы в любви сгорите,
Любовь свою не встретив на земле”.

Amon s Amonem se střetnou na zenitu,
a bude nápis o velikém zlu:
„Někdy i vy v lásce shoříte,
Nepotkajíc svou lásku na zemi“

To je přiznání toho všeho V. Šali v „Devátém monologu neznámého mladíka z Théb“. Ono jakoby dělá závěr první etapě sebezničení kmene biorobotů, o kterém dříve neméně upřímě, než V. Šali nám pověděl jiný, známější žid Vladimír Lévi (možná je sám Levit), autor ve své době tak populárních knih o otázkách psychologie a autotréningu, jako „Umění být sebou“, „Rozhovor v dopisech“, „Nestandardní dítě“, „Šťěstí lidem...“:

Sapiens56

Я емь

*не знающий последствий
слепорожденный инструмент,
машина безымянных бедствий,
фантом бессовестных легенд.
Поступок — бешеная птица,
Слова — отравленная снедь .
Нельзя, нельзя остановиться,
а пробудиться — это смерть.*

Já jsem

*neznající následků
od narození slepý nástroj,
stroj bezejmenných pohorm,
Fantom nestoudných legend.
Skutek . vzteklý pták,
Slova – otrávené jídlo⁵⁷.
Nelze, nelze se zastavit,
Ale procitnout – to je smrt.*

Я емь

*сознание. Как только
уразумею, что творю,
взлечу в хохочущих осколках
и в адском пламени сгорю.*

Já jsem

*vědomí. Jak jen
pochopím, co tvořím,
vzlétám v smějících se zbytcích
A v d'ábelském plameni shořím.*

Я емь

*огонь вселенской муки,
пожар последнего стыда.
Мои обугленные руки*

Já jsem

*oheň vesmírných muk,
požár posledního studu.
Mé zuhelnatělé ruce*

56 Z latiny - „rozumný“.

57 Jeden z talmudických traktátů se nazývá „Šulchan aruch“, což znamená „Prostřený stůl“

построят ваши города.

Budují vaše města.

Není snad o tom samém v „Měděném jezdcí“?

И, полон сумрачной заботы,
Все ходит, ходит он кругом,
Толкует громко сам с собою —
И вдруг, ударя в лоб рукою,
Захохотал.

A, pln mračných starostí,
stále chodí, chodí on dokola,
mluví nahlas sám s sebou -
a najednou, udeřiv se ruku do čela
Zachechtal se.

Jevgenij přichází o rozum. Tato událost vyjadřuje završení nevědomé a židovstvu uměle vnučené mise k udržení stability davově-„elitární“ pyramidy. Ale v té době to znamená i začátek první etapy sebelikvidace samotné starověké mafie. Takže Vladimírové Šali a Lévi – jsou stále ten stejný Jevgenij z „Měděného jezdce“, ale už konce 20. století.

Hlava 3. Karmínem již bylo přikryto zlo

Bylo mnoho interpretů textu básně, pokoušejících se ztotožnit Jevgenije tu s děkabristy, tu se samotným Puškinem. Ale vždyť všichni dobře věděli, že ne náhodně během práce na „Měděném jezdcí“, v listopadu r. 1833, jakoby předvídaje podobné pokusy básník napsal:

Не дай мне бог сойти с ума,
Нет, легче посох и сума.

Bože, nedej mi přijít o rozum,
Ne, lehčí je hůl a brašna.

Pro člověka, zbaveného rozumu, se reálný svět představuje v zkresleném světle a rozumové snění samo vyvolává nestvůry. Puškin tento moment využil velmi citlivě. Ještě jednou připomínáme, že Jevgenij „ospalé oči konečně zavřel“ před úsvitem, když „řídla mlha pošmourné noci“. V listopadu jsou noci v Petěrburgu dlouhé, a také „bledý den nastává“ celkem pozdě a, dle našeho názoru, první setkání s „Měděným jezdcem“, vize potopy, hledání brány, domu a samo šílenství, to vše se děje s Jevgenijem v představách ve snu, i když se o tom přímo nemluví: prostě v první části není zmínka o probuzení. Někdo může namítnout, že podobné zamlčení je možné stejně dobře chápat jako neoznámenou informaci o probuzení.

Ve vztahu s tímto bychom chtěli dojasnit, že jednou ze stran informační úplnosti je v objektivní realitě princip doplnitelnosti informace. Na principu doplnitelnosti informace je postavena celá diskrétní logika, ale ona je jen jejím částečným vyjádřením.

Doprovodné informace po zamlčení jsou objektivně předurčeny, jednoduše kvůli omezením člověka, neschopného poznat celou úplnost informace ve Vesmíru. Také ve společnosti, každý plně definovaný, ale ohraničený názor (ale ne poznání ve smyslu objektivní pravdy), obsahující jen část informací vztahující se k rozebírané otázce, doprovázejí zamlčení („samo sebou“ rozumějící se nevyřčené informace). Doprovodná (nevyřčená) informace může být nějakou dobu lidem neznámá, ale objektivně se vyskytuje v procesech informační výměny a také objektivně vyvolává následky, podmíněné jejím obsahem a mírou souladu s objektivní pravdou. Ale ve Vesmíru není nic tajné, co by se nakonec nestalo zjevným. Když se tajemství rozkrývá, informace v umlčeních buď potvrzuje dříve známé a ohlášené, osvětluje nové hrany mnohohranné pravdy a poskytuje detailnější vidění nějakého objektivního jevu, nebo popírá dříve ohlášené úplně nebo částečně. Ale poté je člověk dlužen si vyjasnit: co je pravda, a co je do kultury zanesená lež, zabíjející život - zjevně ohlášená

nebo doprovázející po umlčení, neboť „člověk s dvojakými myšlenkami není pevný na žádných cestách svých“ (List Jakubův, 1:8)

Kromě toho, princip doplnitelnosti informace je spojen s principem mravní podmíněnosti výsledků a způsobů jejich dosažení. To je možné objasnit na příkladu známého aforismu: „Nikdy nedej to, co za tebe mohou udělat jiní“. V souvislosti s principem doplnitelnosti informace a individuální mravní podmíněnosti ho jeden chápe ve smyslu: „Nechť za mne pracují ostatní“, ale jiný ve smyslu: „Dělej pro lidi to dobré, co nemohou udělat jiní“. V souvislosti s rozkrytím obsahové stránky tohoto aforismu, v kontextu rozebírané básně je na místě se dotknout ještě jednoho velmi starého a ani v naší době ne úplně pochopeného jevu, který začátkem 20. století získal název „trockismus“.

Charakteristickou vlastností trockismu v komunistickém hnutí začátku 20. století byla jeho absolutní hluchota k obsahu kritiky vyjadřované na jeho adresu, ve spojení s oddaností principu potlačování v praxi deklarací, prohlášených trockisty, systémem zamlčení, na jejichž základě také dnes reálně fungují, sdružení přes kolektivní nevědomí. V rámci této politiky byli za mocenské nadvlády trockistů pod lživými záminkami likvidováni i ti, kdo dříve vnímal chyby trockistů jako jejich upřímné omyly a otevřeně o nich mluvil ve společnosti: to se jasně ukázalo v práci NKVD-OGPU mezi lety 1918 a 1930, kdy tyto orgány byly pod neomezenou kontrolou trockistů.

To znamená že trockismu je v jeho upřímném osobním *projevu blahých záměrů* vlastní konflikt mezi individuálním vědomím a kolektivním nevědomím, způsobovaný všemi trockisty společně. To je zvláštnost psychiky těch, jimž se přihodilo stát se trockistou, a nikoliv specifická konkrétní ideologie. Trockistický typ psychiky mohou provázet nejrůznější, dokonce i vzájemně se vylučující, ideologie. Tak metropolita Jan byl psychologicky trockistou, a zároveň deklaroval svou oddanost pravoslaví a odsuzoval Trockého. A „architekt perestrojky“, člen Politbyra A.N. Jakovlev, jsa psychologicky trockistou, se stihl projevit v mnohých věroukách: ortodoxní marxismus-leninismus, před jeho odjezdem do Kanady na post velvyslance; v ideologii všeobecných lidských hodnot socialismu s „lidskou tvář“ během perestrojky; a nyní došel k pokusu vyjadřovat se přes buddhismus v knize „*Постыжение/Porozumění*“ (Moskva, „Zacharov“, Vagrius“, r. 1998)

Právě z tohoto důvodu čistě psychologické povahy, jsou kontakty s trockismem a trockisty na úrovni intelektuální diskuse, argumentů a protiargumentů,- neplodné a nebezpečné⁵⁸ pro ty, kdo nahlíží na trockismus jako na jednu z ideologií⁵⁹ a nevidí jeho reálné pod-ideologické pozadí, nezávislé na ideologii, do které je zahalen.

Intelekt, ke kterému se obracejí v diskusi se snahou přivést ke smyslům partnera, odhalit spolu s ním pravdu, na jejímž základě by bylo možné překonat problémy ve vzájemných vztazích, je jen jednou složkou celkové psychiky. A psychika jako celek v případě jejího trockistického typu, nedopustí zpracování informace, která je schopná změnit tu doktrínu, kterou v daný moment odpracovává ta z mnohých ideologických větví trockismu, ke které jedinec, psychický trockista patří.

Tato psychická zvláštnost, vlastní mnoha lidem, je historicky starší jev, než historicky reálný trockismus v komunistickém hnutí 20. století. V minulosti se pro něj nenašlo jiné slovo, kromě *posedlosti*. A s přechodem do epochy nadvlády materialistického světonázoru se obecně v jazyce pro tento jev nenašlo slovo, odpovídajících obsahu tohoto psychického jevu, který byl znovu nazván pseodonymem jednoho z nejvýraznějších představitelů posedlých v komunistickém hnutí 20. století. Nyní, když materialismus ve svém rozvoji zrodil kybernetiku, informatiku, výpočetní stroje a informační technologie, je trockista v těchto vědeckých termínech: autonomní nebo dálkově řízený robot s limitovaným programem identifikace situace a reakce na její změny, fyziologicky v mnohém identický s normálním člověkem.

Ale taková zvláštnost „trockismu“ v historicky širokém smyslu slova vede k tomu, že vztahy lidí a

58 Jak to ukázala zkušenost obětí NKVD 20. let z řad ruské inteligence, upřímně se pokoušející diskutovat s trockistickou státní mocí; a také zkušenost mnohých obětí perestrojky v SSSR a obětí demokratizace v zemích na postsovětském prostoru.

59 Právě ve vztahu k trockismu jako k deformaci ideologie vědeckého komunizmu a ve ztotožnění marxizmu-leninizmu s vědou spočívá skutečná chyba bolševizmu v SSSR let 1917-1953.

„trockismu“ leží mimo oblasti konstruktivních diskusí, kolektivního „brainstormingu“ určitých problémů a další v nějaké míře smysluplné a adekvátní lidské činnosti. Při tomto vztahu s trockismem a trockisty vypadávají z oblasti etiky a mravnosti lidských vztahů a, pokud se v tomto případě nevměstávají do možnosti psychiatrie a duševního léčení, rozvinuté ve společnosti v dané době, pak přecházejí do oblasti praktické sociální hygieny vždy, když se společnost unaví „trockismem“ a začíná před ním bránit svůj život nyní a v budoucnosti. „Trockismus“ v tomto případě začíná imitovat boj se sebou samým a shazuje do mlýnku na maso množství lidí, aby následně tyto oběti dal za vinu svým protivníkům: tak tomu bylo ve skutečné historii inkvizice v katolickém světě; tak tomu bylo v SSSR během boje bolševismu s trockistickým marxismem⁶⁰.

V Rusku se schyluje k dalšímu vykořenění „trockismu“, při kterém se mnohým „trockistům“ zdraví nezlepší, ať již v dresu „komunistů“, „patriotů“, „pravoslavných“, „muslimů“, „demokratů“, kosmopolitů“ a představitelů ostatních věrouk a ideologií... Ale, bohužel, ani tak většina z nich v takových případech neuspěje pochopit, „za co?...“.

Vracejíce se ve spojení s tímto k pochopení principu mravní podmíněnosti, je možné připustit, že Puškin zakrýval (nejspíše nevědomě) zamlčeními ty hrany pravdy, které přijímal ve vnělexikálních obrazech. Ale hlavním principem při tom pro něj bylo: zachování celistvosti vyprávění i v alegorickém popisu procesů a jevů společenského života. Informace po zamlčení, vznikající v takových podmínkách, byla jím morálně podmíněna.

Rozkrytí zamlčení může jít také jen v souladu s mravní podmíněností těch, kteří zkouší pochopit druhou smyslovou řadu vyprávění. Při jejich ohlašování je důležité nestahovat mravní svět básníka do svého světa, jak to obvykle dělali a dělají někteří „puškinisté“ (Abram Tertz v „Прогулках с ПУШКИНЫМ/Procházkách s Puškinem“, J. Mamin ve filmu „Бакенбарды/Bakenbardy“), ale stoupat i v míře chápání celkového chodu věcí, i v jeho morálních hodnoceních k Puškinovi.

V souvislosti s „Měděným jezdcem“ jsme už nejednou obraceli pozornost na nejjemnější a zdálo by se nepatrné detaily této záhadné poémy. A nepřítomnost připomínky o Jevgenijově probuzení v její první části je jednou z nich, a je natolik důležitá, že bez jejího správného pochopení není možné poémě celkově porozumět. Správnost naší domněnky potvrzuje ten fakt, že v podobné situaci nacházející se v druhé části, jakoby chtěje pomoci rozšifrování tohoto zamlčení, autor přímo říká:

Бедняк проснулся.

Nuzák se probudil.

Ale to již bude řeč o jiné revoluci, lépe řečeno kontrarevoluci srpna 1991. A zatím:

Ночная мгла

Noční mlha

На город трепетный сошла;

Na ustrašené město padla;

Но долго жители не спали

Ale dlouho obyvatelé nespali

И меж собою толковали

A mezi sebou si vykládali

О дне минувшем.

O prošlém dni.

Těmito slovy se završuje popis první etapy revolučních otřesů Ruska. Fixuje vnímání čtenáře na tom, že „obyvatelé nespali“ ani poté, co „noční mlha na ustrašené město padla“ básník, z jedné strany, (zamlčením) je odděluje od Jevgenije, jehož spánek rozumu je schopen rodit nestvůry budoucího šílenství, projevujícího se v nechopnosti židovstva dokonce s uchvácením moci po revoluci adekvátně vnímat okolní sociální realitu, a, z druhé strany, díky slovům:

⁶⁰ Jak je zřejmé z vlastností politekomie marxizmu, jejíž kategorie jsou metrologicky neadekvátní a proto nemohou být použity v praktickém účetnictví, marxizmus je od počátku trockizmem, ačkoliv L.D.Bronštejn, který se stal „Trockým“, se k němu přiblížil, až když marxistické učení bylo kompletně zformováno.

И меж собою толковали
О дне минувшем.

A mezi sebou si vykládali
O prošlém dni.

— vlévá naději na schopnost národa osmyslit minulost a vytěžit z ní lekce pro budoucnost.

Утра луч

Ranní paprsek

Из-за усталых бледных туч
Блеснул над тихою столицей,
И не нашел уже следов
Беды вчерашней; багряницей
Уже прикрыто было зло.
В порядок прежний все вошло.

Zpoza unavených bledých mraků
Zableskl se nad tichou metropolí,
A nenašel již stop
Všerejšího neštěstí; karmínem
Již přikryto bylo зло.
Do starých pořádků vše vešlo.

Revoluce r. 1917 skutečně proběhla pod purpurově rudými prapory a mnohé zlo se přikrývalo hesly servírovanými v krajkové výzdobě. Po revoluci se vše navenek vrátilo k předchozímu pořádku: namísto cara – generální tajemník; namísto Svatého Synodu s jeho nemyslicí služebnou Feklou (dobrou stařenou, dávno postrádající čich a sluch) – neméně svatý ÚV KSSS se svou neméně slepou, hluchou a nemyslicí Ma-Vrušou (Marxovo učení je všemocné, protože je správné; namísto Senátu – Nejvyšší sovět atd. Ale všechno to byly jen vnější atributy pevného plotu dřívějšího davo- „elitarismu“.

Avšak Říjnová revoluce r. 1917 se odlišovala od všech předchozích ani ne tak vnějšími atributy, jako obsahově odlišnými hlubinnými procesy, které nebyly pochopeny ani nemyslicím židovstvem, které je aktivizovalo, ani pány/vládcí samotné nejstarší mafie. Obsahovou stranu těchto procesů je možné pochopit skrz světonázor prostého národa, který v Rusku nikdy nebyl ateistický. A zde je potřeba obzvláště obrátit pozornost na ten dobře známý fakt, o kterém není přijato se šířit ani v našem, ani v západním tisku: živá hovorová ruština se za tisíc let vzdálila jazyku služeb zvnějšku implantované biblické církve. Takovéto oddělení jazyka života a jazyka kultu na Západě neproběhlo, kde od Lutherovy doby byla Bible dostupná všem v jejich živých rodných jazycích.

Ruská inteligence, v jakýchkoliv třídních formách by se od časů Petra I. neobjevovala, nikdy neospravedlnila svůj latinský název, tj. nikdy nechápala ani to, co se s ní a okolo ní děje, ani to, co tvoří. Z nejlepších pohnutek byla k r. 1876 Bible v Rusku přeložena do živého ruského jazyka, aby se, stejně jako na Západě, stala dostupná lidem bez speciální jazykové přípravy seminářů a duchovních akademií.

Byli také proticníci jejího překladu a vydání. Obavy „držitelů písma“⁶¹ nebyly neopodstatněné: výsledek překladu Bible z mrtvého církevního jazyka do živého národního jazyka se vůbec nevydařil takový, jako na Západě. Již začátkem 20. století, tj. v druhé generaci od momentu vydání Bible v živém jazyce, se v Rusku objevili lidé, pochybující o Božském původu Bible a přímo poukazovali na agresivitu její doktríny směrem k národům a každému člověku zvlášť.

Globální biblická konceptuální moc existuje podle schématu „prediktor-korektor“ (česky předvídatel-opravovatel). Protože v Rusku situace nazrávala k otevřenému odmítnutí biblického idealistického ateismu⁶², výměnou za něj „přirozeně“ (kyvadlovým schématem: materialismus –

61 Tak jsou v Koránu nazváni idealističtí ateisté, přívrženci zlovolně a s kořistnými cíly zdeformovaných zápisů zjevení: “Ó! Držitelé písma! Nemáte oporu v ničem, dokud zpřímá nepostavíte Tóru a Evangelia.”

62 Na konci 20. století v Rusku už zapoměli, jaké byly vztahy prostého národa k popům (kněžím) a církvi. Kostely bořili prostí lidé a nejen proto, že to chtěli židé. Už příliš mnoho napětí se nahromadilo v národě vůči té kastě. Jeden tehdejší vtíp stačí na objasnění příčin nespokojenosti "mužika" s hierarchií služebníků kultu, protože na rozdíl od Karla Kautského prostý člověk nemohl jasně zformulovat, co ho odděluje od výběřčích desátku:

“V jedné vesnici žil zrzavý a lakomý pop. Jednou se mu chudý a bohobojný mužik přiznal, že mu ukradl krávu. Pop se zaradoval, že se zbloudilá kravka našla a říká mužikovi:

idealismus; idealismus – materialismus) musel přijít materialistický ateismus. A přivedli ho ve formě marxismu.

Byl -li Marx nemyslícím vykonavatelem dlouhodobé strategie podpory stability řízení technokratické civilizace biblickou koncepcí, nebo, jsouce sám satanistou, vědomě vyplňoval objednávku „držitelů písma“, nemá pro celkový chod věcí význam, ale v každém případě Marxova intelektuální činnost nemůže být uznána za projev „lidského rozumu“.

Tak se marxismus, který upevnil materialistický ateismus na sociální úrovni, ukázal pro masové vědomí nejpřijatelnější formou odmítání idealistického ateismu v Rusku. Ale ateismus, jako nevědomá Theomachie, ve společnosti s úrovní vzdělávání, dostupnou v SSSR již v polovině 20. století, nemohl dlouho existovat ani v materialistické podobě.

Pokusy nového režimu po srpnu r. 1991 vrátit společnost do lůna idealistického ateismu (v rámci jakékoliv konfese) poté, co společnost odvrhla materialistický ateismus, byly bezperspektivní, protože ve společnosti již osmyslili jak Bibli, tak marxismus jako dvě tváře jedné a téže otrokářské globální doktríny.

Proto, „studená válka“, „závody ve zbrojení“ mezi SSSR a USA, jsou viditelný projev uměle podporované konfrontace různých forem biblického ateismu: idealistický „zápasí“ s materialistickým, podobně jako ve známém estrádním vystoupení „boj nanajských chlapečků“.63

Jak se říká „co se škádlívá, to se rádo má“! To znamená, že problém s marxismem, přesně jako problém s křesťanstvím, neměli „držitelé písma“ ani v Rusku, ani v SSSR: sami dávali, sami brali, když viděli, že jimi předkládané formy chápání a bytí životní pravdy se stávají pro většinu nepřijatelné. Zvenku se to vše prezentovalo jako boj s vulgárním materialismem a farářským idealismem.

Opravdový problém expanze biblického rasového parazitismu (tentokrát ve formě marxismu) byl v tom, že přišel do Ruska ve dvou podobách:

— trockismu, jako formy aktivizace západního materialistického ateismu a satanismu, obřezávající život podle dogmatických šablon znachary „požehnaných“ písem;

— a bolševismu (leninismu, stalinismu), jako nevědomého pokusu o sebevyjádření jazyčnictví („pohanství“) a zdravého rozumu přes jemu obsahově cizí materialistický ateismus marxistických písem.

Vyřešení historicky neodvratného konfliktu mezi trockismem a bolševismem v Rusku novým jevem, stalinismem, bylo předurčeno specifickým časovým obdobím, v jehož mezích běželo završení této ostřejší sociální konfrontace: změnou vztahů standardních frekvencí biologického a sociálního času, určující počátek rozpadu davově-„elitární“ struktury společnosti a vytváření nové logiky sociálního chování.

V básni se tento proces předává přes nové pořadí vyjmenování sociálně významných vrstev společnosti.

Уже по улицам свободным
С своим бесчувствием холодным
Ходил народ. Чиновный люд,

Již po ulicích svobodných
se svou chladnou necitlivostí
národ chodil. Úřednický lid,

— Vrať, Fjodore, krávu a Bůh ti odpustí.

— Nemůžu, báťuško, snědli jsme krávu, byl velký hlad.

Pop chtěl zavléct mužíka před soud, ale věděl, že zpovědní tajemství u soudu jako právní důkaz viny nepřijmou a proto se rozhodl pro lest.

— Fjodore, Bůh ti odpustí tvůj hřích, pokud se veřejně přiznáš.

Mužik souhlasil. Sebralo se vesnické shromáždění. Pop přečetl další kázání a na konci nečekaně oznámil:

— A nyní vše, co řekne náš Fjodor, bude čistá pravda.

Fjodor sundal čapku, poklonil se do pasu shromážděným a řekl:

— Čistá pravda: všechny zrzavé děti ve vesnici jsou od našeho popa."

63 V závěru vystoupení se ukazuje, že zápasil jeden člověk, navlečený do dvou dětských kostýmů.

Покинув свой ночной приют,
На службу шел. Торгаш отважный
Не унывая открывал
Невой ограбленный подвал,
Сбираясь свой убыток важный
На ближнем выместить.

Opustiv své noční přístřeší,
do služby šel. Nebojácny trhovce
neklesaje na mysli otevíral
Něvou vykradený sklep,
Chystaje se své velké škody
Blízko vynést.

Jinými slovy, davově-„elitární“ pyramida se převrátila. Nahoře už nejsou žreci a znacháři, ale národ „se svou chladnou necitlivostí“. A hlavně tímto se národ podstatou odlišuje od davu (nejpřesnější definice mu je dána V.G. Belinským: dav je množina lidí, žijící tradicemi a uvažujících podle autorit). Chování davu je nejčastěji podmíněno instinkty a emocemi, jimž se podřizují rozum a intuice, namísto toho aby je kontrolovaly. Níže je úřednický lid, tj. řídicí pracovníci; bankéřelichváře není vidět, ale jakoby speciálně je zdůrazněný „nebojácny trhovce“, schopný vynést (umístit, odventilovat? p.p.) ztráty velké blízko i daleko.

Tak či onak to je možné udělat jen v případě deficitu zboží, na které ve společnosti vždy existuje zvýšená poptávka. Zvýšená poptávka je důsledek uměle vytvořené situace na trhu, kdy je platebních prostředků více, než zboží. Takový stav při plánovaném řízení ekonomiky může ve společnosti vzniknout jen při bezmyšlenkovité účasti všech jejích členů v lichvě přes úrok na vklady ve spořitelnách.

Když odložená poptávka, nezabezpečená(nekrytá) zbožím, začíná významně převyšovat produktově-peněžní obrát státní, „převozník lehkomyšlný“ s pomocí „nebojácného trhovce“ lehce převedou systém vládního řízení z „levého břehu“ na pravý s tím, aby se „do předchozího pořádku vše vrátilo“. Přitom každodenní vnímání, nerozlišující obsahovou stránku pojmu „vlastnictví výrobních prostředků“, pozoruje jen změnu jeho forem.

Tak v „čase stagnace“ (tzv. „zastoj“ = epocha Brežněva, p.p.) nikoliv bez pomoci „trhovce nebojácného“ byl připraven sociální základ zničení Sovětského svazu za pomoci lichvářského kreditně finančního systému (zobecněná zbraň a prostředek řízení čtvrté priority).

V novém světovém pořádku předpokládaném Puškinem je místo Globálnímu znacharstvu (převozníku lehkomyšlnému) přísně ve shodě s evangelickou předpovědí: „Ti, kteří byli prvními, necht' se stanou posledními“. V textu je o tom nepřímě, zprostředkovaně, zvláště vyčleněnou frází, pro všední vnímání zdá se nijak nespojenou s předchozím smyslem:

С дворов

Свозили лодки.

Z dvorů

Odváželi loďky.

Slovo „dvůr“ má dvojí smysl: souhrn hospodářských přístavků k domu, a jako obecný termín, používaný ve vztahu k systému monarchistické vlády.

Začátkem 20. století po Říjnové revoluci padla nejen Ruská monarchie, ale také Pruská a Rakousko-Uherská. Takže loďky (pokud pod tímto slovem rozumíme na úrovni druhé smyslové řady vládní aparát monarchie, jako řídicí strukturu) opravdu sváželi z mnoha evropských „dvorů“. Příčinou bylo konceptuální bezvládní kterékoliv monarchie, včetně Ruské. Ztráta kontrolních pozic uvnitř hierarchie pravoslavné církve z důvodu převahy židovských konvertitů v Rusku, spolu s absolutní židovskou převahou v utvářejících se sdělovacích prostředcích (noviny, časopisy, vydavatelská práce), v podstatě monarchii nejdříve bezstrukturně vytlačili z ideologické, a potom také ze zákonodárné moci.

Z tohoto důvodu Puškin nikoliv náhodou, k jednomu a témuž (zdálo by se) prostředku transportu po vodě (obraz informačních toků, cirkulujících ve společnosti), v jedněch místech používá kódové slovo „člun“, v jiných „loďka“, a v „Závěru“ též „bárka“. Podle slovníku V.I. Dála: „Člun, člunek je lodička z jednoho kusu dřeva, dlabaná. Odtud je přísloví: „V člunu moře nepřeplyješ“. Loďka je

veslovací loď obecně, nevelké plavidlo pro říční a pobřežní plavbu. Bárka je velká nákladní loď; buď pro splav řek nebo schopná plout pod plachtami.“

Slova „člun“ a „lodžka“ se v textu vyskytují třikrát, ale „bárka“ jednou, když je řeč o převozu „Vetchého domku“. I když v obecném smyslu jsou tato slova synonymem (první smyslová řada), nicméně na úrovni druhé, a tím více třetí smyslové řady ukazují na různé jevy. Obrazy těchto jevů se v básni odhalují přes různá slovní spojení „člunu“ a „lodžky“.

Slovo „člun“ vždy potkáváme ve spojení s „vlnami“.

Poprvé v „Úvodu“:

На берегу пустынных волн
Стоял Он, дум великих полн,
И вдаль глядел. Пред Ним широко
Река неслася; бедный челн
По ней стремился одиноко.

Na břehu prázdných vln,
stál On, velkých myšlenek pln,
a do dále hleděl. Před Ním se zešíroka
řeka nesla; nuzný člun
Po ní osaměle směřoval.

Mnozí představitelé považují národní masy za „prázdné“, nepopsané listy papíru, přisvojující si pro sebe mlčky funkce hierarchicky vyššího objemnějšího řízení – Boha.

Podruhé v „První části“:

Осада! приступ! злые волны,
Как воры лезут в окна. Челны
С разбега стекла бьют кормой.

Obklíčení! útok! zlé vlny,
Jak zločinci lezou do oken. Čluny
S rozběhem tříští skla záděmi.

A potřetí v „Druhé části“:

И долго с бурными волнами
Боролся опытный гребец,
И скрыться вглубь меж их рядами
Всечасно с дерзкими пловцами
Готов был челн — и наконец
Достиг он берега.
Несчастный ...

A dlouho s bouřlivými vlnami
zápasil zkušený veslař,
a skryt v hloubi jejich řad
hodinu co hodinu s odvážnými plavci
připraven byl člun, a nakonec
dosáhl břehu.
Nešťastný...

A podstatné je nejen to, že se tato slova „člun“ a „vlny“ dobře rýmují; jsou skrytým způsobem svázány mezi sebou.

V první části byla ukázána druhá smyslová řada, stojící za slovem „vlny“.

Прояснились
В нем страшно мысли. Он узнал
И место, где потоп играл
Где волны хищные толпились
Бунтуя злобно вокруг него.

Projasnili se
v něm strašné myšlenky. Poznal
I místo, kde potopa hrála
Kde se vlny dravé tlačily
Zlobně okolo něj bouřily.

V této souvislosti „člun“ (nikoliv jako prostředek plavby, ale jako „prst“, ukazující na určitý jev společenského života) dává přednost mít co do činění jen s „vlnou“ = davem. Hovoříme-li o

židovství jako mafiózním společenství, ono také dává přednost davově-„elitárním“ vztahům v libovolné společnosti, neboť národ, odmítající autoritu vůdce nebo zdeformovaných tradic, se nepodvolí opracování metodami „kulturní spolupráce“.

V „Úvodu“ vidíme, že „řeka se nesla“, tj. v přeneseném smyslu obyčejné nacionální davy (vlny) se nesou řekou času bez toho, aniž by chápaly cíle globálního historického procesu. Nicméně, „nuzný člun po ní osaměle směřoval“. Básnický přívlastek „nuzný“ je použitý celkem sedmkrát, a pětkrát směrem k Jevgenijovi, a tudíž i k židovstvu. Izolace a osamělost, vykládané jako boží vyvolenost, a také usilí dát na odiv domnělé vyhnání a nuzotu, jsou charakteristické črty židovské společnosti, vyčleňující ji mezi jinými národy. Jinými slovy, židovský dav, na rozdíl od davů národních, se v globálním historickém procesu snaží o přesně (i když jemu neznámé) stanovené cíle, ale dosahuje jich převážně ne strukturním, ale bezstrukturním, tj. z velké části mafiózním způsobem. A v tomto se projevuje obsahová stránka druhé smyslové řady slova „člun“.

Slovo „loďka“ potkáváme jen ve „Druhé části“.

Poprvé ve spojení se slovem „zjevení“ (ve smyslu objevu – pozn. přek):

Евгений смотрит: видит лодку;	Jevgenij se dívá, vidí loďku;
Он к ней бежит как на находку;	běží k ní jak ke zjevení;

A podruhé ve spojení se slovem „dvůr“, jenž další smysl byl odhalen výše:

С дворов	Z dvorů
Свозили лодки.	Odvezli loďky.

A také v „Závěru“ ve spojení se slovem „úředník“:

Или чиновник посетит	Nebo úředník navštíví
Гуляя в лодке в воскресенье	během nedělního výletu loďkou
Пустынный остров.	Pouštní ostrov.

Ale hlavně třetí slovní spojení „úředník navštíví na výletě loďkou“ odhaluje obsahovou stránku jinotaje, stojícím za slovem „loďka“, odlišného od alegorie slova „člun“: řeč je o strukturním řízení obecně a vládním aparátu konkrétně, nemyslitelném například bez armády úředníků.

Jinými slovy, židovstvo se nejen přepravuje s pomocí Převozníka – Globálního nadjudaistického prediktora (globální biblické konceptuální moci) – z jednoho břehu řeky času na druhý: ono se aktivně podílí na změně formy vládnutí z monarchistické na republikánskou (buržoazní nebo socialistickou – záleží na okolnostech), ale zároveň v tomto období v roli „opovážlivých plavců“ nevědomě vstupuje do aktivního procesu asimilace s různými nacionálními davy, což pro „zkušeného veslaře“ hrozí jeho ztrátou jako vlastnictví, jako akceschopné periferie. „Zkušený veslař“ nemá jiné zdroje. Zánik periferie, to je též jeho vlastní pád spolu s „opovážlivými plavci“.

Takzvaný holocaust druhé světové války, o kterém tak hlasitě ševelí na konci 20. století všechen západní tisk, to je trest „nuznému člunu“ za bezduchou připravenost „skrýt se hluboko mezi řadami“ jiných nacionálních „vln“. Je třeba přiznat, že dané opatření, obzvláště v propagandistické rovině, se ukázalo jako dostatečně efektivní. Disciplína byla obnovena a všichni jsme svědky toho, jak se židé jakoby na povel najednou stali nejhorlivějšími zastánci monarchie v Rusku; jsou i nejaktivnějšími zastánci jejího obnovení v Rumunsku, Albánii, Bulharsku, Maďarsku, Srbsku a řadě dalších evropských států. K čemu by to bylo? Nechtějí snad znovu současní převozníci znovu použít tyto bezduché, aby znovu obrátili „řeku času“ zpět?

Marná práce: „lodky jsou z dvorů odvezeny“, a tam, kde se uchovaly ve formě konstitučních monarchií, vypadají jako dekorativní anachronismus a proto třetí smyslová řada vyjádření „z dvorů odvezli lodky“ také předpovídá smutnou budoucnost židovstva, jejíž plný smysl se odhaluje v „Závěru“.

Hlava 4. Tajemství „hraběte Chvostova“

Poté, co „z dvorů odvezli lodky“, se v básni objevuje jediná skutečná historická postava, Puškinův současník:

Граф Хвостов,
Поэт, любимый небесами,
Уж пел бессмертными стихами
Несчастье невских берегов.

Hrabě Chvostov,
básník, nebesy milovaný,
již opěvoval nesmrtelnými verši
Neštěstí něvských břehů.

Mnoho per a kopí se zlomilo o skutečnou roli této figury v básni.

„Chvostovův obraz je označení duchovního úpadku tehdejšího Petrohradu. Za duchovní ubohostí tohoto básníka stojí jak Bulgarin, tak Uvarov a další Puškinovi pronásledovatelé, představitelé běžného každodenního uspořádání petrohradského života, uspořádání, které zahubilo Parašu a Jevgenije, zahubilo děkabristy a, proběhne ještě něco málo přes tři roky, zahubí i Puškina,“ - toto je příklad přímého pojetí Chvostovova obrazu puškinistou J. Borevým. „Základní estetické kategorie“, vydavatelství „Mysl“, r. 1960.

Vyskytují se také pokusy pretendující na hloubku osmyslení:

„Očividně, ironický tón Chvostovu zasvěcených řádků puškinovské básně je též odpovědí na jeho vulgárně sentimentální a nevalné verše, oslovující Puškina, a nasměrování čtenáře k tomu, že „předběhnuvší“, „Měděného jezdece“ svými verši o petěrburgské povodni „předhánějící“ hrabě ve skutečnosti nevysvětlil, nevyřešil, a jen zbanalizoval tragické téma.“

Tak chápal roli hraběte Chvostova v poémě významný puškinista J. Oksman v doplňujících komentářích k „Neotištěných dopisech Puškinovi“, ve kterých se také přiznává k bezmocnosti oficiální (bez výjimky židovské) puškinistiky proniknout do tajemství druhé smyslové řady zde probírané části a básně jako celku:

„A přesto Puškinovo začlenění této ironicky parodické vrstvy do tragické, filozoficky nasycené básně zůstává záhadou, a funkce tohoto čtyřverší směrem k celkovému záměru básně nám zůstává zatím skrytá.“

Prakticky s ním souhlasí i výše zmíněný J. Borev, pozdvihávající záhadu zjevení hraběte Chvostova v básni na úroveň problému s odhalením druhé smyslové řady básně jako celku.

„Nadmíru graciézní, grandiózní, promyšlenou budovu stavěl Puškin v této své nejvyzrálejší básni, aby si připustil náhodnou kudrlinku, nepovinné verše, náhodně vyjádřené. V tomto bodě Puškinova „nejzáhadnější báseň“ zůstává obzvláště pevně zastřená“.

Ve skutečnosti je celý problém „puškinistů“ v neschopnosti pochopit „celkový smysl básně“. Ocas, chvost je nejzřetelnější rozdíl mezi představiteli různých živočišných různých druhů a představiteli druhu „člověk rozumný“. Pravděpodobně začleněním do zápletky básně dané postavy chtěl básník obrátit pozornost budoucího čtenáře na dominanci zvířecího typu psychiky ve vyšší společnosti jeho časů.

Jako důkaz hodnověrnosti naší doměnky mohou posloužit Puškinovy verše z r. 1825 o petěrburgské

povodni 7. listopadu 1824 (tato povodeň byla motivem k napsání „Měděného jezdce“), které předcházely napsání posměšné „Ódy na jeho excel. hrab. Dm. Iv. Chvostova“.

Напрасно ахнула Европа,

Zbůhdarma vzdychla Evropa,

Не унывайте, не беда!

Nebud' te sklíčení, hlavu vzhůru!

От петербургского потопа

Před petrohradskou potopou

Спаслась «Полярная Звезда».

Spasila se „Polární hvězda“.

Бестужев, твой ковчег на бреге!

Bestuževe, tvoje archa je na břehu!

Парнаса блещут высоты;

Blýskají se vrcholky Parnasu;

И в благодетельном ковчеге

A v blahorodné arše

Спаслись и люди и скоты.

Se zachránili i lidé i dobytek.

Existují fakta o tom, že při povodni bylo zničeno vydání další knížky almanachu „Polární hvězda“, vydávaného v letech 1823 – 1825 budoucími děkabristy A.A. Bestuževem a K.F. Rylejevem. Knižka byla znovu vytištěna a přišla na svět v březnu r. 1825. Je dobře patrné, že obratem k Bestuževovi básník parodicky použil biblické vyprávění o světové potopě, během které se zachránil jediný spravedlivý na zemi, Noe, rozkazem Shora konstruuující archu, na které umístil svou rodinu a po sedmi párech čistých a nečistých zvířat.

V almanachu spisovatelů-děkabristů spolu spolu s činovníky ruské kultury, přijímali účast také epigoni západní slovesnosti, ke kterým měl Puškin odmítavé stanovisko. Z toho je i závěrečná věta: „Zachránili se i lidé, i dobytek“.

Tak básník poprvé, i když ve vtipně alegorické formě, nakouzl otázku rozlišení živočišného a lidského typu psychiky v davově-, „elitární“ společnosti.

Posměšek na samotným Chvostovem byl spojen s tím, že ten vystoupil s ódou „Na Byronovu smrt“. Lord Byron byl za života velký obdivovatel starověkého Řecka, přičemž romantismus anglického básníka se neúspěšně pokoušel v Řecku jeho doby vzkřísit ideály dávných obyvatel Hellady.

Певец бессмертный и маститый

Pěvče nesmrtelný a vážený

Тебя Эллада днесь зовет

Tebe Hellada dnes volá,

На место тени знаменитой,

Na místo stínu znamenitého,

Пред коей Цербер днесь ревет.

Před kterým Cerberus dnes řve.

Toto Puškinovo posměšné chování k hraběti Chvostovovi, kterého s opravdovou ironií přirovnává k Byronovi a doporučuje mu, namísto slovních tirád po vzoru „Svobodomyslného Řecka“ (tehdy probíhal vyprovokovaný a reálnými kroky západních politiků nepodpořený boj Řeků s osmanskou nadvládou), aby se tam sám vydal.

Как здесь, ты будешь там сенатор,

Jako zde, budeš tam senátorem,

Как здесь, почтенный литератор,

Jako zde, váženým literátem,

Но новый лавр тебя ждет там,

Ale nový vavřín že čeká tam,

Где от крови земля промокла:

Kde zem krví nasákla:

Перикла лавр, лавр Фемистокла;

Périkla vavřín, vavřín Thémistokla;

Лети туда, Хвостов наш! Сам.

Leť tam, Chvostove náš! Sám.

Вам с Байроном шипела злоба,

Mezi Vámi a Byronem syčela злоba,

Гремела и правдива лесть.
Он лорд — граф ты! Поэты оба!
Се, мнится, явно сходство есть.

Hřměla i pravdivá lest.
On je lord – ty hrabě! Básníci oba!
Zdá se, že podobnost zjevně je.

Posměšná Puškinova óda na Chvostova, doprovázená okázale ironickými poznámkami, byla zároveň parodií na umírající žánr rytířské ódy XVIII. století. Pro dnešního čtenáře je těžké si představit její literární charakter. Puškinův kamarád z lycea Küchelbecker právě vydal článek „O směru naší poezie“, ve kterém vyzval k návratu k tradičnímu žánru rytířské ódy. To vyvolalo Puškinovo parodické použití samostatných komických znějících výrazů, které poté dostaly obecný název „chvostismy“, nad kterými se tak bavil básník a jeho přátelé, a které potom používali nejen představitelé ódopisectví, ale také „přední ochránci slovesnosti“, tentýž Küchelbecker a Rylejev. Řádek „Kde zem krví nasákla“ s následujícím rýmem „Themistokla“ paroduje Rylejevského verše z básně „Na Byronovu smrt“. Aby výrazněji podtrhnout nevkusný a křičící nesoulad celé této archaické rétoriky s osobností a tvorbou Byrona, Puškin k němu přirovnává Chvostova, navrhuje poslednímu zmíněnému, aby vystoupil jako vážený nástupce anglického romantika.

Dle našeho mínění, Puškin, silou svého zvláštního typu psychiky (máme na mysli jeho schopnost k rozšiřování myšlení) vnímal v mimolexikálních formách obrazy sociálních jevů na úrovni globálního významu, nedostupného vnímání masového vědomí, a v básnické formě je donesl svým současným i budoucím čtenářům. Pokud tomu neporozumíme, pak „funkce čtyřverší (s hrabětem Chvostovem) směrem k všeobecnému smyslu básně“ tak zůstane nerozluštěnou.

Pokusíme se současnou lexikou popsat to, co je básnickými obrazy dáno v básni. Pokud si obrazně představíme trvalou informační obnovu společnosti v hranicích biosférické a sociální podmíněnosti jako jednosměrný proud informačního toku (viz obr. 2), pak, úslovně řečeno, rychlosti informační obnovy na pravém a levém břehu-předělu budou různé, jejich vztah bude určovat logiku chování společnosti, a tedy i jejich typ psychiky v konkrétních historických podmínkách.

Do té doby, dokud rychlost informační obnovy u „pravého břehu“ (etalonová frekvence biologického času) převyšuje rychlost informační obnovy u „levého břehu“ (etalonová frekvence sociálního času) ve společnosti převládá živočišný typ psychiky, tj. má místo „neštěstí něvských břehů“, které i bezmyšlenkovitě opěvoval hrabě Chvostov. Po změně poměrů etalonových frekvencí, kdy „levý“ a „pravý“ břeh si mění místa, ve společnosti postupně, v procesu výměny generací, začíná dominovat lidský typ psychiky.

Přičemž, časové období, v jehož průběhu se rychlosti proudů u obou „břehů“ vyrovnávají, načež proud „řeky času“ jakoby mění směr k protilehlému (probíhá záměna levého „břehu“ za pravý), soudě podle obrazů básně, se má vyznačovat strašnými otřesy, kdy lidé s „rozrušeným rozumem“, tj. neschopní včas osvobodit svou psychiku od zastarávajících stereotypů a vidět celkový chod věcí, nevydrží následky vlivu těchto otřesů.

Hlava 5. Ani zvíře, ani člověk...

Но бедный, бедный мой Евгений...
Увы! его смятенный ум
Против ужасных потрясений
Не устоял. Мятежный шум
Невы и ветров раздавался
В его ушах. Ужасных дум
Безмолвно полон, он скитался.

Ale ubohý, ubohý můj Jevgenij...
Běda! jeho rozrušený um
Proti hrozným otřesům
nevydržel. Vzpourný hluk
Něvy a větrů rozléhal se
V jeho uších. Hrozných myšlenek
Byl mlčky plný, bloumal.

Его терзал какой-то сон.

Mučil ho nějaký sen.

„Trápil ho nějaký sen“ je přímé poukázání na odpojení Jevgenijova vědomí. Bohužel, spánek rozumu, s jehož pomocí se staroegyptskému znacharstvu podařilo zformovat nejstabilnější (ve směně pokolení) mafii, trvá nejedno tisíciletí. „Rozrušený rozum“ je stále okupován především hukotem západních, zkázu všemu živému nesoucích, větrů a Puškin ne náhodnou pojmenovává myšlenky, naváté tímto větrem, „strašnými“, neboť řeč je o dlouhém a bezstarostném ničení planety Země za pomoci židovstva přes mechanismus ničení její biosféry a lidstva lichvou.

Прошла неделя, месяц — он
К себе домой не возвращался.

Uplynul týden, měsíc a on
Se k sobě domů nevracel.

Mnohasetleté roztroušení židovstva není „nešťastný projev“ antisemitismu všech národů, jak se nám snaží vnutit světový tisk, ale nejefektivnější způsob bezstrukturního řízení společenského a ekonomického života biblické civilizace prostřednictvím intermafie, vyšlechtěné v „pouštním koutku“ staroegyptským znacharstvem v rámci cílevědomě organizovaného „sinajského čundru“. Židovstvo nesplnilo Božskou misi na něj vloženou a nemožnost „návratu domů“, jako i ztráta soudnosti, je následek uhýbání před Bohem předurčeným osudem.

Nicméně, sváté místo – „pouštní koutek“ – nebývá prázdné. Poté, co prošla lhůta, předurčená Shora, poslední Zjevení lidstvu o uspořádání života v souladu Bohem bylo dáno přes „chudého básníka“, proroka Mohameda.

Его пустынный уголок
Отдал внаймы, как вышел срок,
Хозяин бедному поэту.

Jeho prázdný koutek
dal v nájem, jak vypršel čas,
Pán chudému básníku.

A co židovstvo, jehož mise spočívala v tom, aby neslo světlo Boží pravdy a Spásného rozlišení dobra a zla? („Mojžišovi bylo dáno Písmo a Rozlišení“, Korán, súra 2:53)

Евгений за своим добром
Не приходил. Он скоро свету
Стал чужд.

Jevgenij za svým dobrem
Nepřicházel. Brzy se světu
Stal cizí.

„Stal se světu cizí“, v přímém i přeneseném smyslu, protože přes Levity a rabinát, pastevců a kočích židovského stáda, bylo dokončeno překroucení jednotlivých míst Jediného zákona, daného Bohem všem prorokům, počínaje od Adama, a při tom skryto Rozlišení. Viditelně, tato skutečnost se projevila jako rozhodující v procesu formování ve společnosti lidí posedlých (s trockistickým typem psychiky) při dopuštění Shora do začátku změny logiky sociálního chování. Nicméně připomínka „lidem písma“ o tom provedena byla: „Ó lidé písma! Na ničem nelpěte, dokud nepostavíte zpříma Tóru a Evangelia a to, co vám bylo sesláno od vašeho Pána.“ Korán, súra 5:72(68)

Весь день бродил пешком,
А спал на пристани;

Celý den se brouzдал pěšky,
a spal v přístavišti;

Proč spal v přístavišti? Možná ještě v létě, ačkoliv je třeba mít na paměti, že Petrohrad se nerozléhá v zeměpisných šířkách Benátek nebo Alexandrie: v noci, dokonce v létě, je nocovat v něvském

přístavu nepřijemné.

Jak je vidět z dalšího textu, od okamžiku podzimních záplav přešla zima, jaro a už „dny léta se skláněly k podzimu“. Odtud je slovo „přístav“ jen prst, ukazující na obraz nějakého jevu, který je možné rozkrýt jen opíraje se na text poémy. Ale proto se, vzhledem ke zvláštní strukturní zamknutosti textu, budeme muset obrátit k „Úvodu“:

Прошло сто лет, и юный град,	Prošlo sto let, a mladé město
Полночных стран краса и диво,	Půlnočních zemí краса a div,
Из тьмы лесов, из топи блат	Z tmy lesů, z hlubin blat
Вознесся пышно, горделиво;	Povznesl se pyšně, hrdě,
Где прежде финский рыболов,	Kde dříve finský rybolov,
Печальный пасынок природы,	Smutný nevlastní syn přírody,
Один у низких берегов	Samotný u nízkých břehů
Бросал в неведомые воды	Vrhal do neznámých vod
Свой ветхий невод, ныне там	Svou vetchou síť, nyní tam
По оживленным берегам	Po oživeným břehům
Громады стройные теснятся	Tísni se hromady štíhlých
Дворцов и башен; корабли	Zámků a věží; koráby
Толпой со всех концов земли	Ze všech konců země
К богатым пристаням стремятся ;	K bohatým přístavům míří;

Zde je rozluštění. Židovstvo historicky svou větší částí bylo přitahováno k „bohatým přístavům“, tj. přístavním městům“, přes které procházejí obchodní, finanční a informační toky. Týros, Sidón, Alexandrie, Neapol, Marseille, New York a, samozřejmě, Petrohrad, okno Západo-biblické civilizace do nepoznané, ne méně než Východ a Západ samostatné civilizace, jménem Rusko. Hlavně proto se Jevgenij

... питался

В окошко поданным куском.

...živil se

V okénko podaným kouskem.

Záhada „okénka“, kterým se židovstvo na Rusku přikrmovalo, stojíce v opozici a formující „pátou kolonu“ pro období Smuty, je stejně jako záhada „přístavu“ odhalována přes „Úvod“.

Природой здесь нам суждено
В Европу прорубить окно.
Сюда по новым им волнам
Все флаги в гости будут к нам,
И запируем на просторе.

Přírodou je nám zde souzeno
Do Evropy prorubat okno.
Sem přes něj po nových vlnám
Všechny vlajky v hosty půjdou k nám
A ustrojíme hostinu.

Výše jsme hovořili o tom, že slovo „vlny“ ukazuje na nacionální davy, přebývající v pohybu a v trvalé obnově ve snaze stát se národem. Všechny národy prošly svou cestu rozvoje a obnovy genofondu. Proto dnes nikoho neudivuje, že současní Řekové a Italové mají málo společného se starověkými Řeky a Římany, a starověcí Germáni nebo Frankové vůbec nejsou podobní současným Němcům a Francouzům. Židé si jako jediní ochránili nezměněný svůj „vetchý oděv“ z velké části proto, že příslušnost se u nich dodnes určuje po mateřské linii. Nějakým způsobem může být v tak nezvykle vytvořené společnosti řeč o uměle podporovaném matriarchátu.

Tento jev má i druhou skrytou stránku. Výše jsme již hovořili, že v době „Sinajského čundru“ bylo otroctví běžným a rozšířeným jevem. Ale to bylo otroctví na úrovni vědomí. Židé, v důsledku sociálního experimentu, vykonaného na nich starověkými eugeniky (staroegyptským znacharstvem), se z obyčejných otroků na úrovni vědomí změnili na otroky, neschopné si uvědomit své otroctví, tj. na otroky na úrovni podvědomí. Tent druh otroctví se upevňoval geneticky přes odcizení židovstva produktivní práci. Negeneticky, tj. na sociální úrovni, přes Tóru a Talmud nová forma otroctví jim byla prezentována jako mimořádná, nedosažitelná jinými forma svobody.

Tuto zvláštní formu „svobody“ současní pánové „jevgenijů“ chtějí na konci 20. století vnutit také dalším národům Ruska. Otevřeně v tisku projednávají ty samé metody, které, dle jejich mínění, jsou dostatečně efektivní pro „tento dobytek“ i po uplynutí třech tisíciletí. Jakopříklad je možné uvést rozhovor multimiliardáře George Sorose (finančníka a filantropa, jak se rád představuje) novinách „Segodnja“ z 15. března 1994:

„Po krachu komunismu vyšly univerzální ideje z módy. Přesto šance na to, že otevřená společnost v Rusku uspěje a prosadí se, jsou nevelké. Když se komunismus v podstatě rozpadl, domníval jsem se, že bude možný přechod k otevřené společnosti za poměrně krátkou dobu. Ale nyní, jak je vidět, se události vydaly naprosto jiným směrem, a já přemýšlím jen o biblických kategoriích - čtyřicet let v poušti.

Ale předpokládám, že mé úsilí stojí za to, aby stálo za pozornost, protože v životě států a národů je vždy život po smrti. A to, co se teď děje do značné míry určuje, jak tento stát, tento národ vyjde ze všech otřesů a krizí, které, jistě, bude muset překonat.“

Loajálně položená otázka G. Sorosovi židem L. Burniem, korespondentem „Segodnja“ (zcela náhodně je v Ruském muzeu obraz „Měděný had“ od umělce F. Burni):

„Když hovoříte o biblických kategoriích, máte za to, že Ruský národ si natolik odvykl od svobody, jako židé v Egyptě, a je nutná generační výměna, aby se něco vybudovalo?“

Odpověď G. Sorose: Ano.

V tomto dialogu „pána“ a otroka je dobře vidět vzrůstající rozpor mezi vědomím a podvědomím židovstva jako celku. Jinými slovy, pokud všechny národy, co neprošly genocidou dvaatřicetiletého „sinajského čundru“, přirozený nesoulad mezi obrazy vědomí a podvědomí vyrovnávaly mírou svého rozvoje v globálním historickém procesu, židé to dělat nemohli, díky mimořádné oddanosti judaismu, jehož dogmata nad ním vládou dosud.

V poémě je o tom všeho všudy dvěma řádky:

Одежда ветхая на нем
Рвалась и тлела.

Hadry na něm staré byly
Trhaly se a rozpadaly

Vnímající se jako nejstarší společenství, oddané všem národům cizí rouhačské věrouce, židé nicméně ustavičně nechápou odcizení okolních, kteří se jim zdají jako „zlé děti“, neschopné ani objasnit příčinu své nenávisti.

Злые дети
Бросали камни вслед ему.

Zlé děti
Po něm házely kameny.

Ale i samotné židovstvo, drcené Tórou a Talmudem, bylo schopno samostatně ještě méně než „zlé děti“, se bez ponoukání zvenčí vyznat ve správných směrech na cestách globálního historického

procesu, za což bylo občas Pánem nemilosrdně trestáno.

Нередко кучерские плети
Его стегали, потому
Что он не разбирал дороги
Уж никогда; казалось — он
Не примечал.

Nežřídka bič vozky
Ho postihl, proto
Že nerozlišoval cestu
Už nikdy; zdálo se – on
Si nevšímal.

Skutečně, pracujícím lidu všech národností nebylo ani na konci 20. století, a už vůbec v Puškinově době, jednoduché objasnit rafinovanost lichvářského zla, které je vyjádřeno ve finančně-ekonomickém programu fašizujícího židovského „semitismu“: „Budeš dávat v úrok mnohým národům, ale sám si nebudeš půjčky brát; a vládnout budeš nad mnohými národy, ale oni nad Tebou vládnout nebudou.“ (Deutoronomium, 15:6)

Řádky o „vozkových bičích“ jsou připomínka židovstvu o tom, že má povinnost „vládnout“ tak, aby finanční smyčka na krcích národů nebyla přijímána jako kruté a bezvýchodné jařmo, ale jako Shůry posvěcené blaho. „Kde neprojde vojsko, tam projde osel, naložený zlatem“, hlásí lidová moudrost.

„Zlé děti“ a „vozkovy biče“ byly pro židy v podstatě svérázným kladivem a kovadlinou v dlouhodobém (řeč je o tisíciletích) procesu působení těchto faktorů na jejich vědomí a podvědomí, což muselo nevyhnutelně vyvolat nevědomý pocit vnitřního neklidu.

Он оглушен

Был шумом внутренней тревоги.

Byl ohlušen

hlukem vnitřního neklidu.

Jinými slovy, židovstvo se trvale nachází ve stresovém stavu.

O příčinách stresů v biblické civilizaci před a po změně poměrů etalonových frekvencí biologického a sociálního času je nutné pohovořit zvlášť. Abychom viděli, a o to adekvátněji popsalí budoucnost v určitých lexikálních formách, je nezbytné chápat skutečné místo své epochy v globálním historickém procesu, a také si dobře uvědomovat přítomnost v ní tendencí, stabilních při směně generací.

První polovina 19. století (doba vzniku „Měděného jezdce“) je začátkem epochy takzvaných buržoazně-demokratických revolucí, ale základní, již k tomuto období se projevující tendence, je bezmyšlenkovité úsilí nějakého spolku ke koncentraci výrobních sil prostřednictvím lichvy v souladu s doktrínou „Deutoronomium-Izajáš“. Puškin, s jeho schopností vidět celkový chod věcí, v principu nemohl minout informaci, spojenou s podobnou tendencí na úrovni globálního významu. Pro pochopení na úrovni každodenního vědomí je jeho vztah k lichvářství vyjádřen ve „Skoupém rytíři“; v zastřené formě pak na úrovni druhé smyslové řady, v „Měděném jezdci“.

V rámci dané práce je pro nás důležité pochopit, že v obou pracích jsou vyvedeny postavy, jejichž praktická činnost a s ní spojený psychický stav, se v nějaké míře týká každého.

Nazveme informaci, *vztahující se k procesům, zasahující přímo nebo nepřímo život každého*, nezávisle na přání jedince, „královskou“ a pokusíme se proanalyzovat její roli v čínorodosti jak různých osobností, tak ve společnosti jako celku.

Mnohokrátná obnova praktických znalostí a dovedností v profesionální činnosti a v domácnosti během života jedné generace následkem změny poměrů etalonových frekvencí biologického a sociálního času je jen jedna strana věci, objektivně se projevující ve statistice života společnosti. Druhá strana věci je v tom, že se změnila nejen rychlost obnovy společensky nezbytných praktických znalostí a dovedností, ale i „šíře“ tematického spektra informace, se kterou se denně

střetává každý jedinec, v zásadě disponující svobodnou vůlí a jinými možnostmi svobodného člověka, ale zvláště silou výchovy a kultury omezující sám sebe v tom či onom druhu otroctví, vlastního nynější civilizaci.

Bez ohledu na to, k jaké sociální skupině člověk patří, nyní se střetává s informací, bezprostředně nesouvisějící s profesionální činností, ale utvářející informační pozadí, na kterém probíhá jeho profesionální činnost a život jak jeho samotného, tak jeho rodiny.

V minulosti v podmínkách stavového kastového stroje společenského života, k oráčům a živnostníkům, v souhrnu tvořícím převážnou většinu populace, nepřicházela běžně „královská informace“; a pokud někdy i přišla, pak ji nerozeznávali v celkovém informačním toku a ona pro ně zůstávala jakoby neviditelnou; spatřivši ji, vzhledem k omezenosti rozhledu, nemohli pochopit její společenský význam; ale i když pochopili, a těch málo, co ji z prostého lidu pochopilo, mohli zřídka realizovat společensky významnou řídicí činnost, jednoduše díky svému prostému původu, odlišujícího je od názoru autority v očích vládnoucí „urození elity“.

Z druhé strany, podle všem společného vztahu k životu, také vládnoucí „elita“ Západu byla v převážné většině případů osvobozena od nezbytnosti pronikat do rozborů podstaty a následků přijímání těch či jiných rozhodnutí, založených na používání technologií, které se staly tradičními, a dále technicko-technologických novinek⁶⁴, počítaje to „ne za královské dílo“, ale za „soukromá díla jejich poddaných“, do nichž bylo pro ně ponižující a nudné pronikat; nebo „soukromým dílem“ jejich dlužníků, což je charakteristické pro MEZINárodní lichvářskou starozákonně-talmudickou „aristokracii“, vládnoucí prostřednictvím⁶⁵ finanční oprátky společností a vládám, na základě uzurpace institutu lichvy, kreditu a účetnictví, tvořících jádro bankovní činnosti.

Se zánikem stavovského kastovního uspořádání na Západě se psychologie nezasahování vlády a lichvářského bankovního systému do soukromého života a podnikatelské činnosti zachovala přesně taktéž, jako se zachovala i psychologie nezasahování do záležitostí státu ze strany prostého obyvatele, předpokládajícího, že všechny své povinnosti ve vztahu k vládě splnil zaplacením daní a přijetím účasti ve formálně demokratických procedurách, existujících na Západě, stejně jako vše ostatní v otrockém obojku úroků.

Ale pokud do vítězství buržazně demokratických revolucí psychologie tohoto druhu panovala v tichosti, pak během rozvoje západního kapitalismu našla své teoretické vyjádření: v nejobecnější podobě ve filozofii individualismu, a v užší pragmatické variantě v různých pseudoekonomických teoriích o svobodě soukromého podnikání, svobodě trhu a údajné schopnosti „svobodného“ trhu regulovat v životě společnosti vše a všechno bez jakéhokoliv plánování a řízení ze strany přemýšlejících lidí.

Ale všechny teorie bez výjimky jsou jen vyjádřením typu psychiky a jemu odpovídající mravnosti. V závislosti na mravnosti a typu psychiky, na základě jedněch a těchtož faktů je lidský rozum schopen rozvinout vzájemně se vylučující teorie a doktríny.

Buržoazně demokratické revoluce a následující společenské uspořádání života západních společností byly psychologicky podmíněné rozumem, aktivním v nositelích živočišného typu

64 Příklad tohoto druhu je odmítnutí Napolena poskytnout státní podporu R. Fultonovi, konstruktérovi jednoho z prvních parníků, což mohlo změnit charakter boje na moři s Anglií, která měla velkou flotilu plachetnic. Méně známo je, že reaktivní systém artilerie s výbušnými náboji, který byl přibližně v téže době vymyšlen otestován na střelnicích v Rakousku, kde ukázal hrůzu nahánějící efektivitu, přesto nebyl použit Rakouskem proti Napoleonovi, ani jím po kapitulaci Rakouska.

V historii Ruska jsou všeho všudy dva příklady, kdy hlava státu systematicky držela pod kontrolou vědeckotechnický pokrok a budovala státní politiku s ohledem na něj: Petr I. a Stalin. Pod jejich vedením, právě díky přiblížení „nekrálovských záležitostí“ ke „královským záležitostem“, dokonce navzdory chybám obou státníků země získávala status supervelmoci během několika desetiletí; a ztrácela ho také během několika desetiletí, když jejich nástupci – na západní způsob – se izolovali od vědeckotechnických problémů jejich „poddaných“.

65 Činnost mezinárodních lichvářů v národních společnostech byla státností vnímána také jako jeden z druhů soukromého podnikání „poddaných“. A ta okolnost, že celá společnost včetně státnosti se ocitala v závislém postavení na malém počtu lichvářů-„poddaných“, zcela vypadávala z vnímání světa „elitárních“ individualistů-spotřebitelů, vládnoucích na základě bezmyšlenkovitého převzetí tradic předků.

psychiky, vládnoucího na Západě. V souladu s tím, buržoazně-demokratické revoluce, zrozené živočišným typem psychiky, změnila společenské uspořádání tak, že v novém systému vnitrosociálních vztahů v podmínkách technicko-technologického pokroku našel pole působnosti a aktivizoval se rozum mnoha jedinců, kteří dostali možnost přístupu k informacím, dříve uzavřených stavovsko klanovými hranicemi, určujícími jak profesní a sociální postavení, tak především informační toky – „vody“ - během celého lidského života, v nichž žil. Ale nový systém vnitrosociálních vztahů, vzniklý v důsledku buržoazně-demokratických revolucí, vůbec nezměnil na Západě převládající nelidský typ psychiky (početně převažují živočišný typ a zombiebiorobot).

A hlavně jeho nositelé po informačním vzednutí 20. století jsou v nynější společnosti (kde je psychologie orientována na spotřebu dnes a navždy ve prospěch oblažení emocí a arogance) obětmi „stresů“ a jejich následků. Ale informační vzednutí pro ně otevřelo také možnost zbavení se jím vyvolané laviny „stresů“.

Tato možnost spočívá v tom, že život celé společnosti technicky rozvinutých států probíhá i v práci, i v domácnosti na pozadí „královské informace“, disponující provincionálním významem v rámci vlády, celostátním významem v rámci jedné nebo mnoha regionálních civilizací a významem regionální civilizace v rámci souhrnu mnohých regionálních civilizací a prvobytně pospolných kultur, v souhrnu tvořících lidstvo Země. Předtím tato „královská informace“ procházela mimo převážné většiny populace, přímo neovlivňovala její život.

Psychika každého, komu je dáno Shora být Člověkem rozumným, je organizována hierarchicky na mnoha úrovních. A úroveň vědomí většiny, na kterém rychlost zpracování informace činí 15 bit/s, a kde je člověk schopen zvládnout maximálně 7 – 9 objektů zároveň, je jen viditelný vrcholek nad hladinou ledovce celkové individuální psychiky. Ve vztahu ke skryté části psychiky, nevědomí (jinak řečeno podvědomí), jsou v lidské kultuře dva přístupy:

- Rozšíření vědomí a zapojení do něj těch úrovní psychiky, které se dříve nacházely mimo něj;
- Přestavba struktury vědomých a nevědomých úrovní psychiky na základě dialogu (informační výměny) mezi úrovněmi s cílem likvidace antagonistů různého druhu mezi nimi, a vytvoření touto cestou tišiny jejich sladěné práce v celostní individuální psychice.

Vyhledáme-li si technickou analogii, pak vědomí, spolu s jeho charakteristickými možnostmi, je možné ji připodobnit pilotu, a vše nevědomé (podvědomé) autopilotu. V takové analogii je první přístup ekvivalentní v mnohém tomu, že pilot postupně na sebe bere splnění celého množství funkcí, založených do autopilota; druhý přístup je ekvivalentní (v mnohém) tomu, že si pilot osvojuje dovednosti nastavení autopilota a stará se o navzájem se doplňující rozdělení toho, co bere na sebe, a toho, co vkládá do autopilota.

Může vyvstat otázka, v jakém vztahu se oba přístupy nachází. Na ni mohou být různé odpovědi, podmíněné mravností, světonázorem a osobní zkušeností každého tázaného. Z našeho pohledu druhý přístup, přestavba vědomých a nevědomých úrovní psychiky, v sobě zahrnuje první přístup, protože při nastavení „autopilota“ „pilot“ nemůže nemít představu o jeho funkčních možnostech a jejich řízení. Ale druhý přístup, zahrnující v sobě i první přístup, rozšíření vědomí, mu přidává mimořádnou kvalitu od samotného začátku, zatímco při následování prvního přístupu při ignorování (nebo odmítání) druhého dojde dříve nebo později k tomu, že začleněné možnosti do oblasti vědomého je nezbytné přivést k souladu mezi sebou, a kromě toho i do nerozporuplnosti s celým ještě neovládnutým vědomím v procesu jeho rozšíření; pokud první přístup nevede k pochopení nezbytnosti tohoto, pak jeho následování se stane osobní katastrofou, způsobenou, pokud ne vnitřní konfliktností individuální psychiky, pak konfliktností individuální a kolektivní psychiky nebo také konfliktností jedince s hierarchicky vyšší nelidskou psychikou, jejíž činnost se nicméně projevuje ve Vesmíru, pokud být vnímavý k tomu, co se děje.

První přístup v tradiční lidské kultuře vyjadřují různorodé duchovní praktiky Východu (jógy) a západních systémů zasvěcení; na možnost uskutečnění druhého přístupu přímo odkazuje Korán, i když není rozvinutý v historicky reálném islámu.

Bylo o tom nezbytné, v mezích dané práce, říct, protože na „královskou informaci“ (pokud porovnávat s normami stavovsko kastovního uspořádání společnosti v době vzniku „Měděného jezdece“) dnes narážejí prakticky všichni. Možnosti v zpracování informací úrovněmi psychiky, řazených pro většinu lidí k nevědomým, značně překonávají možnosti individuálního vědomí většiny (15 bit/s, 7 – 9 objektů najednou). A to znamená, že nezávisle na vědomém vztahu ke „královské informaci“ ze strany jedince, jeho nevědomé úrovně individuální psychiky opracovávají i „královskou informaci“. A úměrně tomu, výsledky tohoto zpracování nějakým způsobem vyvstanou před vědomím jedince během odpočinku nebo v životních situacích.

Vše další se určuje tím, jak se vědomí jedince chová k takového druhu průnikům výsledků zpracování „královské informace“ z nevědomých úrovní psychiky na úroveň jeho vědomí.

„Stresy“ a jejich následky, jejichž obětí se v technicky rozvinutých společnostech stávají neochvějní stoupenci závodů ve spotřebě, které rozměňují informaci, nezbytnou k udržení profesionalismu a jím pomíněného spotřebitelského (především) statusu, jsou výsledkem vědomého nebo bezmyšlenkovitého odmítnutí jejich individuálního vědomí přijmout výsledky nevědomého zpracování „královské informace“ jako faktoru směřujícího, a nebo zadržujícího jejich individuální činnost.

Pokud jsou výsledky nevědomého zpracování „královské informace“ přijímány vědomím, začíná koordinace individuální vědomé a nevědomé činnosti s těmito výsledky, vládnoucími nad celou společností, protože hlavně tímto příznakem, vládnutím nade všemi, se liší „královská informace“ od každodenní, běžné.

Když přijetí výsledků nevědomého zpracování „královské informace“ probíhá bezmyšlenkovitě na vědomé úrovni, koordinace činnosti vědomé a nevědomé úrovně individuální psychiky obecně plyne, ale bez rozšíření vědomí; když je jejich přijetí doprovázeno posouzením na úrovni vědomí probíhajícího zaměřením na budoucnost, probíhá nejen koordinace vědomé a nevědomé úrovně psychiky, ale možnosti vědomí se rozšiřují a zosťují. Přičemž v posledním případě rozšíření vědomí se děje ve vnitřním souladu za včasného odstranění konfliktu mezi úrovněmi individuální psychiky a mezi individuální a kolektivní psychikou.

Krátce o kvalitách, které mají být vlastní normální kolektivní psychice, rozené množstvím individuálních, je možné pohovořit následovně: za prvé, musí být též vnitřně bezkonfliktní, co se v životě projevuje jako odstraňování a kompenzace chyb k kolektivní činnosti, prováděných jedněmi, druhými jejími účastníky; zadruhé, kolektivní psychika, je dlužná vylučovat konflikt kolektivu jako celku a jeho účastníků ve vztazích k faktorům Objektivní reality vládnoucími nad životem lidstva.

Nyní předvedeme na konkrétním případě, jak ve společnosti na základě ideologie, zrozené buržoazně-demokratickými revolucemi, se programuje odtržení na úrovni individuálního vědomí výsledků nevědomého zpracování „královské informace“.

„Myšlení, to je nesmírně složitý proces identifikace a integrace, kterého je schopen jen individuální rozum. Neexistuje kolektivní rozum. Lidé se mohou učit jeden od druhého, ale taková spolupráce potřebuje od každého vědce nezávislé použití svých schopností racionálně myslet.“⁶⁶

Všechno je tak, kromě některých detailů, leč určujících kvalitu všeho:

- Zaprvé, KOLEKTIVNÍ ROZUM EXISTUJE. Jakýkoliv rozum je hierarchický mnohoúrovňový proces výměny informací a jejich transformace. Kolektivní rozum se od individuálního liší především tím, že on, jako proces, probíhá nikoliv v hranicích struktur a biopolí, zajišťujících intelektuální činnost jednoho člověka (in-divi-dua = nedělitelného), ale v rámci hmotných a pólových struktur, zajišťujících psychickou činnost mnoha různých lidí, a také ji

⁶⁶ Ayn Rand, „Koncepce egoizmu“, Petrohrad 1995, originální název knihy Ayn Rand „The Morality of Individualism“. Při překladu do ruštiny byl sborník pojmenován z jedné strany více otevřeně a agresivně, a z druhé strany část smysl se ocitl skrytá, protože egoismus může být i korporativní. Čtení v petrohradském rádiu v roce 1993 vedlo k tomu, že několik set tisíc lidí ho absorbovalo mimochodem během snídaně: tj. přímo do hlubin nevědomých úrovní psychiky, bez vědomého osmyslení slyšeného.

podmiňujících. Proces informační výměny mezi lidmi, z nichž každý je nositelem individuálního (v ruštině toto slovo přesně označuje – nedělitelného) rozumu, probíhající na úrovni biopolí, mluvené a psané řeči, uměleckých děl a kulturních památek atd. vyvolává kolektivní rozum; budeme-li přesnější, způsobuje hierarchii vzájemné vloženosti rozumů od každého individuálního do kolektivního rozumu celého lidstva. V této hierarchii vzájemného ukládání mohou být kolektivní rozumy, jejichž doba existence není delší než doba vzájemného vztahu některých lidských skupin, a jsou rozumy, jejichž doba života překonává dobu života biblických kmetů, protože je možná dlouhodobá existence kolektivního rozumu v kontinuitě informačních procesů na základě obnovy jeho elementní báze – vzájemně se střídajících generací lidí.

- Zadruhé, na základě prvního, možnost „NEZÁVISLÉHO (zdůrazněno námi) použití své schopnosti racionálně myslet“, není objektivní danost pro každého člověka, ale výmysl, protože člověk, ačkoli může myslet originálně a víceméně nezávisle na druhých, ale myslí vždy podmíněně, tj. v závislosti na svém stavu, osobnostním rozvoji, jím osvojeném kulturním dědictví a spoluúčasti v kolektivní psychice společnosti.

A život společnosti se v mnohém určuje tím, jakými vlastnostmi disponují kolektivní rozumy rozené individuálně rozumnými lidmi, které jsou skladebními prvky jejich celkového kolektivního vědomí a nevědomí; a v jaké kvalitě směrem k jimi rozeným kolektivním intelektům se nacházejí lidé: individuální lidský rozum může být nevolníkem kolektivního rozumu většího či menšího množství lidí; a kromě toho, nevolník i té malé nepočtené skupiny, která rozšířila své individuální vědomí natolik, že disponuje jimi poznanými dovednostmi řízení kolektivního vědomí a nevědomí⁶⁷, a přes něj i celou množinou lidí, kteří tvoří tu či onu kolektivní psychiku⁶⁸; ale individuální rozum může být i jedním z vědomých tvůrců kolektivního rozumu, jako části kolektivní psychiky, jenž je celkovým majetkem všech účastníků.

Poslední možnost je nezbytná součástí procesu odstranění antagonismů mezi vědomými a nevědomými úrovněmi ve struktuře psychiky jedince. Na cestě „rozšíření vědomí“ individualistů, nositelů názorů, analogických vyjádřeným Ayn Randovou, je konflikt mezi individualisty nevyhnutelný. Zvítězit v konfliktu tohoto druhu mezi tvrdohlavci, neznajícími hranice svého individuálního egoismu, není možné. A aby nezničili své okolí, kolektivní rozum části lidstva (dle mínění individualistů údajně neexistující), která to chápe, a Nejvyšší Všedržitel zamykají individualisty na sebe navzájem ve scénářích, ve kterých jsou obecně dvě třídy možností: buď pochopit nesprávnost individualismu a ateismu, nebo padnout za oběť situacím sebelikvidace jedněch individualistů druhými; ostatní, kteří nezahynou v takovýchto meziosobnostních konfliktech, zahynou na vnitřní konfliktnost jejich individuálních psychik, protože břímě vnitřní neslučitelnosti komponent psychiky se stává neslučitelným se životem po míře toho, jak jedinec lpí na odmítání výsledků zpracování „královské informace“ nevědomou a vědomou kolektivní psychikou, jejíž částí je jejich individuální nevědomí.

Ale v libovolné z dvou variant, možných pro člověka (zajatec kolektivní psychiky nebo její spoluvůrce) je individuální psychika elementní bází kolektivního rozumu a kolektivní psychiky, nicméně disponující vlastním individuálním rozumem, díky níž elementní báze může osmyslit fakt zrození jejího kolektivního rozumu v sestavě kolektivní psychiky, načež je schopna řídit proces jeho formování a existence svou mravně podmíněnou libovůlí.

K pochopení možnosti existence kolektivního rozumu postačuje středoškolský kurs fyziky a rozbor procesů zpracovávání informací v počítačové síti, například jako „Internet“, nebo na víceprocesorovém výpočetním komplexu, kdy se různé části jednoho a téhož úkolu koordinovaně řeší na různých strojích, navzájem se doplňujíc.

Avšak člověk může souhlasit s objektivností faktu informační výměny mezi lidmi (včetně na

67 Tím se v prvobytně pospolné době zabývali šamani, a během civilizace hierarchivé zasvěcení různého druhu mystiky duchovních praktik okultně-politických řádů.

68 Právě možnostmi zneužití takového druhu jsou podmíněny koránické zákazy magie. Biblické zákazy magie byly kdysi podmíněny toutéž příčinou, ale v reálné biblické kultuře změnili svou roli a slouží záštitě před svévolnou činností lidových umělců zformovaného monopolu legitimních hierarchií na řízení kolektivní psychiky.

základě biopolí), ale bude oponovat možnosti existence kolektivního lidského rozumu. Ale v tom případě oponentura vychází z toho, že oponující jednoduše nedisponují dovednostmi sebekontroly, nezbytnými pro to, aby mohli pochopit (především na úrovni vědomí) dialog jejich vlastního individuálního rozumu s kolektivním, jenž sami tvoří; buď zrozují kolektivní šílenství (schizofrenii?), se kterým individuálně intelektuálně normálnímu člověku není o čem mluvit.

Poslední varianta má svou počítačovou analogii: programové zabezpečení počítače může být dostačujícím pro jeho izolovanou práci, ale nemusí dostačovat, aby se z něj dalo dostat do sítě a řídit řešení nějakého úkolu se zapojením volných zdrojů ostatních počítačů v síti: zatímco některé sítě mohou být postaveny tak, že v síti jsou viditelné všechny počítače, které síť tvoří, ale z mnohých počítačů (možná s řídkými výjimkami) další počítače sítě nejsou zkoumatelné a z nich se neřídí ani jejich vlastní zdroje, zapojené do obsluhy sítě. Kromě toho programové zabezpečení práce sítě může v sobě obsahovat chyby, v jejichž důsledku nebude celá síť ve větší či menší míře průběžná, což v důsledku způsobuje ty či ony škody informačnímu zabezpečení do ní zapojených počítačů. Nicméně neschopnost konkrétního počítače s konkrétním programovým zabezpečením pracovat v síti, nebo defektnost síťového programového zabezpečení neznámá, že síťové informační systémy nejsou v principu možné, nefunkční nebo neexistují.

Také Ayn Randová, jako mluvčí názorů vládnoucích na Západě, se mylí, trvající na tom, že kolektivní rozum neexistuje; existuje mnoho, v té či oné míře jeden od druhého oddělených, kolektivních rozumů, disponujících různými dobami trvání své existence, ale Ayn Rand není jediná, kdo to nevidí a nechápe.

Odmítat existenci lidmi zrozených kolektivních intelektů v jejich vzájemné vloženosti znamená vést záležitost k tomu, aby se všichni, kdo souhlasí s názorem Ayn Randové o neexistenci kolektivního rozumu (jako komponenty kolektivní psychiky), sami si to neuvědomujíce, stali zajatci jejich vlastního výtvaru – kolektivní psychiky, jimi formované objektivně vždy, ale v daném případě nevědomě. V podstatě je to podpora zprostředkované závislosti většiny té menšiny, která rozšířila svoje vědomí natolik, že vědomě a záměrně řídí kolektivní psychiku, a přes ní také ty, kteří jsou směrem ke kolektivní psychice její prvkovou základnou.

Být nevolníkem kolektivního i odpovídá živočišnému typu struktury psychiky⁶⁹, protože to je analogické tomu, co se děje v životě stádních zvířat, kde je každý jedinec zajatcem stádní psychiky. Ale lidem, na rozdíl od zvířat, jsou poskytnuty možnosti svobodné individuální tvorby v jejich vlastním rozvoji. To otevírá možnosti vzniku stabilní vnitřně konfliktní individuální a kolektivní psychiky, což je naprosto vyloučeno ve světě zvířat, kde může vzniknout kolektivní panika, hrůza, jako epizoda v nějakých podmínkách, ale kolektivní schizofrenie jako norma života v následnosti generací je naprosto vyloučena.

U lidí je individuální a kolektivní schizofrenie, v těch případech, kdy není projevem defektivnosti genetického aparátu, projevem špatného používání Shora poskytnuté svobody tvorby a osobního rozvoje.

Při tom je třeba si uvědomovat, že každý kolektivní rozum je jen podsystémem v kolektivní psychice, a kolektivní psychika může být celistvě mozaikovou (zdravou) nebo rozdělenou kaleidoskopickou (schizoidní), přesně jako psychika jedince. Odmítání faktu kolektivní psychické a intelektuální činnosti je spolehlivá cesta ke vzniku SCHIZOFRENIE nejen v kolektivní psychice schizofreniků, ale obecně také i v kolektivní psychice individuálně psychicky normálních lidí. A množství intelektuálně rozvinutých jedinců, relativně vzato každý z nich psychicky normální sám o sobě, pokud zrodí schizoidní kolektivní psychiku, zahrnující v sobě stabilní vnitřně konfliktní kolektivní rozum, volí cestu kolektivní sebevraždy nezávisle na tom, zda to chápou či nikoliv.

„Stresy“ a jejich následky, o čemž byla dříve výše, jsou projevem na úrovni osobního osudu spoluúčasti člověka v kolektivní schizofrenii. Obrana a léčení před tím na úrovni individuální

V tom je jedna z příčin, proč jsou páni „elity“ zainteresováni v udržování živočišného typu struktury psychiky jako vládnoucího ve společnosti, a proč hledají prostředky, aby zajistili bezpečnost tohoto způsobu existence civilizace v podmínkách energovybavenosti technosféry, ne charakteristické pro zvířecí říši.

psychické činnosti spočívá jen ve vědomém obratu k nevědomým úrovním psychiky za jejími výsledky zpracování „královské informace“, která určuje život všech a každého, pro eliminování vnitřní konfliktnosti svého chování a jeho konfliktnosti s lidstvem zahrnujícím životem Vesmíru.

Proto jednou z nezbytných vlastností, kterou musí disponovat individuální psychická kultura bezúsvonně psychicky normálního jedince, je nezpůsobovat kolektivní šílenství těch, jimž je Shora dáno být psychicky a intelektuálně bezúsvonně normálními lidmi.

Buržoazně-demokratické revoluce, v osobách svých teoretiků a následných ideologů občanské společnosti, osvobodivší individuální psychickou činnost nositelů živočišného typu psychiky z hranic stavovsko-kastového uspořádání, v podstatě předali vládu na občanskou společnost schizofrenickému kolektivnímu vědomí a nevědomí. Během nějaké doby to vedlo ve společnosti k aktivizaci mechanismu přirozeného výběru, jehož oběťmi se stávají spoluúčastníci kolektivní schizofrenie, nepřející si žít jinak, nebo přející si, ale nepřikládající k tomu ze své strany žádné individuální a kolektivní úsilí.

Přirozený výsledkem toho je trvalý pocit „hluku vnitřního neklidu“, což je spolehlivým příznakem stresového stavu jedince. Neschopnost včas a správně odreagovat na úrovni vědomí na výsledky zpracování „královské informace“ (jakou byla za Puškinových časů a zůstává dnes informace o lichvářství jako nadnárodní úrovni řízení) „vynořující se“ z úrovně podvědomí přetváří jedince, disponujícího rozumem, ale s živočišným typem psychiky, do nějaké přechodné bytosti mezi zvířetem a člověkem.

И так он свой несчастный век
Влачил, ни зверь ни человек,
Ни то ни се, ни житель света
Ни призрак мертвый...

A tak svůj nešťastný věk,
vlácel, ani zvíře, ani člověk,
Ani to, ani ono, ani obyvatel světla,
ani přízrak mrtvý...

V podstatě je to nepřesnější popis zombie, biorobota. V Puškinově době také existovali lidé, zbavení svobodné vůle, ale jiné slovo, vyvolávající obraz tohoto nezvyklého jevu pro lidskou psychiku, nebylo. Bezmyšlenkovité následování biblické koncepce samořízení v době změny logiky sociálního chování nemůže nezpůsobovat „hluk vnitřního neklidu“, což nedlouho před svou smrtí v jednom interview potvrdil židovský básník Josif Brodskij: „Jsem stále ochvácen hlukem vnitřního neklidu.“

Hlava 6. Zachránili se i lidé, i dobytek.

Раз он спал
У невской пристани. Дни лета
Клонились к осени.

Jednou spal
u něvského přístaviště. Letní dny
se chýlily k podzimu.

Letní dny se chýlí k podzimu v srpnu. Těmito slovy fakticky začíná popis druhé, závěrečné etapy sebeidentifikace (a znamená to i zániku) židovstva, pokud za první počítáme události Října r. 1917.

Дышал
Ненастный ветер. Мрачный вал
Плескал на пристань, ропща пени
И бьясь о гладкие ступени,
Как челобитчик у дверей
Ему не внемлющих судей.

Dýchal
Sychravý vítr. Temný val
pleskal o molo, cákal pěnu
A bijíc se o hladké stupně
Jako petent u dveří
Soudců, jeho neslyšících.

Formálně jsou tyto dvě etapy v básni spojeny zdůrazněnými slovy: dýchal, temný, cákal.

Nad **potemnělým** Petrohradem
Dýchal listopad podzimním chladem
Pleskajíc bouřlivou vlnou
až na kraj své ohrady pevné,
Něva se zmítala jak nemocná
Ve svém korytě neklidné.

Ale pokud v první etapě Něva celkem jen bezmyšlenkovitě „cákala hlučnou vlnou“ (vlna je obraz davu), pak ve druhé již „temné vlny cákaly na molo chrchlajíc pěnu a tlouc o hladké schody“ davově-„elitární“ pyramidy.

Budeme-li přistupovat k pochopení tohoto textu na úrovni všedního vědomí (první smyslová řada), mohou u čtenáře vznikat trvalé rozpory: z jedné strany může chápat, že od vzniku povodně „uplynul týden, měsíc“, a z druhé devět měsíců, jedno je začátek tragických událostí vyznačen listopadem („Nad zamračeným Petrohradem dýchal listopad podzimním chladem“), ale zakončený srpnem („letní dny se chýlily k podzimu“). Jinými slovy, Puškin alegoricky informuje budoucího pozorného čtenáře o nějakém cyklu, odpovídajícím období klíčení, dozrávání a narození nějakého nového sociálního jevu v ráci jednoho století. Dnes víme, že toto období bylo rovno 73 rokům.

Blízko k rozluštění algoricky označeného cyklu dospěli také autoři „Nevydaného Puškina“: „Technika datování konfliktu v básni představuje zvláštní zájem. V desáté komponentě básně se o chodu času hovoří takto:

Прошла неделя, месяц

Uběhl týden, měsíc

Pro správné pochopení uvedených slov je velmi důležité si všimnout, že před námi je preparovaný citát z Krylovovy bajky „Chudý boháč/ Бедный Богач“ (r. 1829):

Ну что ж?

Nu a?

Проходит день, неделя, месяц, год.

Ubíhá den, týden, měsíc, rok.

Pokud nebudeme brát v úvahu Puškinovo prozřetelné vypuštění „roku“, smysl obou řádků je stejný: ubíhá měsíc. Nicméně, to je jen první pohled, protože puškinova varianta krylovova textu má dvojitý smysl. Kromě smyslu první řady, má Puškin ještě na mysli vypuštění slov „potom ještě“:

Прошла неделя, потом еще месяц.

Uplynul týden, potom ještě měsíc.

Jinými slovy, to již není měsíc, ale „týden+měsíc“. Ve výsledku, pokud připojíme obdržovaný řádek k předtím popsanému datu petrohradské povodně 7. listopadu 1824, dostaneme velmi výmluvné datum: 14. prosince.

A pokud by Krylovovo slovo „rok“ vypuštěno nebylo, měli bychom co do činění s datem „14. prosince 1825“. Nepochybně by to bylo nadmíru riskantní, v souvislosti s čím byl Puškin nucen řešit opisně úkol, jak doplnit vypuštěné slovo. Přitom se plně zachovalo rozdělení dvou smyslových řad. Slova básně:

Дни лета

Dny léta

Клонились к осени.

Skláněly se k podzimu

Z jedné strany znamenala, že uběhla zima, uběhlo jaro, a léto r. 1825 dosáhlo prvních dnů září (od 9. dne tohoto měsíce začíná podzim). Takový smysl je v první smyslové řadě, což potvrzují propočty P.G. Antokolského⁷⁰.

Z druhé strany, uvedené slova obsahují zcela jiný smysl. „Letní dny“ (dny léta), to jsou „dny roku“. Jak bylo jednou v tomto smyslu použito „léto“ v nápisu na soše Falconeho. Slovo „později“ bylo také vypuštěno, stejně jako předtím „potom ještě“ a jak v obou smyslových řadách bylo vypuštěno celkem mnoho měsíců, a ve výsledku vznikl smysl takovýto:

Дни года	Dny roku
Клонились к поздней осени.	Se chýlily k pozdnímu podzimu.

To označovalo polovinu prosince r. 1825, což Puškin potřeboval.⁷¹

Co „Puškin potřeboval“ je složitá otázka. To zaručeně ví jen samotný Puškin. Uvedli jsme daný fragment „puškinistů“, abychom ukázali neúčinnost pokusu odhalit druhou smyslovou řadu básně přes násilné přivázání Jevgenijova obrazu k děkabristům. „Násilným“, a proto neplodným, je podobný pokus nazván proto, že se dotýká jen jednotlivých částí básně, ponechávající mimo záběr neschopnost interpretů zabezpečit původní celistvost celého vyprávění. Nicméně, je třeba si povšimnout, že autoři práce „Neznámý Puškin“ (možná si to nepřejí) se nevědomky dostali dost blízko k odhalení původu sociálního jevu, zahrnujícího děkabristus, tj. židovstvu.

Výše jsme již posuzovali zvláštní Puškinovy vztahy s časem: minulost a budoucnost pro něj existují jakoby paralelně v jejich vzájemném prolínání. Odtud může pozorný čtenář správně pochopit vzájemné prolínání procesů již se naplňující minulosti a spatřovat tendenci, schopnou stát se realitou v budoucnosti, jen přes adekvátní chápání současnosti.

Bajka „Nuzný boháč“ je skutečně klíčem k šifrovacímu kódu časového období mezi dvěma ruskými kataklyzmaty 20. století, ale stále je to klíč „druhé úrovně“, pokud chápeme text „Úvodu“ jako klíč „první úrovně“, protože především v něm jsou stanoveny tempa chodu času:

Прошло сто лет, и юный град,	Uběhlo sto let, a mladé město,
Полнощных стран краса и диво...	Пůlnočních zemí krása a divo...

Téměř jedno století mělo Petrovo město jiné jméno. Po srpnu r. 1991 jakoby se znovu zrodilo. Proto pro odhalení chronologického kódu vyprávění je nezbytné větu:

Прошла неделя, месяц	Uběhl týden, měsíc
----------------------	--------------------

dát do souvislosti s celou, a nikoliv ořezanou větou Krylovovy bajky:

Проходит день, неделя, месяц, год.	Ubíhá den, týden, měsíc, rok.
------------------------------------	-------------------------------

Avšak při tom je důležité mít na paměti nejen vypuštění slova „rok“ v textu básně, ale též zamlčení slova „den“, neboť v básni „Domek v Kolomně“, předcházející a textuálně svázané s „měděným jezdcem“, je den obrazně roven roku. A tehdy rovnováha zamlčováním skrytých slov „den = rok“ (forma) a do nich vložených „týden(7), měsíc(30)“ (obsah) dává již známý časový úsek mezi dvěma významnými událostmi 20. století v Ruské historii. Pak je možné hovořit o tom, že židovstvo,

70 П.Г.Антокольский. „Медный Всадник“. — „Октябрь“. 1960, № 2, с. 209.

71 „Неизданный Пушкин“, под редакцией А.Н.Могиланского, С-Петербург, 1994 г., с. 45 - 46.

nezávisle na přání jednotlivých jedinců, tvořících toto „putovní“ společenství, je nuceno se probudit, tj. nějak zareagovat na vědomé úrovni na výsledky zpracování „královské informace“ podvědomím:

Бедняк проснулся. Мрачно было:
Дождь капал, ветер был уныло,
И с ним вдали во тьме ночной
Перекликался часовой...

Nuzák se probudil. Bylo chmurně:
Děšť padal, vítr unyle vyl,
A s ním vdáli ve tmě noční,
Překřikoval se strážný...

Dáme do souvislosti popis počátku událostí srpna r. 1991 s listopadem 1917 a uvidíme, že skutečně Jevgenijův sen trval téměř století, což v měřítku ročního cyklu dává přibližně devět měsíců (listopad – srpen):

Так он мечтал. Но грустно было
Ему в ту ночь...
Чтоб ветер был не так уныло
И чтоб дождь в окно стучал
Не так сердито...
Сонны очи
Он наконец закрыл.

Tak snil. Ale smutno bylo
Jemu té noci, a přál si
Aby vítr vyl ne tak unyle
A aby děšť do oken bil
Ne tak rozzlobeně...
Ospalé oči
On nakonec zavřel.

Oběma částem je společná věta, poukazující na délku období, v jehož průběhu Jevgenij nereagoval na „královskou informaci“ vynořující se z podvědomé úrovně, „vítr vyl unyle“. Od ní se táhne nitka ke lvům, jimiž je Jevgenij „jakoby zaklet, jakoby k m-RA-moru přikován“, ke strážcům židovstva, Levitům.

Po listopadových událostech se židovstvo dlouho nacházelo ve stavu porevoluční euforie, projevující se nevědomými pokusy zbavit se své přináležitosti k mezinárodní mafii prostřednictvím připojení se k internacionalismu, podávaného masovému vědomí „Levity-strážci“ jako přijatelná náhražka kosmopolitismu. Z toho důvodu po nějaký čas židovstvo jakoby zapomnělo na existenci „Levitů-strážců“. V tomto smyslu srpen r. 1991 vyznačil nějakou hranici, znamenající, z jedné strany, probuzení Ruského židovstva k otevřené politické aktivitě na základě kosmopolitismu, a z druhé, jeho neschopnost vypracovat si celkovému chodu věcí adekvátní vztah k bezmyšlenkovitému parazitismu na „nivě“ lichvy: ne všichni židé jsou bankéři, ale téměř všichni bankéři Jelcinovského Ruska se z nějakého důvodu ukázali být židy. Tím samým dali „Levité-strážci“ židovstvu najevo, že bdí a jsou stále na svém místě!

Nicméně, vynucené probuzení židovstva proběhlo po změně poměrů etalonových frekvencí biologického a sociálního času, což mu dávalo reálnou šanci se zbavit sociální hluchoty, vyvolané „šumem vnitřního neklidu“, vrhajícího jej do stavu zombie. Ale za tím účelem by si židé museli uvědomit své místo v globálním historickém procesu, a skutečnou roli Levitů v jejich vlastním historickém údělu. Pokud by se takový zázrak přihodil, znamenal by, že jsou společně s ostatními národy schopni aktivně vstoupit do kvalitativně jiného informačního stavu, ale již v rámci Bibli alternativní koncepce sebeřízení. Bohužel, jak ukázal Puškin a historická realita současného Ruska, nedošlo k tomu, protože Jevgenij si jednoduše „vzpomněl na minulou hrůzu“ biblické koncepce samořízení, ale nenašel si čas na vytvoření vztahu k němu na vědomé úrovni, což ho dovedlo do gravitačního pole „lvů strážných“, pracujících jako vždy pod příkrovem „idolu s nataženou ruku“.

Вскочил Евгений; вспомнил живо
Он прошлый ужас; торопливо

Vyskočil Jevgenij; vzpomněl si živě
Na minulý úžas (hrůzu); rychle

Он встал; пошел бродить, и вдруг
Остановился, и вокруг
Тихонько стал водить очами
С боязнью дикой на лице.

Vstal; šel se toulat, a najednou
Se zastavil, a dokola
Tichounce začal se rozhlížet
S divokým strachem na tváři.

A zde je příčina „divokého strachu“:

Он очутился под столбами
Большого дома. На крыльце
С поднятой лапой, как живые,
Стояли львы сторожевые
И прямо в темной вышине
Над огражденною скалою
Кумир с простертою рукою
Сидел на бронзовом коне.

Octnul se pod sloupy
Velkého domu. Na verandě
Se zdviženou tlapou, jak živí
Stáli lvi strážní
A přímo v temných výškách
Nad ohrazenou skálou
Idol s nataženou rukou
Seděl na bronzovém koni.

„Lvi strážní“ jsou Levité a jsou těmi samými strážnými, se kterými „v dáli v noční tmě na sebe pokřikovali“ bůh větru Amon, rozsévaje mystickou hrůzu v chorobném vědomí šíleného Jevgenije. Přibližně tři tisíce let se pod kontrolou znacharstva Amonova kultu bezmyšlenkovitě židovstvem utvářelo kolektivní nevědomí (starozákonní egregor), jehož rukojmím stádního chování se stal každý samostatně vzatý žid, vyvolávaje tím samým směrem k takovému, svou skladbou živočišnému, typu psychiky závist židoucívání u druhých.

Ale pokud do poloviny 20. století židovstvo a národy, na kterých parazitovalo, doprovázelo dopuštění Shora v oblasti bezmyšlenkovité existence v rámci biblické doktríny otrokářství bez vypracování vědomého vztahu (hodnocení) k ní, pak po změně vztahu frekvencí biologického a sociálního času není taková rozkoš pro nikoho, včetně židovstva, přípustná.

Lidstvo, dosáhnuvši počtu, blízkému šesti miliardám, se stalo spolu s technokratickou kulturou, jím vytvořenou, agresivním faktorem nátlaku na biosféru planety, což vedlo k situaci, obrazně odražené jedním okřídleným vyjádřením: „Bolívar dva neunese“. To může znamenat, že Všedržel, vyčleňující člověka ze světa zvířat, ho nenáhodně obdařil instinkty, rozumem, intuicí, ale i svobodou volby a vlastní vůlí k určení hierarchie těchto komponent individuální psychiky takovým způsobem, aby na jejím základě vytvářel své chování buď v souladu s okolním světem a Bohem, nebo v bezmyšlenkovitém odporu s ním. Připomeneme si, o čem se hovořilo v úvodu:

Jsou lidé, jejichž chování je podřízeno instinktům, a rozum obsluhuje instinktivní potřeby a pokouší se této službě přizpůsobit intuici.

Jsou lidé, jejichž rozum slouží instinktům, ale kteří systematicky odmítají svá intuitivní prozření anebo jsou obecně zbaveni intuice.

Jsou lidé, jejichž rozum není nevolníkem instinktů, ale vyžívá se ve své nezávislosti na nich, odmítá intuitivní prozření, nebo oni jsou jich zbaveni.

Existují lidé, jejichž rozum se ve svém rozvoji opírá o instinkty, ale naslouchá intuitivním prozřením a staví své chování na tomto základě.

Pokud vycházet z chápání toho, že v polovině 20. století došlo k jevu změny poměrů etalonových frekvencí biologického a sociálního času, je možné předpokládat, že Všemohoucí určil lidstvu čas na samostatné a vědomé překonání živočišného typu psychiky v sobě, a s největší pravděpodobností tento čas vypršel. Ale v takovém případě Všedržel stěží bude mít za smysluplné existenci nového druhu (Homo Sapiens) na planetě Zemi současně ve dvou formách, živočišné a lidské: ještě jeden druh zvířat, k tomu také nejpočetnější, ale již v lidském obraze, planeta nevydrží. Vše to předurčuje (a přitom s vysokým stupněm pravděpodobnosti) možnost realizace sociální hygieny, povolené

Shora.

Jevgenijovo vnímání pravděpodobnosti zániku části druhu „člověk rozumný“ s rysy živočišného typu psychiky ve formě hrozivého varování Shora o završení mise židovstva jako aktivního zombi popotopní civilizace, na nějaký čas před samoliquidací „projasňuje v něm hrozně mysl“ a v jeden okamžik dovoluje vyplout z hlubin podvědomí na úroveň vědomí všemu tomu, co jako mrtvá váha leželo v jeho dlouhodobé genetické paměti a potlačovalu tu informační podporu, kterou potřeboval, aby se dostal ze stresové situace.

Евгений вздрогнул. Прояснились
В нем страшно мысли. Он узнал
И место, где потоп играл,
Где волны хищные толпились,
Бунтуя злобно вокруг него,
И львов, и площадь, и того,
Кто неподвижно возвышался
Во мраке медною главой,
Того, чьей волей роковой
Под морем город основался...

V Jevgenijovi hrklo. Projasnili
se v něm strašně myšlenky. Poznal
I místo, kde potopa hrála,
Kde vlny lačné se kupily,
Zlobně bouříc kolem něj,
I lvy, i náměstí, i toho,
Kdo se bez hnutí vyvyšoval
V temnotě měděnou hlavou,
Toho, čí vůlí osudovou
Pod mořem bylo založeno město...

V této krátké části, končící třemi tečkami, se otevírá grandiózní obraz počátku (kdy po potopě se „zachránili jak lidé, tak dobytek“), vzniku (pod utajenou kontrolou „lvů strážných“) a blížícího se konce období formování biblické civilizace, pronikající do všech ezoterických učení po názvem epocha „Ryb“, jejíž informační toky (vody), musí být nahrazeny Novou vodou období „Vodnáře“.

Takže, opět hádanka, skrytá mlčením. Tentokrát otázka stojí přímo: proč „pod mořem“, a ne u moře „bylo město založeno“? Může se zdát: nu, jaký je v tom rozdíl a stojí-li za to si nad tím lámat hlavu? Stojí, protože takovou, navenek provokativní nelogičností, se ukazuje nepřítomnost jakýchkoliv náhod v Puškinově tvorbě.

„Historii Pargolova, a to je rozsáhlé území od Poklonné hory, přes řetězec Suzdalských jezer a dále na sever, učí mnohá léta regionalista G.I. Volkov, velký znalec těchto mystických míst. Volkov objasňuje, že pásmo vyvýšenin od Poklonné hory ke Starému Parnasu není nic jiného, než bývalá pobřežní linie Starobaltického moře, které se nazývalo Litorinové moře, a pargolovské pahorky samy byly pobřežním výčnělkem tohoto moře. Moře pozvolna začalo ustupovat, odcházet z těchto míst. Současné Baltské moře a Ladožské jezero jsou pozůstatky po tomto Starobaltickém moři. Později, když moře zmizelo, se vytvořilo rameno, které začali nazývat Něvou, tj. Novou vodou.“ – Ze studie I. Volkova, publikované k 250. výročí Šuvalovského parku v petrohradských „Sportovních novinách“ č.24(63) r. 1996.

Nemůžeme hodnověrně posoudit, zda Puškin znal tuto informaci nebo ne. Důležité je něco jiného: I. Volkov ve svých historických výzkumech míst založení Petrohradu⁷², dává nejen přesvědčivé důkazy pravdivosti Puškinova vyjádření „pod mořem bylo město založeno“, (tj. pod bývalým mořem) ale, odhalující obsahovou stránku jména řeky (Nová voda), na jejichž březích probíhají události, popsané v „Měděném jezdcí“, dává základy pro odhalení mystického spojení obsahu básně s Novou (nebo Jinou) vodou ze Súfijského podobenství „Jak se mění vody“. Jinými slovy, věta Puškinovy Předmluvy: „Události, popsané v této povídce, jsou založeny na pravdě“, získává obsah druhé smyslové řady, protože pravda „obecně“ nebývá v tom smyslu, že pravda je vždy konkrétní.

„Intelektualismus má co do činění s hmatatelnými věcmi, a sufismus – s vnitřními, a i s těmi,

⁷² V ruském folklóru existuje jediné „podvodní“ město – Kitěž, které se skrylo před nepřáteli v období tataro-mongolského jha. Vzniká mystická vazba: jedno město v dosavadní vodě – skrylo se, druhé v Nové vodě – založilo se.

které mohou být předmětem vnímání. V době, kdy věda a scholasticismus ustavičně omezují své hranice ve snaze zabývat se ještě užšími oblastmi výzkumu, sufismus pokračuje v jejich rozšiřování, zmocňující se rozsáhlejších hranic veliké, pravdy ležící v základech všeho, kde by ji nenašel.“ – Idris Šáh, „Sufismus“, Moskva r. 1994, str. 157.

Pravda je vždy konkrétní z úhlu pohledu míry prostoru a času. Změny směru toku Něvy pod vlivem silného západního větru, jako umělecký obraz kvalitativně nového, v době napsání básně neznámého jevu (změny poměrů etalonových frekvencí biologického a sociálního času), samozřejmě nemohl být použit Puškinem vědomě. Ale přítomnost druhé smyslové řady v básni nikdo neodmítá, protože hlavně v ní, s všeobecným přiznáním předních výzkumníků, je mimořádná přitažlivost Puškinovy tvorby pro současné i budoucí čtenáře. Nedomáháme se pravdy v poslední instanci, ale předkládáme naši variantu odhalení druhé smyslové řady daného obrazu vzhledem k naší současné míře chápání celkového chodu věci jako hlavní kritérium odhalení smyslu celého díla, zachování jeho celistvosti, jako jinotaje včetně.

Z níže dalšího textu je možné pochopit, že psychika židovstva neunesla dialog s kolektivním nevedomím biblického egregoru a, jako následek jejich antagonismu, porodila nové, neřešitelné otázky.

Ужасен он в окрестной мгле!

Какая дума на челе!

Какая сила в нем сокрыта!

А в сем коне какой огонь!

Куда ты скачешь, гордый конь,

И где опустишь ты копыта?

О мощный властелин Судьбы!

Не так ли ты над самой бездной,

На высоте, уздой железной

Россию поднял на дыбы?

Hrozný je v okolní mlze

Jaké zamyšlení ve tváři!

Jaká síla je v něm skryta!

A v koni jaký oheň!

Kudy skáčeš, hrdý koni,

A kde zastavíš kopyta?

Ó mocný pane Osudu!

Ne snad-li ty jsi nad propastí,

Na pahorku, uzdou železnou

Rusko vzeplal na zadní?

To, že „chudák nerozumný“ měl ve skutečnosti co do činění ne s carem Petrem a ne s Bohem, ale s vlastním, jím neuvědomovaným produktem individuální a kolektivní psychiky při směně mnoha generací židů, zamknutých „levity-strážci“ na biblický egregor, je viditelné nejen z textu básně, ale také z jedné vynikající ilustrace k ní, vytvořené samotným básníkem během jejího napsání.

Obr.5 „Měděný jezdec“ bez Petra (neviditelný jezdec). Kresba A.S.Puškina. Zdroj: *Kompletní dílo Puškina, 1996, svazek 18.*

Jak je vidět z obrázku, téměř přesně opakuje stávající čítankovou kopii známého Falconeho mistrovského díla, s výjimkou toho, že figura „Jezdce“ na něm chybí. Neviditelný jezdec (obraz globálního nadžidovského prediktora uskutečňujícího řízení přes jemu podřízený biblický egregor), osedlávající koně (symbol mnohonárodnostního ruského davu), dle našeho názoru je nejzářivějším (jinotajně podaným) příkladem básníkova vyjádření v umělecké (mimolexikální) formě natolik složité pro popis v lexikálních formách „královské informace“, nedostupné pro pochopení nejen Puškinových současníků, ale i těm, kdo již žije a jedná v kvalitativně jiném informačním stavu.

Na obrázku, na rozdíl od originálu, je sedlo, ale chybí mu třmeny. Nepřítomnost třmenů poukazuje na to, že biblický egregor a globální nadžidovský prediktork nemají oporu v kolektivním nevědomí národů Ruska, tj. jsou cizí jejich prvotnímu celistvému světonázoru, co předpokládá nejistotu jak samotného egregora, tak i jeho informačního základu, židovstva.

A nyní o textu:

Кругом подножия кумира
Безумец бедный обошел
И взоры дикие навел
На лик державца полумира.

Dokola podstavec idolu
Chudák blázen obešel
A divoký zrak nasměroval
Na tvář vládce půlky světa.

Bůh je jeden, ale víry (náboženské konfese, každá malující věřícím v míru svého chápání subjektivní Boží obraz) jsou různé. Je možné podmíněně uznat, že „velmocenství“ biblického egregoru, který do sebe spolu s judaismem vtáhl varianty všech křesťanských sekt a církví (včetně pravoslavné), se minimálně v Puškinově době rozprostírala na polovině obyvatel planety. Co se týká „mocnáře“ Ruské říše, to dokonce za vlády Alexandra II., kdy k Rusku ještě náležela Aljaška, její území, nemluvě o počtu obyvatel, zabíralo jen šestinu souše.

Bezkonfliktní dialog Jevgenijova vědomí s vlastním podvědomím a kolektivním nevědomím, „divotvorně“ vystavěným židovstvem za tři tisíciletí nevědomého otroctví (jím přijmaného, nicméně, jako „zvláštní“ svoboda), byl pro psychiku jednotlivého žida, „ochváceného černou silou“, nad jeho síly, a Puškin přesně líčí podobný stav, blízký k sebevraždě.

Стеснилась грудь его. Чело
К решетке холодной прилегло,
Глаза подернулись туманом,
По сердцу пламень пробежал,
Вскипела кровь. Он мрачен стал
Пред горделивым истуканом
И, зубы стиснув, пальцы сжав,
Как обуянный силой черной,
„Добро, строитель чудотворный! —
Шепнул он злобно задрожав, —
Ужо тебе!..”

Sevřela se mu hrud'. Čelo
se přitisklo ke chladné mříži
Oči se pokryly mlhou,
Po srdci přeběhl plamen,
Vzkypěla krev. Ovládly ho chmury
Před hrdým idolem
A zaťav zuby, pěsti,
Jako posedlý černou silou,
„Dobrá, divotvorný staviteli! —
zašeptal, třesouc se, —
Jen počkej!..“

„Ochvácené černou silou“ živočišných instinktů vlastní výroby, jejich pokračování(výhonků) do kultury a zombírujících programů, jejichž rukojmím se stal rozum, se židovstvo neukázalo schopné zbavit se atavismů matriarchátu (jako jediné vede rodokmen po matce). Proto je v textu „čelo“, ale ne „věčnost“. Přilnuv k chladné mříži hermetismu, se Jevgenij projevil neschopným pochopit „novou vodu“ ani před, ani po „výměně vody“, již bylo na konci 20. století obstoupeno celé lidstvo, a proto může jen samo sobě šeptat „zlostně se chvějící“ něco nesrozumitelného a utíkat, jako zblázněné, před šílenými vizemi, vytvářenými vlastní chorou fantazií.

И вдруг стремглав
Бежать пустился. Показалось
Ему, что грозного Царя,
Мгновенно гневом возгоря,
Лицо тихонько обращалось...

A najednou se střemhlavě
dal na útěk. Zdálo se
mu, že hrozného Cara,
zahoříce hněvem,
tvář se potichu otáčela...

V této části je klíčové slovo „zdálo se mu“. Puškin přímo říká, že všechno další neprobíhá ve skutečnosti, ale v choré Jevgenijově fantazii:

И он по площади пустой
Бежит и слышит за собой —
Как будто грома грохотанье —
Тяжело-звонкое скаканье
По потрясенной мостовой.

A on po náměstí prázdném,
Běží a slyší za sebou —
jako by hřmot hromu —
těžké zvonivé skákání
Po otřásející se dlažbě.

Přichází závěrečný akt tragédie: beznadějný útěk „nuzného šilence“ před vizemi, vytvořenými a podporovanými kolektivním nevědomím židovstva, jehož konečným etapou může být jen jeho informační smrt – zákonitý důsledek zničení samotného biblického egoru.

И, озарен луною бледной,
Простерши руку в вышине,
За ним несется Всадник Медный
На звонко скачущем коне;
И во всю ночь безумец бедный
Куда стопы не обращал,

A, ozářen bledou lunou,
S nataženou rukou na výšině
Nese se za ním Měděný Jezdec
Na zvonivě skákajícím koni;
A celou noc chudák blázen
Kamkoliv by nohu neobrátil

За ним повсюду Всадник Медный
С тяжелым топотом скакал.

Všude za ním Měděný Jezdec
S těžkým klepotem skákal.

Tak poprvé „idol“ v básni získává název - Měděný

Hlava 7. Svěží tradice...

Nyní nadešel čas seriózního rozhovoru o klíčovém obrazu básně, Měděném jezdcí. Ale nejdřív o vnější straně obrazu, který, podle našeho mínění, je nějak spojen s informací, uchovávanou se v dlouhodobé genetické paměti Puškina po linii jeho matky, protože její otec (děd Puškina) získal od cara Petra (náhodně?) jméno Hannibal.

„Završiv všechny přípravy, vydal se Hannibal na pochod. Vyprávěli, že již nedaleko od řeky Ebro uviděl prorocký sen. Objevil se mladík božského vzezření a představil se jako vyslanec Jupitera.

— Odvedu Tě do Itálie, — zvěstoval Hannibalovi. — následuj mne, ale jen nemysli na návrat a nedívej se do stran.

Hannibal se s úlekem podřídil a zprvu šel, neohlížel se, ale pomalu, pomaličku zvědavost člověku vlastní vzala vrch nad strachem, a ohlédl se a uviděl obrovského hada, který se mu plazil v patách, ničíce les a křoviny, a za hadem se táhlo bouřkové mračno, čas od času protnoucí nebe hromem.

— Co znamená to strašné znamení? — otázal se Hannibal svého průvodce.

— Zpustošení Itálie, — uslyšel odpověď. — Ale spěchej vpřed, a na nic víc se neptej a nepokoušej se nahlédnout do budoucnosti.“

To je legenda uvedená římským historikem Titem Liviem, který poskytl první popis Historie Říma od jeho založení do roku 9 našeho letopočtu. V Rusku se stala známou (v převyprávění z latiny Simonem Markišem) v r. 1994, tj. 6 let před koncem tisíciletí a až po vydání části Historie Říma pod názvem „Kartágo proti Římu“.

Je pozoruhodné, že Jupiterův vyslanec zakazuje Hannibalovi nahlížet do budoucnosti. Schopností předvídat budoucnost ovládali, jak známo, staroegyptští žreci. (řecký název je hierofanti, doslova – schopní vidět budoucnost). Amon, Zeus a Jupiter jsou staroegyptské, starořecké a starořímské názvy jednoho a téhož nejvyššího božstva, ke stvoření jehož kultu měli bezprostřední vztah. Upozornění Jupiterova vyslance Hannibalovi („nepokoušej se nahlédnout do budoucnosti“) je přímým odkazem na schopnost žrečeských klanů hájit své monopolní právo na znalost budoucnosti. Z toho vyplývá jejich „přirozené“ právo na výklad těch či oněch historických událostí v mezích koncepce řízení, kterou postupně uváděli do života. Tak je známo, že Plutarch, staroegyptský historik, byl „vedlejším povoláním“ žrečem Delfského orákula. Soudě podle k nám došedší legendy, měli žreci v daleké minulosti problémy spojené s tím, že „pomalu, pomaličku zvědavost člověku vlastní“ měla občas navrch nad strachem – důsledkem vnitřních zákazů, uvalených na člověka mimo jeho vědomí skrz podvědomí. Někdy se to stávalo ve snu, když vědomí spí, ale podvědomí zpracovává informace, bdí.

Informace, jež se nám stala dostupná díky „Měděnému jezdcí“, dovoluje předpokládat, že v metodách uvalení zákazů na přirozené pokusy člověka „nahlédnout do budoucnosti“ žrečestvo dosáhlo časem určitého úspěchu, protože Jevgenij, na rozdíl od Hannibala, se již nepokouší nahlédnout do budoucnosti a dokonce nejde, ale „posedlý černou silou“ střežhlav:

Бежит и слышит за собой —
Как будто грома грохотанье —

Běží a slyší za sebou –
jako by hřmot hromu –

Тяжело-звонкое скаканье
По потрясенной мостовой.

těžké zvonivé skákání
Po otřásející se dlažbě.

Historie skutečně nemá podmiňovací způsob, nicméně, aby měli možnost chápat historický chod a poznávat cíle, které jsou v ní postaveny, musí historici umět v historii používat podmiňovací způsob. Nezávisle na tom, měl-li skutečně Hannibal „prorocký sen“ nebo „historik“⁷³ napsal Římu potřebnou „historii“, hlavní je v ní to, že proroctví Jupiterova vyslance se vyplnilo přesně naopak: Hannibalův pochod do Itálie skončil zničením Kartága. V podstatě to svědčí o tom, že žrečestvo Říma ve své míře chápání překonalo nejen řídicí elitu Kartága, ke které náležel Hannibal, ale žrečeské struktury Kartága.

Legenda z dob konfrontace Říma a Kartága měla v Rusku své pokračování, jakkoliv je to podivné:

„Je zajímavé, že i po Petrově smrti za ním folklor zanechává právo pečovat o své město, strachovat se o jeho blahobyt, být jeho ochráncem. Dost dobře je známá legenda o oživlé Petrově soše, Měděném jezdcí. V r. 1812, když Petrohrad byl vážně ohrožen nebezpečím napoleonského vpádu, Alexandr I. přikázal odvézt Petrovu sochu do Vologodské gubernie. Již pro to byly připraveny speciální nákladní čluny a deponovány peníze na demontáž monumentu.

Tehdy jakéhosi kapitána Baturina začal pronásledovat stále tentýž sen. Ve snu vidí, jak Petrova socha ožívá, sjíždí ze své skály a míří k Kamennooostrovskému paláci, kde tenkrát žil imperátor. Alexandr I. vychází v ústrety jezdcí a slyší Petrova slova, která na něj volal: „Mladý člověče, kam jsi to dovedl mé Rusko! Ale dokud jsem na místě, mému městu nic nehrozí“. Poté se jezdec otáčí nazpět, a Alexandr slyší vzdalující se klapot měděných kopyt o mostovku. Kapitánův sen se brzy donesl k imperátorovi. Zasažený car mění své rozhodnutí ohledně evakuace sochy. Jak je známo, bota napoleonského vojáka se petrohradské země nedotkla.“

Alexandr I., se na rozdíl od Hannibala, nechystal na pochod do Francie, a proto, zřejmě, se socha Petra I. nezjevila ve snu jemu, ale nějakému nevýznamnému kapitánovi Baturinovi. Lze předpokládat, že tato legenda byla známa i Puškinovi. Proto se Jevgenijovi „modla na bronzovém koni“ v první části básně také zjevuje ve snu, ale na rozdíl od Hannibala slyší nuzák „hřmot hromu“, ale „obrovského hada“ nevidí. Autor novinové publikace zachycuje jen sumu faktů které ohromily jeho fantazii a proto legenda v jeho chápání je jen „velkolepý folklorní námět“:

„Tento velkolepý folklorní námět měl v Petrohradské historii své pokračování. V letech blokády se v Leningadě zrodila pověra. Dokud zůstanou památníky vojevůdců Suvorova, Kutuzova a Barclaye de Tolly neskryté na svých místech, městu nemůže hrozit nepřátelská okupace. Celých devětset dní blokády stály památníky odkryté, a ani jedna střešina z bomby nebo střela se jich nedotkly.“⁷⁴

Ve skutečnosti měl tento „velkolepý folklorní námět“ zcela nefolklorní pokračování.

V říjnu r. 1941, když Němci došli až těsně k Moskvě, v souvislosti s rozhodnutím vlády o evakuaci hlavních vládních institucí řízení státu, davy úředníků různých tříd se hrnuly všemi cestami ven z hlavního města. Předseda Výboru obrany SSSR J.V. Stalin přišel také na nástupiště Kurského nádraží, ale, postávaje několik minut před vagónem vládního vlaku, mlčky se vrátil a rozkázal odvézt ho do Kremlu. Zůstal na svém místě a nepřítel do města nevníkl. Je zcela možné, že je v tomto jednání Nejvyššího velitele skryta nevědomá příčina nenávisti liberální inteligence SSSR vůči němu: zachoval se neadekvátně jejich očekávaní. Odsud plyne, zřejmě, vznik přímo protikladného mýtu: Stalin bojoval sedě u globusu, a nevedl armádu, jako Hannibal, do cizích států.

Ale tímto nefolklorním pokračováním legendy to neskončilo. Po uplynutí více než půl století, 20. března 1997, den před 90. narozeninami J.S. Wentzel (literární pseudonym I. Grekova), „Něžavisimaja gazeta“ č. 50 seznámila své čtenáře s právě na vydaným za podpory vydavatelství

73 — Vy jste historik? - s velkou úlevou a respektem se zeptal Berlios.

— Jsem historik, — potvrdil vědec a dodal: — Dnes večer bude na Patriarších zajímavá historie! (Bulgakov, Mistr a Markétka, kapitola 1)

74 „Od legendy k legendě“, Naum Sindalovskij. Noviny „Hodina zvrátů“ 136, 17.9.1997

„Text“ (Moskva) románem „Svěží tradice“. Článek I. Zotova, inzerující knihu, se nazýval podobně jako velmi známá skripta J. S. Wentzela „Teorie pravděpodobností“. Tak jsme se dozvěděli, že ve spisovatelově archivu ležel 35 let ladem rukopis, soudě podle obsahu, v mnohém autobiografického charakteru. O tom hovoří i zasvěcení, jež I. Grekova předem upozornila na román: „Vzpomínka na mého syna Michaila Dmitrijeviče Wentzela“. Z článku jsme zjistili, že:

„Obsahem román I. Grekové napodobuje „Měděného jezdce“. Ničím nezajímavý mladý člověk jménem Konstantin Levin (mimořádně, plný jmenovec tolstovského hrdiny). Ne ilegální pracovník, ne rozvraceč autorit, ne vynikající vědec, ne hrdina války, ne vězeň, ale prostý sovětský obyvatel, vrstevník Října, se ukazuje rozdrčen měděnou sochou (ne Petrem Romanovem, ale Josifem Stalinem). Přichází o rozum, umírá.

Vlastně, je v románu jeden důležitý detail, který jakoby přenáší jeho obsah do jiné roviny: Levin není tak úplně „prostý sovětský obyvatel“, ale Žid. Svého druhu motto k románu je předložené I. Grekovou v rubrice „Od autora“. Má jen pár slov: „Všechny novinové citáty, uvedené v knize jsou původní. Autor je národností Rus. Moskva, r. 1962.“ Tato okolnost, se zřejmě, ukázala příčinou, proč román nebyl Tvardovským vytištěn. Antisemitismus v Rusku a v SSSR už doutná nejedno století, tu se rozhořívá, tu na povrchu uhasíná, ale nikdy nerodí vlastní protiklady.“

By bylo zajímavé vědět, jaký „protiklad“ zrodily v hlavě autora následující řádky románu:

„My, Rusové, jsme jako štěnice. Nelze nás zničit. A víte, jak je štěnice houževnatá? Někde jsem četl, že v opuštěných zimovištích na severu se desítky let nacházely živé štenice. Jak? Mráz šedesát pod nulou, žrát není co, a žijí. Chlapík ta štenice!“

To je výpověď jedné z postav románu, „ruského“ profesora Nikolaje Prokofjeva, ve které je dobře vidět otevřená rusofobie samotného autora.

Hrdina románu, žid Levin přichází o rozum a umírá v psychiatrické léčebně proto, že ho nepřijímají do práce s jeho specializací. Nicméně, Levinovi ani nepřichází na mysl, že by bylo možné jít na stavbu, do továrny jako dělník nebo nakládač. Popisované události proběhly začátkem padesátých a oznámení typu „Hledá se...“ v těch letech visely na každém kroku. Zajímavé je, co dělají „Levinové dnes, kdy stovky tisíc vědeckých pracovníků bývalé velmoci, nyní rozervané na tržní části, se ocitly vyhození na ulici?

„Iracionalnost⁷⁵ této emoce nelze vyjádřit, proto knihy, bouřící se proti němu, jsou přijímány stále ostražitě. Je mnohem jednodušší dát se do boje s čistým společenským zlem (s kolchozy, komunistickou stranou atp.), než s tím, co není možné objasnit ve strohých kategoriích. Hrdina románu I. Grekové, možná, nepřemýšlí tak zešíroka, jako jiné, národností Rusové, postavy románů jiných autorů, možná, je škodlivě přímý, ale zůstal katastroficky sám sebou, dokonce až do ztráty rozumu.“

Článek má motto:

И во всю ночь безумец бедный

Куда стопы не обращал,

За ним повсюду Всадник Медный

С тяжелым топотом скакал.

A celou noc chudák blázen

Kamkoliv by nohu neobrátil

Všude za ním Měděný Jezdec

S těžkým klepotem skákal.

Jinými slovy, I. Zotova, bojovníka s „nečistým zlem“, antisemitismem (skutečně, je něco nečistého v tomto pány židů vytvořeném zlu) nikdo netahal: on s inspirací, a zřejmě bez souhlasu autora románu, vypracoval paralelu mezi Jevgenijem z „Měděného jezdce“ a židem Konstantinem Levinem. Znamená to, že na podvědomé úrovni sami židé již dávno chápou, že Puškin si chtěl

75 Pokud „racio(nální)“ je rozumné, pak „iracionální“ je nerozumné.

v obrazu Jevgenije v „Měděném jezdcí“ ujasnit především pro sebe, a poté odhalit pro nás, své budoucí čtenáře, tajemství příchodu židovstva do světa lidí a objektivní předpoklady k jeho informační smrti.

O tom, že posedlost pronásledováním ze strany nějakých pro vědomí skrytých sil, je skutečně vlastní židovské kulturní „elitě“ sovětského období, hovoří také tvorba judejského tandemu v osobách Arkadije a Borise Strugackých.

„Obrovské vzdálené kladivo se smutnou pravidelností bilo do mostovky, a ty údery se očividně přibližovaly, těžké, křehké údery, drtící na šterk dlažební kostky z mostové dlažby (...)

Kladivo se celé přibližovalo, a bylo zcela nejasné, odkud, ale údery byly všechny těžké, všechny zvučné, a byla v nich nějaká nezdolná a neodvratná vítěznost. Kroky osudu, probleskol Andrejovi hlavou (...) Bum, bum, bum, rozléhalo se celkem blízko, země se otřásala pod nohama. A najednou nastalo ticho. Andrej znovu vykoukl. Uviděl: na blízké křižovatce, dosahující hlavou do druhého patra, tyčí se temná postava. Socha. Stará kovová socha. Ten samý starý typ s ropuší mordou nyní jen stála, křečovitě natažená, zvedajíc obrovitou bradu, jednu ruku založená za hřbetem, druhá, snad hrozí, snad ukazuje do nebes, pozdvihnutí, a vztyčený ukazováček.“

Ale to je úryvek z fantastického románu „Město odsouzené k zániku“. Na obalu Leningradského vydání r. 1989 umělec vyobrazil holohlavého žrece v kožených sandálech a to buď ve staroegyptském, nebo starořeckém chitonu. Podle obsahu románu, jako v „Měděném jezdcí“, socha pronásleduje v mrtvém městě členy expedice, kde jako její lídr vystupuje žid Izja.

„Město odsouzené k zániku“, dle přiznání mladšího Strugackého⁷⁶, je jedno z oblíbených děl „bratrů“. Pro pochopení jak se něco takového rodí v hlavách tak populárních spisovatelů je třeba se podívat do jejich tvůrčí kuchyně, kterou se ani nesnaží moc skrývat: buď proto, že sami nechápou co tvoří, nebo proto že mají za to, že to stejně nikdo nepochopí. A nebudeme muset provádět nějaké dlouhé literární zkoumání, stačí si přečíst vystoupení mladšího Strugackého na Leningradském sjezdu spisovatelů 13. dubna 1987:

„Každý člověk, který napsal v životě alespoň dvacet autorských stránek, ví, že existují dvě metodiky k napsání fantastických věcí. Metodiky číslo jedna, **práce z koncepce**. **Odněkud** berete, vycucáváte z palce nějakou formulaci, která se dotýká vlastností společnosti, světa, Vesmíru, a potom vytvoříte situaci, která ji nejlepším způsobem demonstruje. Druhá cesta je, sami chápete, opačná. **Odpíchnete se od situace**, která **nějak** udiví vaši fantazii, a, vycházejíc z ní, vytvoříte svět, jehož jednou z hran bude určitá přesně daná koncepce.“

V podstatě toto je přiznání metodologické mizérie, neboť obě metodiky psaní fantastických věcí, vylíčené B.N. Strugackým, ilustrují kaleidoskopičnost jeho osobnostního světonázoru. Jen, pokud se v prvním případě, dokonce ani nepokoušel pochopit jak je ustrojen svět, „vycucává si z palce nějakou formulaci“ koncepce a vytvoří situaci, „která svým nejlepším způsobem (tj. formulaci koncepce) demonstruje“, v druhém případě prostě vytahává z celostního procesu (pochopitelně, sociálního neboť s jinými nemá spisovatel co do činění) nějaký fakt, který **nějak** „udiví jeho fantazii“ a který se stane základem pro vytvoření světa, „jehož jednou z hran bude určitá **přesně** daná koncepce“. Ale proč ten či onen fakt udivil jeho fantazii, pisatel **určit** nemůže, i když potvrzuje, že koncepce světa, stvořeného jeho fantazií, je plně **určena**. Ve skutečnosti fakt, který ho překvapuje, není „nějaký“, a formulace koncepce, vycucávaná jím z prstu, není „nějaká“, ale je to výsledek projevu jím osobně neuvědomované, ale nicméně objektivně existující a v Západní civilizaci reálně působící biblické koncepce řízení (nebo samořízení).

Pokud díla bratří Strugackých čtete pozorně, a ne v rozumově oslabeném stavu, je v nich možné nalézt zjevné příznaky zobrazení biblického světonázoru, jehož rozlišovacím znakem je nepřítomnost propojení s biosférou planety Země a s reálnou posloupností globálního historického procesu. Stejně jako v Bibli, v jejich dílech chybí popis přírody; jejich hrdinové žijí ve světě bez

76 “Стругацкие: число — множественное, степень превосходная”, интервью Б.Стругацкого “Новой газете” № 46, 17 — 23 ноября 1997 г.

vazby k posloupnosti reálných událostí; jsou bez rodových kořenů a jakoby odnikud; fungují jako postavy s absencí svobodné vůle, tj. jako bioroboti a z toho důvodu není možné k nim proniknout opravdovými lidskými city. A to všechno proto, že svět bratří Strugackých je vzdálen jak od minulé, tak budoucí reality, která, je mimochodem vůbec nezajímá. Oni, jako Jevgenij z „Měděného jezdce“, si tvoří svůj svět, skutečně „vycucaný z prstu“. A to nejsou smyšlenky antisemitů, ale dobrovolné přiznání „idolu, patriarchy a všeobecného oblíbence“ B. Strugackého, vykonané jim samotným deset let po vystoupení na semináři spisovatelů sci-fi:

„Bratři Strugačtí velmi brzo pochopili, že nepíší o tom světě, který bude, ale o Světě Ve Kterém Se Jim Chce Žít. Především tak, všechna slova s velkým písmenem na začátku. Přistihli jsme se u toho, že obsazujeme budoucnost našimi známými, přitom se nijak zvláště nestaráme, kam se podějí ostatní, jakým způsobem si postupně osvojí naše hodnoty (...) Svět, který nám vznikl, byl pro nás plně komfortní, ale vymýšlet v něm zápletky bylo stále těžší.“⁷⁷

„Stále těžší“ je velmi důležité přiznání. Hovoří o tom, že Objektivní realita se stává nesnášenlivější k pokusům přistříhnout jí hřebínek, což ze ukázalo ve velmi brzkém odchodu ze života jednoho z „bratrů – fantastů“, počemž se „tvůrčí tandem“ rozpadl, a spisovatelská posedlost zůstavšního bratra prakticky vyhasla.

Všechno to dohromady je výsledek antagonismů vědomí a podvědomí, a absence metodologické kultury v tvorbě bratří Strugackých.

Pokud metodologická kultura v tvůrčím procesu existuje, dílčí fakta protékají přes prizma metody, výsledkem čehož se objevuje subjektivní koncepce objektivního procesu. A prvním kritériem adekvátnosti subjektivní koncepce objektivnímu procesu je shoda prognóz rozvoje objektivního procesu v budoucnosti s realitou a odhalení dříve neznámých faktů v jejich příčinnno-důsledkových vazbách v minulosti.

Nová, dříve neznámá fakta a společenská praxe s plynutím času buď potvrzují pravdivost subjektivní koncepce objektivního procesu, nebo nutí autory koncepce ji zdokonalovat nebo také revidovat. Protože jeden a ten samý objektivní proces se projevuje v různorodosti dílčích faktů, různým lidem mohou být dostupné nesourodé souhrny faktů. Ale pokud se pokoušejí pochopit nikoliv jednotlivá fakta, ale jeden a tentýž objektivní proces a disponují dostatečně vysokou metodologickou kulturou, časem nezbytně dochází k jediné koncepci jednoho a téhož objektivního procesu, díky tomu, že zobrazovací (vyjadřovací) prostředky jsou jedny společné pro ně všechny.

V „Měděném jezdci“ na úrovni druhé smyslové řady vidíme adekvátní popis nějakého objektivního procesu, ve kterém je lehké uhádnout oddělená částečná fakta, vysvětlená jak Titem Liviem v „Kartágu proti Římu“, tak Naumem Sindalovským ve „Svěží tradici“ a bratry Strugackými v „Městě odsouzeném k zániku“. Na rozdíl od nich ale Puškin v dané tematice „vidí celkový chod věcí“:

„Prozřetelnost není algebra. Lidský rozum, lidově řečeno, není prorok, ale hádač, co vidí celkový chod věcí a může z něj vyvodit hluboké předpoklady, často odůvodněné časem, ale nemůže předvídat náhodu – mocný okamžitý nástroj Prozřetelnosti“.

Leč, celý problém je v tom, že na jakoukoliv interpretaci puškinovských prací mají právo jen židé. Veškeré pokusy odhalení druhé smyslové řady puškinských děl ne-židem nebo nepříslušným k židovské mafii jsou tiskem zamlčovány, nebo jsou čtenáři podávány přibližně tímto způsobem: „O Puškinovi bylo napsáno velmi mnoho. Existuje seriózní literatura, ale jindy jste nuceni číst, že se prostě nestačíte divit. Například jsem natrefil na knížku o tom, že „Ruslan a Ludmila“ je odhalení židovsko-zednářského spiknutí.“ Tak N.N. Skatov, ředitel Institutu ruské literatury, okomentoval ve svém interview pro „Večerní Petrohrad“ práci Vnitřního prediktoru SSSR „Ruslan a Ludmila – Rozvoj a vznik státnosti národa Ruského a národů SSSR v globálním historickém procesu, prezentovaný v systému obrazů Prvního básníka Ruska A.S. Puškina“.

Jistě, určitá část nežidovského obyvatelstva vždy záviděla (a dosud závidí) život části židovstva na účet přerozdělování určitých podílů monopolního lichvářského příjmu vládou v jejich prospěch,

inkasovaného diasporou od všeho obyvatelstva v místě bydliště a vedení obchodních operací za podpory lichvářského dluhu. I určitá část místní, židovstvem přikrmená petrohradská „elita“, závidí roli židovstva jako globální „elity“ a proto na jakýkoliv pokus pootevřít čtenáři agresivní podstatu pánu biblického projektu (a hlavně této otázky je zasvěcena práce, zmíněná N.N. Skatovem) navěšuje nálepkou typu „pomlouvačný výmysl o židovsko-zednářském spiknutí“.

Ve skutečnosti na konci 20. století existující nejrozšířenější „pomlouvačný výmysl“ je obvinění židovstva a jeho věrchušky ze směřování k neomezené světové vládě ve formách rasistické globální vlády, ve které je všem nežidům předurčen úděl otrocké síly. A pomlouvačnými směrem k „antisemitům“ jsou tvrzení protikladného smyslu: že židovstvo není oddáno jedné z odrůd fašismu, jehož páni (oni jsou páni biblické koncepce) zamířili k neomezené světové vládě.

Ve skutečnosti ve vědomé i bezmyšlenkovité oddanosti židů této doktríně i spočívá jejich „nepodobnost ostatním lidem“, kterou „antisemité“ často ztotožňují s „židovsko-zednářským spiknutím“, a žido-nadšenci, typu N.N. Skatova, s neposkvřeností libovolného židovského kulturního odkazu. A proto, nezávisle na tom, zda to přikrmaná nežidovská „elita“ chtěla či nechtěla, židovská kultura vědomě, a pro většinu samotných židů neuvědomovaně, je nepřátelskou vůči kultuře všech národů; a židé, kteří se jí drží a nežidé-obdivovatelé židů, jsou objektivně nepřáteli všech národů bez výjimky. Kromě toho, historicky reálná židovská kultura, její nositelé, propagandisté a obránci jsou nepřátelští také Zemské biosféře, protože technicko-technologický vývoj pod lichvářskou knutou jde biosfericky zapovězenými cestami, což se projevilo v nepopíratelné globální biosféřně-ekologické krizi.

Idol je „Měděný“, a kůň – „Bronzový“. Co to znamená? Komentářů je mnoho a všechny si protirečí. Obvykle se v úvahu bere obecný kontext, ale u Puškina je vše v souladu (stejně významné), a, tudíž, jsou důležité i detaily. Přihlédneme k nim pozorně. Před tím než *se* „Jezdec měděný“ *ponese* za šiléným Jevgenijem, dvakrát se bude nazývat „idolem“. Přičemž, pokud v první části „idol“ *stojí* „nad vzepjatou Něvou“, v druhé *sedí* „nad ohrazenou skálou“.

„I řekl Pán Mojžišovi: vyrob si (měděného) hada a dej ho na zástavu, a (pokud had uštkne jakéhokoliv člověka), uštknutý, vzhlednuv na něj, zůstane živ“. Bible, Numeri 21:8. Tato část biblické historie, odražená v ruském malířství jen obrazem F. Bruni „Měděný had“, dává rozluštění skutečných příčin Jevgenijova šílenství: na vědomé úrovni biblické příkázání: „Nebudeš sloužit jinému bohu!“, na úrovni podvědomí: „Vyrob si (měděného) hada a dej si ho na zástavu.“

ZÁVĚR

Jinotaje některých kódových slov „Závěru“ (člun, loďka, ostrov) byly částečně odhaleny v první a druhé části básně. Jinotaje „Závěru“ jako celku jsou obsahově svázány ještě s druhou smyslovou řadou „Úvodu“, ale spatřit toto spojení je možné jen vskrytím nějakého skrytého systému informačních jednotek, který je šikovně v poémě vystavěn.

V kolektivním vědomí a nevědomí se splétá spousta informačních výpočtů (procesů, algoritmů) současně jak z dokončených, tak útržkovitých myšlenek: nějaké informační výpočty se mohou uzamknout/zacyklit v nekonečném kruhu. Pokud takto vystavěný kruh špatného informačního výpočtu kolektivního vědomého a nevědomého je stabilní, může pracovat v režimu nekonečných cyklů utrpení 78(přibližně takových, jaké jsou popsány v románu „Hodina býka“).

Stává se, že nějaký informační výpočet, podporovaný celkem malým počtem lidí, v sobě obsahuje mnoho zakončení, otevřených pro připojení cizích začátků a odvetných pokračování cizích

78 Právě tak je postavena biblická kultura. Bible straší peklem, ale nikdo nemůže v jejích knihách najít odpověď na otázku o tom, jak nedopustit toho pekla, jak v individuálním pozemském životě každého, tak v kolektivním životě společnosti vcelku. Tímto biblické zdroje programují lidskou psychiku na pohyb po kruhu („vše se vrací do svých kolejí“, „nic nenaděláš – takový je svět“).

dokončených myšlenek⁷⁹ a jejich a jejich útržků. Takový informační výpočet může na sebe navázat každodenní činnost téměř celé společnosti.

Nevelká skupina lidí 80 může celkem stabilně vědomě podporovat život společnosti v rámci jim potřebné koncepce v tom případě, pokud ve společnosti nejsou objektivní předpoklady k vlastní změně informačního výpočtu. Jinými slovy, pokud ve společnosti mechanismus vyhledávání východu z uzamčeného cyklu špatného informačního výpočtu pracuje hůře, než mechanismus jeho podpory nevelkým počtem lidí, cyklus se uchovává. Pokud přání společnosti dostat se z takového cyklu narůstá, a skupina lidí, podporujících poslední, nezvládá z něj uzavírat všechny východy, může nastat rozepře, přes kterou je možné cyklus informačního výpočtu změnit tak, že se začne rozpadat.

Nevědomé přání společnosti dostat se z cyklu špatného informačního výpočtu v určité etapě svého rozvoje bezpodmínečně v takové společnosti „porodí“ skupinu lidí, kteří začnou vědomě vyvádět společnost z kruhu špatného informačního výpočtu.

Pozorným zkoumáním informačních výpočtů jinotajů „Měděného jezdce“ je možné spatřit, jak Puškin ukazuje svým budoucím čtenářům na východ i inferna (zacykleného cyklu) biblické koncepce řízení.

Остров малый
На взморье виден. Иногда
Причалит с неводом туда
Рыбак на ловле запоздалый
И бедный ужин свой варит,
Или чиновник посетит,
Гуляя в лодке в воскресенье,
Пустынный остров.

Ostrov malý
na mořském pobřeží viditelný. Občas
tady přistává s rybářskou sítí
rybář co se zpozdil na lovu
a svou chudou večeři si vaří,
nebo sem zajede úředník
na nedělní plavbě loďkou,
pustý ostrov.

Kdo je oním „rybářem zpozdilým na lovu“? Ano ten samý „*finský rybář, smutný nevlastní syn přírody*“, „nuzný člun“, který potkáváme v „Úvodu“. Tj. v „Závěru“, na rozdíl od „Úvodu“ se mafie (člun) již přímo nezmiňuje. To znamená, že řeč po změně koncepce může být o bezstrukturním řízení, jako principu. A jak stojí záležitosti s loďkami?

Z „Části druhé“ je již známo, že „loďky jsou z dvorů svezeny“. Ale židovští bankéři přes systém půjček pod „slušnými“ procenty vždy manipulovali monarchistickými dvory, realizující takovým způsobem nadnárodní řízení. Proto třetí smyslová řada vyjádření „z dvorů svezli loďky“ jinotajně ukazuje na žalostnou budoucnost celého židovstva, do které je možné nahlédnout prostřednictvím tajemství pohřebního rituálu ve starověkém Egyptě:

„Základem všeho, co patří k chápání Egyptanů o mravní sankci v posmrtném životě, je, zřejmě, národní tradice, kterou uvádí Diodór ve věci soudu mrtvých v Egyptě:

„Když někoho pohřbívají, říká, den pohřbu se oznamuje soudcům, příbuzným a přátelům zesnulého. Vyvolávají jméno zemřelého a pronášejí, že je ho nutné přepravit přes jezero. Tehdy si 42 soudců stoupá do půlkruhu na jedné straně jezera, a loďka, kterou řídí veslař, kterého Egyptané v jejich jazyce nazývají Cháron, chápe se vesel.

Když se loďka vyváže u přístaviště, před tím než položí mrtvého do jeho příbytku, každý, kdo ho chce ovinit, má na to ze zákona právo.“ – A. More, „Králové a bohové Egypta“, překlad J.J. Grigoroviče, Moskva, vydáno N. a S. Sabašnikovými, r. 1909, str. 137.

Dle egyptských textů se boží převozník jmenuje Magaf; ale slovo **garo** („ch“ nebo „g“ jsou specifika překladu) znamená v egyptštině **bárka**. Tak jsme se dostali ke kódovacím klíčům

79 Církev učí svou pastvu: pokud neznáš co dělat, podívej se do Písma nebo se zeptej kněze. V ruské kultuře existuje alternativa: „Spolehni se na Boha a pomoz si sám.“ („Pomôž si človeče, i Boh ti pomôže!“), tj. nutí myslet vlastní hlavou.

80 Například globální znacharstvo.

pojmenování plavebních prostředků, připomínaných jen v „Úvodu“ a „Závěru“: koráb a bárka.

Наводнение	Navodnění
Туда, играя, занесло	sem zaneslo, hrajíc si,
Домишко ветхий. Над водою	Vetchý domek. Nad vodou
Остался он как черный куст.	Zůstal jako černý keř.
Его прошедшею весною	Ještě minulé jaro
Сvezли на барке .	Ho odvezli na bárce .

V podstatě to je jinotajné sdělení o popotopní události – objevení se a následujícím osudu biblické koncepce – Starého zákona (Vetchého domečku – v ruštině se „Starý zákon“ řekně „Vetchij zavet“ - „vetchá smlouva“, pozn. př.)

V souladu se súfijskou terminologií „bárka = baraka“ (Súfijové mají za to, že z tohoto slova vznikl název základního prostředek přesunu po vodě, koráb) znamená **rozlišení**, schopnost člověka ve svém světonázoru dělit celistvý svět na dvě části: „to – ne to“. Hlavně touto schopností omezený (ve smyslu hranic svých schopností) člověk může do sebe pojmut celou neohraničenou Objektivní realitu ve formě nějaké mozaiky, ve které je množství „to – ne to“ spolu spojeno tak, jak člověk osmyslel svět(realitu). Rozlišení je schopnost, dávaná každému člověku Shora podle jeho objektivní mravnosti. V souladu s tím:

„Mojžíšovi bylo dáno Písmo a Rozlišení“* (Korán, 2:50). Všechny církve dikutují o Písmu, ale všechny mlčí o Rozlišení...

Jedinci, Shora obdaření Rozlišením, na první prioritě zobecněných prostředků řízení uskutečňují nejvyšší úroveň sociální moci, moc konceptuální. Konceptuální moc je ve své přirozenosti autokratická. Znamená to, že je mimo demokratických procedur; člověk se k ní pozvedá na základě principu, objektivně existujícího ve společnosti: každý mírou svého chápání celkového chodu věcí pracuje na sebe, a v mírou nechápání na toho, kdo chápe více. Konceptuální moc je moc koncepce (informace, utvářející stereotypy vztahů k jevům vnitřního a vnějšího světa) a moc lidí, určujících mírou svého chápání společnosti nezbytnou koncepci řízení. Ale jen ti, co disponují Rozlišením jsou schopni pochopit, kdy se existující koncepce řízení stává „prázdnou“, tj. vyčerpá své možnosti, po čemž bude „po jaru“ možné vybrat ze všech alternativních koncepcí řízení, vytvořených společnostmi, vybrat tu, jenž jí zabezpečuje v konkrétních historických podmínkách nejstabilnější rozvoj.

Z toho důvodu se v „Závěru“ o biblické koncepci řízení, „domečku vetchém/starém“ říká: „*Byl prázdný a celý poničený*“. Ale i ostrov, který úředník navštěvuje, „*plující na lodce v neděli na výlet*“, je *opuštěný*.

Jinými slovy, již začátkem 19. století Puškin jinotajnou formou, přerušuje špatné informační výpočty davově-„elitárního“ bytí, mu vyslovuje ortel nejen na úrovni koncepce řízení společnosti, ale i na úrovni kádrové základny, sformované na základě této koncepce (*Nevyrostlo tam ani stéblo*). To je velmi výstižný jinotaj: podle slovníku V.I. Dála „stéblo, stébelko – i rostlina, i nesmyslené vyprávění, ale pravdivé (národní bylina je skutečná minulost); jindy výmysl (zámysl), ale nepohádkový.“

Století po uplynutí tohoto historického ortelu ho začal v Rusku naplňovat Stalin, neboť za něj poprvé na planetě Zemi, na její jedné šestině, se společnost „zombií-šroubků“ začala měnit na společnost lidí. Dnes my všichni, ale každý mírou svého chápání, se účastníme závěrečné etapy naplnění tohoto ortelu. Pociťování svým rozsahem grandiózního vlivu psychologicky dnes natolik utlačuje současné „Jevgenije“, že „zbláznění ze strachu z odplaty“ za spáchané (hlavně v posledním století) zločiny v Rusku bezmyslenkovitě prozrazují takové věci, jaké by nebylo možné z nich vytáhnout dokonce ani při mučení ve sklepech bývalého NKVD.

„Je zajímavé, že každý ze třech posledních Stalinových svazků otevírá citát z Puškina. Když

už se autor nemůže obejít bez Puškina, ale má při tom za to, že génius a zločin jsou „věci slučitelné“, mohu mu napovědět mnohem vhodnější epigraf z „Měděného jezdce“, kdy „šílený strachem z odplaty ze strany vládce poloviny světa se „šroubek“ Jevgenij pokouší zachránit útekem: „*A celou noc šílený nuzák, /kam se podíval,/ za ním všude Měděný jezdec/ s těžký dusotem uháněl.*“

Takto nevědomě přijímají neaktivnější roli v budování „své“ neblahé budoucnosti.

Uvedený citát náleží jednomu ze současných „jevgenijů“, Leonu Onikovovi, který se zmítal v historii kvůli vydání posledních třech svazků (14,15,16) Sebraných spisů I.V.Stalina.

Je známo, že báseň u některých čtenářů vyvolává tíživý pocit beznaděje. Ale to může znamenat, že se na podvědomé úrovni identifikují s tím jevem, který stojí za jménem Jevgenij. Ve skutečnosti „Měděný jezdec“, stejně jako celá Puškinova tvorba, je výtvor zářící a zaměřený do budoucnosti. Ale uvidět světlo, jenž se stalo Jevgenijovi cizím, je možné až po pochopení svérázné role informace chronologické priority zobecněných prostředků řízení v básni.

Tak v „Úvodu“ před čtenářem plynou všechna roční období, kromě podzimu.

Léto:

Когда я в комнате моей
Пишу, читаю без лампы,
И ясны спящие громады
Пустынных улиц, и светла
Адмиралтейская игла,
И не пуская тьму ночную
На золотые небеса,
Одна заря сменить другую
Спешит, дав ночи полчаса.

Když ve svém pokoji
píšu, čtu bez lampy,
a zářící spící giganti
na prázdných ulicích, a světla
Admiralitětské věže,
nepustíte noční tmou
na zlatá nebesa,
jedna záře vystřídat druhou
Spěchá, dávši noci půlhodinu.

Zima:

Люблю зимы твоей жестокой
Прозрачный воздух и мороз,
Бег санок вдоль Невы широкой,
Девичьи лица ярче роз,
И блеск, и шум, и говор балов,
А в час пирушки холостой
Шипенье пенистых бокалов
И пунша пламень голубой.

Miluji Tvé kruté zimy
průzračný vzduch a mráz,
bez sáněk podél široké Něvy,
dívčiny tváře rudější než růže,
a blesk, a šum, a mluva bálů,
a během staromládeneckých večírků
sykot pěnících pohárů
a modroplamenný punč.

A, наконец, яго:

Или победу над врагом
Россия снова торжествует,
Или, взломав свой синий лед,
Нева к морям его несет
И, чуя вешни дни, ликует.

Nebo vítězství na nepříteli
Rusko opět oslaví,
Nebo, lámajíc svůj modrý led,
Něva k mořím nese ho,
A cítíc jarní dny, raduje se.

Podzim chybí jak v „Úvodu“, tak v „Závěru“. Z jakého důvodu? Proto, že v nich pro Jevgenije není místo (minimálně živému, pokud je řeč o „Závěru“). Toto roční období doprovází Jevgenije, jako

nějaký symbol vyčerpavšího své možnosti a ušedšího do minulosti, a proto události první a druhé části básně se odehrávají na podzim.

Jaro, jako symbol zrození nového, radostného, světlého, chronologicky otevírá a zakončuje báseň, dodává jí osobitý, skrytý před „cizími světly“, optimismus. Tento pocit vzniká i tím, že Něva v „Úvodu“ jen „cítí“ příchod jarních dnů; v „Závěru“ je pak příchod jara hotový fakt a proto zrození nového plánu životního uspořádání (koncepte řízení), alternativního biblickému, se na úrovni druhé smyslové řady vnímá jako objektivní danost/realita.

A v závěru je o žalostném osudu těch, kdo bezmyšlenkovitě uváděl koncepci Bezbožnosti do života.

У порога

Нашли безумца моего,
И тут же хладный труп его
Похоронили ради Бога.

Na prahu,

našli šilence mého,
zde chladné tělo jeho
pochovali, díky Bohu.

Zde je možné zpozorovat překvapující zakončenost (nezacyklenost) básně a na první prioritě všeobecných prostředků řízení, světonázorové. Tato zakončenost se stává očividnou poté, co se slovem „Bůh“ odhaluje jinotaj třetí smyslové řady zájmena „On“, daného v „Úvodu“ a velkým písmenem.

Vše na tomto světě pochází od Boha a k Němu se vše vrací...

Vnitřní Prediktor SSSR

30. března 1998.